NEW YORK TIMES ÇOKSATANI

SARAH JIO

Yaşanmamış Hayatlar

Epsilon

YAŞANMAMIŞ HAYATLAR

SARAH JIO

Hayatınızda yapacağınız en uzun yolculuk
zihninizden kalbinize doğru olandır.

- Thich Nhat Hanh(*)

(*) Vietnamlı bir Zen Budist rahibi, şair, barış aktivisti ve yazar. (ç.n.)

GİRİŞ

Daha gözlerimi açmadan yanımda horlayarak uyuduğunu duyabiliyordum. Sol kolu üzerimde, nefesi tenimdeydi. Başka bir gün, başka bir sevgili daha. Gün doğarken, yatak odasının duvarında dans eden gölgeleri merak ve kıskançlıkla izledim. Tamamen hür bir edayla hareket ederlerken bana hayatımın ne kadar altüst olduğunu hatırlatıyorlardı.

Geçtiğimiz günler öyle bulanıktı ki hâlâ her şeyi anlamlandırmaya çalışıyordum. Yine de bu seferkini incelemek için dönüp bakmaya bile zahmet etmedim. Uzun boylu muydu? Yoksa kısa mıydı? Sinirli miydi? Kirli sakallı mıydı? Belki yabancı bir aksanı vardı? Bunlardan herhangi birine ya da hepsine sahip olabilirdi. Bir yardımsever, dolandırıcı, beyin cerrahı ya da zampara olabilirdi. Ama umurumda değildi. Sadece neler olduğunu anlamak ve buna bir son vermek istiyordum.

"Günaydın, bebeğim," diye fısıldadı bana biraz daha sokularak. Boynumu, sol kulağımın hemen altından öptüğünde burnuma güçlü bir parfüm kokusu çalındı. Sesi tanıdık gelse de kime ait olduğunu ya da onunla nerede tanıştığımızı hemen çıkaramadım.

Gözlerimi kapatıp uyuyormuş gibi yaptım, sonunda buna ikna olunca esneyerek diğer tarafına döndü. Horlama tekrar başladığında beklediğim işaret gelmişti; gitme vaktiydi, hem de hemen.

Neyse ki fark edilmeden yataktan çıkabildim. Yönümü bulmak için bir an durdum ve şehrin birinde yüksek bir binanın tepesindeki geniş çatı katı dairesini inceledim. Bu adamın varlıklı olduğu belliydi. Odanın karşı tarafındaki duvarda devasa bir yağlıboya tablo asılıydı. Altı yaşındaki bir çocuğun, tuval ve birkaç kavanoz boyayla yapabileceği bir şeye benzese de muhtemelen altı haneli rakamlara mal olmuştu. Hep öyle olurdu.

Serin hava çıplak tenime çarptı ve boy aynasındaki yansımamı yakaladığımda bedenimi bir titreme aldı. Kırmızı dantel geceliğin kimin fikri olduğundan emin değildim ama yine de utandım. Giysiler. Giysilere ihtiyacım var. Neyse ki ileride bir dolap gözüme ilişti, hem de ne dolap.

İki kısımdan oluşan dolabın bir yanında erkek, diğer yanında da kadın eşyaları vardı. Takım elbiselerine bakılırsa bu adam bir tür yönetici olmalıydı. Ne çok takım elbise vardı. Diğer tarafa dönerken burada yaşayan kadını merak ettim; en azından hayatını. Elbette kim olduğunu biliyordum ama tam olarak değil; bu kadın sadece bir taslaktı, not defterindeki bir karalamaydı. Mutlu muydu? Başarılı mıydı? Bezgin miydi? Yatak odasına giden koridora dönüp bakarken, pahalı keten çarşaflara sarınmış horlayan adama âşık olup olmadığını merak ettim. Bu kadın onun güneşi, ayı ve yıldızları mıydı?

Derin bir iç çekip elimi kusursuz bir şekilde katlanmış, tereyağı yumuşaklığındaki kaşmir kazakların bulunduğu rafta gezdirdim. Siyah bir tane seçtikten sonra etkileyici ayakkabı koleksiyonuna baktım. Jimmy Choo markasına karşı bariz bir ilgisi vardı, tabii Louis Vuitton çantaları da unutmamak gerek. Hazır elim değmişken bir tanesine

uzandım, sonra bir kot pantolonla bir babet buldum. Otuz sekiz numara, harika.

Parmak uçlarımda salona çıkıp mermer mutfak adasının yanında durdum. Üzerinde boş bir şarap şişesiyle bir tanesinin kenarında ruj izi olan iki kadeh duruyordu, yanında da bir cüzdan vardı.

Pencereden dışarı baktım ve Space Needle ile piramit şeklindeki çatısıyla Smith Tower gözüme çarptı. Seattle! American Express kartını yerinden çıkarıp cüzdandaki paranın geri kalanını alırken kalbim hızla çarpıyordu. Ganimetim birkaç yüz dolar ile birkaç yirmilik banknottu.

"Lena?" diye seslendi adam yatak odasından. Kalbim âdeta yerinden fırlayacakmış gibi atarken hızla kapıya gidip koridora çıktım ve asansöre koşturdum. Kendimi biraz üzgün hissetsem de geri dönüp açıklama yapacak zamanım yoktu. Hayır. Buradan çıkmalıydım, hem de hemen.

Ondan öncekilerde olduğu gibi muhtemelen onu da bir daha görmeyecektim. Hayatımda sadece küçük bir iz olarak kalacaktı. Asansör inişe geçerken iç çektim. Bu kaşmir kazak çok hoşuma gitmişti.

Tepeden Pike Caddesi'ne doğru inerken soğuk hava yanaklarımı yakıyordu. Pazar Yeri'nin yakınındaki turist kalabalığının arasından geçerken adımlarımı hızlandırdım. Yetişmem gereken bir feribot ve halletmem gereken çok iş vardı. En önemli önceliğimse şuydu: HAYATIMI NASIL GERİ KAZANACAĞIMI BULMAK.

BİRİNCİ BÖLÜM

Önce

1

"Ağzınızı biraz daha açar mısınız lütfen?" dedi diş hijyenisti, elindeki alet Kaptan Kanca'nın* protez kolunun oyuncak hali gibi dururken dişlerimi kazımaya devam ediyordu. Sinirlenmek kadının karakterinde mi vardı yoksa benim sinirim bulaşıcı mıydı karar veremedim. Muhtemelen ikincisiydi.

Yirmi üç yaşındaki asistanım Samantha'nın bugün neden dişçi randevusu ayarladığını anlayamamıştım ama işte buradaydım ve söyleneni yaparak itaatkar bir şekilde ağzımı biraz daha açtım. Bir yandan da telefonumu başımın üzerinde tutarak gelen son iş mesajlarını okuyordum. Kazanç raporu haftaya açıklanacaktı ve hepimiz telaşlıydık.

"Günde kaç kez diş ipi kullanıyorsunuz?" diye sordu hijyenist, ses tonuna şüphe hâkimdi.

"İki," diye yalan söyledim.

"Himm," dedi, ikna olmamıştı. "Dişetleriniz pek öyle demiyor."

Dişeti polisini duymazdan geldim çünkü o sırada patronum Christina'nın adı telefon ekranımda belirdi ve onun çağrısına yanıt vermemezlik edemezdim.

"Bendim?" diye mırıldandım. Hijyenistin eli hâlâ ağzımdaydı.

"Lena?"

"İşçideyim."

(*) Kaptan James Hook (Kanca) Peter Pan'ın düşmanı olan korsan kaptandır. (ç.n.)

"Bugün dişçide ne halt ediyorsun?" Christina ne kadar zor biri olsa da etkilendiğimi söylemeliydim. Kadın Dişçice konuşuyordu.

Ona bunun takvimimi yönetmektense TikTok'ta daha fazla zaman geçiren asistanımın hatası olduğunu açıklamak istesem de yapamadım. Ayrıca bezgin ses tonundan CEO'muzun küplere bindiğini anlayabiliyordum. "Dur tahmin edeyim, Phil konu başlıklarını kabul etmiyor mu?" diye sordum ağzım bir an için boş kaldığında.

"Hafif tabirle söylemek gerekirse," dedi abartılı bir iç çekişle. "Ama evet, soruları var. Hem de bir sürü. Ne zaman burada olacaksın?"

"Yakında," dedim ve florür tedavisini reddetmeden önce saatime baktım. Hijyenist incinmiş bir ifadeyle bakıyordu ama dişçi utancı oyunu oynayacak vaktim yoktu. İş yerinde söndürmem gereken bir yangın, gitmem gereken bir kuaför randevusu ve bu akşam için çok önemli bir yemek rezervasyonum vardı.

Bir saat sonra ofise geçtiğimde, Samantha sırtı bana dönük bir şekilde masamın başında dikiliyordu. Elinde Kevin ve benim çerçeveli fotoğrafımız vardı; geçen yıl Batı Kıyısı'nda Pasifik Okyanusu'na dökülen tek şelale olan Alamere Şelaleleri'ne yaptığımız yürüyüşte çektiğimiz bir fotoğraftı. Çok güzeldi, evet ama yürüyüş yapmak benim uzmanlık alanım değildi. Aslında nefes nefese çamurlu tepelerde yürümek yerine yapmayı tercih edeceğim şeylerin kapsamlı bir listesini hazırlayabilirdim; tuvaletimi temizlemek gibi şeyler. Ama Kevin için yürüyüş yapmıştım. Bunu çok seviyordu ve itiraf etmeliyim

ki o gün denize bakan kayalıkta paylaştığımız o şefkatli an, tüm o oflayıp puflamalara değmişti. Elimi tutmuş, gözlerimin içine bakmış ve bana "kaderimizin bir yazıldığını" düşündüğünü söylemişti. İlişkimizin üzerinden bir yıl geçmişti ve her şey plana uygun gidiyordu. Hâlâ da öyle.

Samantha'nın içeri girdiğimi duymadığını fark ederek boğazımı temizledim.

"Ah," dedi irkilmiş bir hâlde başını kaldırarak. "Dişçide olduğunu sanıyordum. Sadece... toz alıyordum." Yüzünde gergin bir ifadeyle gülümserken ağzının köşeleri Cheshire kedisininki gibi yukarı doğru kıvrılmıştı.

"Biliyor musun, gerçekten çok şanslısın," dedi yaranmaya çalışarak, biraz fazla yaranmaya çalışıyordu sanki. "Kevin iyi bir tercih." Ardından çerçeveyi masama geri koydu.

"Evet," dedim, sandalyeme geçip e-postalarımı açmadan önce çerçeveyi yerine yerleştirdim. "Gerçekten öyle." Samantha'nın erkek arkadaşıma olan ilgisi sır değildi. Yani, o aradığında ya da ofise uğradığında yüzünde nasıl güller açtığını görüyordum. Yine de kendimi tehdit altında hissetmiyordum. Samantha onun tipi değildi. Üç kedisine bebek tulumları giydiren ve onlardan "çocukları" diye bahseden bir kızdı.

"Takviminde bu akşam için yemek rezervasyonu olduğunu fark ettim," dedi Samantha oyalanarak. "Le Reve... Muhteşem." Bir an duraksadığında gözleri iri iri açıldı. "Sence evlenme teklifi edecek mi?"

Yanaklarım kızardı. Bu neslin sorunu neydi? Ayrıca had nedir bilmiyorlar mıydı? Elbette, Kevin evlenme teklifi edecekti ama bunu Samantha'yla konuşmama gerek yoktu. İki yıldır birlikteydik ve yapılacaklar listesindeki her madde yerine getirilmişti. Geçen Noel'de ailesiyle tanışmam için beni Nashville'e götürmüştü ve yarın Bainbridge Adası'n-daki Rosie Teyze'mi ziyaret etmek üzere Seattle'a uçacaktık. Gelecekten de bahsetmiştik; seyahatler, Sausalito'da hayalini kurduğumuz, kıyıdan sadece birkaç adım ötede küçük bir bahçesi olan ev. Ama birkaç ay önce Tiffany'de yaptığım o gezinti doruk noktasıydı. Gözüme çarpan bir nişan yüzüğünü işaret etmiştim ve o da bilmiş bir ifadeyle gülümsemiş, ardından satış görevlisinden kartını istemişti. Evet, her şey plana uygun gidiyordu. Peki ya bu akşam? Final ânı.

Yakın arkadaşım Frankie geçen akşam FaceTime üzerinden yaptığımız konuşmada bana, "Emin misin?" diye sormuştu. Yüzünde kil maskesiyle New York'taki dairesinde kanepede uzanırken, birbirimizden kilometrelerce uzakta bir kadeh şarabı paylaşıyorduk. Kevin'ı sevmediğinden değil, ona bayılıyordu tabii ki. Gerçi ona bayılmayan yoktu, özellikle de asistanım. O akşam Frankie'nin sorusunu başımı sallayarak yanıtlasam da şarabımdan uzun bir yudum alırken göz temasından kaçındım. "Hey," diye devam etmişti. "Özür dilerim. Sadece emin olduğunu bilmek istedim. "

Elbette. Elbette emindim. İş hayatında içgüdülerim çift eğimli bir Japon bıçağından daha keskindi. Fortune 500 şirketlerinin yönetim kurullarını ayartabilir ve CEO'ları Fareli Köyün Kavalcısı gibi kurumsal mayın tarlalarından geçirebilirdim. Kararlıydım, odaklıydım

ve dayanıklıydım. Peki ya aşk? Flört hayatımda da aynı teknikleri uygulamıştım; artıları değerlendirmiş ve kusurları stratejik olarak analiz etmiştim. American İdol programındaki en acımasız jüri üyesi gibi birine X vermekten hiç çekinmezdim. Benim için doğru olmayan biriyle neden zaman kaybedecektim ki?

Ama sonra Kevin çıkageldi. "Özgeçmişi" mi? Kusursuz. Ayrıca takım elbise içinde harika görünüyor, lastik değiştirmeyi biliyordu ve dairesi tertemizdi. İşe alındı.

"Sana nasıl emin olduğumu anlatayım," demişti Frankie, kocası Christian'la tanıştığı geceyi anlatırken yüzüne nostaljik bir gülümseme hâkimdi. "Sanki hayatım boyunca aradığım kayıp yapboz parçası oydu." Duraklamış ve ekrandan bana bakmıştı. "Kevin hakkında böyle hissettiğine emin misin?"

Frankie öylesine emin, öylesine bilmiş bir ifadeyle konuşmuştu ki sözlerinin kalbimi kırdığını itiraf etsem yeriydi: Kevin benim kayıp yapboz parçam mı? Sonra mantığım devreye girdi. Başarılı, nazik, göz alıcı derecede yakışıklı. Eh, daha ne olsun?

"Tabii ki Kevin hakkında böyle hissediyorum," diye haykırmıştım sinirlerime hâkim olamayarak. "Artık beni endişelendirmeyi bırakıp Le Reve'de ne giyeceğim hakkında konuşmaya başlayabilir miyiz?"

Evet, bu akşam hayatımızın geri kalanının miladı olacaktı, tabii bu iş gününün geri kalanını atlatabilirsem. Omuzlarımı dikleştirdim, sonra Christina'dan gelen ve CEO'muzun daha önce hazırladığım konu başlıklarına itirazlarını içeren e-postayı açtım. Ne olacağını biliyordum, bitmek bilmeyen bir döngü; göğüs kabartmalar, gönül

almalar, teskin etmeler ve tekrar başa sarmalar... Sonuç belliydi: Her şeyi değiştir, sonra tekrar değiştir. Tamam, ben hallederim.

“Ah, neredeyse unutuyordum,” dedi Samantha hâlâ kapının eşiğinde dururken. "Dışarıdayken birkaç telefon geldi. Muhasebeden Jen, BlackRock'tan Nick ve ...”

"Vakit yok," diye araya girdim. "Randevuma gitmeden önce Phil'in dramıyla ilgilenmem gerekiyor."

Samantha bana fotokopi makinesi bozulduğunda ya da muhasebe, gider raporunu erken göndermesini istediğinde takındığı o kısık gözlü ifadeyle baktı. "Saç randevunu kastediyorsun, değil mi?"

Sesindeki yargılayıcı tonu duymazdan geldim. "Çıkarken kapıyı kapatır mısın lütfen?"

***

Nefes nefese salona girdim ve uzun zamandır kuaförüm olan Kristen'ı sarılarak selamladım. Telefonunu karıştırdı ve bana sekiz aylık kızının son fotoğraflarını gururla gösterdi; pembe çiçekli saç bandı saçsız başını süslüyordu.

"Ayy, çok tatlı," diye haykırdım, ifademi canlı tutmaya çalışsam da yüzümde zoraki bir gülümseme vardı. Bana mı öyle geliyor yoksa bütün bebekler aynı mı görünüyor? Uzaylılar gibi.

Frankie ile yine FaceTime yaparken Kristen'ın sandalyesine oturdum. "Selam," dedim iç çekerek.

"Sorun ne?" diye sordu gözlerini kısarak.

"İşler çok yoğundu," diye açıkladım. "Sürekli bir telaş, bir koşturmaca. Biri bitmeden diğeri başlıyor. Yemin ederim, bir gün bu iş beni öldürecek."

Frankie cesaret verici bir gülümsemeyle, "Ama bugün değil," diye yanıtladı.

Ofisten çıktığım için rahatlamış bir hâlde sırıttım ama bir yandan da bugünün planını gözden geçiriyordum. "Yalan söylemeyeceğim," diye devam ettim konuşmama. "CE-O'muzun yarınki konuşma notlarında yaptığım değişiklikler beni gerçekten çok heyecanlandırdı. Sanırım hissedar sorunlarımızı teşhis etmek için daha bütünsel bir yol buldum; son satıra operasyonel verimlilik yaratmak için değer katmak gibi."

Frankie gözlerini devirdi. "Lena, anladığım dilden konuş lütfen?"

"Özür dilerim," dedim gülerek, şirket jargonumun onun yüzünü nasıl buruşturduğunun farkındaydım. Frankie (Francesca) ve ben üniversitenin ilk yılında NYU'da aynı odayı paylaştığımızda tanışmıştık. Hayatın önemli konularında birbirimizi anlayacak kadar benzer, her ânı eğlenceli kılacak kadar da farklıydık. Yine de bambaşka olaylar sayesinde sıkı bir bağ kurmuştuk; kafeterya yemeklerinden ve katımızdaki erkek delisi kızlardan hoşlanmamamız, çok renkli ve beyaz Noel ışıklarını tercih etmemiz, yeni açılmış kalemlerin kokusu, Anne Lamott kitapları, The Strokes ve Zooey Deschanel.

"Her neyse, kuaför salonundayım," diye devam ettim aynadan baktığım Kristen'a gülümseyerek. "Bu akşam için her öneriye açık olduğumu düşünüyorum."

"Bana söz ver, kâkül yok," dedi Frankie şakayla karışık.

Üniversitede birbirimize kâkül kesmeye karar verdiğimiz o geceyi hatırlayarak kahkaha attım. Saçının büyük bir kısmını kestikten sonra Frankie'nin panik içinde küçük banyomuzdaki aynanın karşısında durup hıçkıra hıçkıra ağladığı sahne gözümde canlanmıştı. "Aslında," dedim gülmekten karnıma ağrılar girerken, "bence... tatlıydı."

"Ya, ne demezsin," diye söylendi Frankie. "Fino köpeğine benzemiştim, Lena. Kıvırcık saçlı kızların Zooey Deschanel gibi kâkülü olamayacağını bana söylemeliydin. "

"On sekiz yaşındaydım," diye karşı çıktım hâlâ gülerek. "Ben nereden bileyim?"

Üniversiteyi bitirip birkaç yıl aynı evi paylaştıktan sonra, ben San Francisco'da bir iş teklifi aldım; o ise yüksek lisans programının son dönemini bitirmek için orada kaldı. NYU'da sınıfının en iyisi olmasına rağmen Manhattan'da-ki kazançlı fırsatları kaçırdı ve bunun yerine Greenpoint'te yoksul gençlere hizmet veren, kâr amacı gütmeyen bir kuruluşta çalışmayı kabul etti. îşte, Frankie böyle biriydi.

Kristen saçımı şampuanlamak için beni yıkama alanına götürdüğünde görüşmemiz ancak en iyi arkadaşların yapabileceği şekilde birden sonlandı.

"Saçını dalgalı yapalım mı ne dersin?" diye sordu Kris-ten saçlarımı fırçalayıp derinlemesine bakım yaptıktan sonra. "Kadınsı, romantik bir şey."

"Dalga mı?" diyerek tereddüt ettim. "Bilmiyorum. Sence bu çok mu fazla olur?"

Kristen başını salladı. "Buradan Shirley Temple gibi çıkmana izin vermeyeceğim, söz veriyorum."

Dalgalı saçın nesi var ki? Frankie'nin elini neşeli kişiliğine mükemmel bir şekilde uyan kabarık koyu renk saçlarının arasında gezdirirken böyle dediğini hayal ettim.

Kevin'in, birkaç ay önce saçımı kestirmeye gitmeden önce yaptığı bir yorumu hatırlayarak dümdüz, küllü sarı saçlarıma baktım. Küt kesim her zaman benim imza saç modelim olmuştu ama o bana biraz değişiklik yapmamı, belki de "daha yumuşak bir tarz" seçmemi önermişti.

"Tamam, yumuşak bukleler yapalım," dedim sonunda. "Ama çok abartılı olmasın. Frankie'nin ikonik görünümünü yakalayabileceğimi sanmıyorum."

O, kelimenin tam anlamıyla ikonik bir kadındı. Zeki, komik, ayakları yere basan, güzel ama gösterişli olmayan biri. Annesi Sicilyalı bir Montessori(*) anaokulu öğretmeniydi; babası Ohiolu bir bankacıydı ama Frankie kendine özgü biriydi. Esmer teni, dikkat çekici ela gözleri ve buklelerinin verdiği doğal güzelliğiyle insanların odanın öbür ucundan ona baktığını fark etmeyecek türden bir kadındı.

Bense kesinlikle ikonik olmasam da zariftim; gözlerim yosun yeşili rengindeydi ki bunun nadir olduğu söylenirdi ve basenlerim tam da olması gerektiği gibiydi ve bunun saç kısmındaki eksikliği telafi ettiğini düşünmek hoşuma gidiyordu.

(*) Montessori metodu, İtalyan Doktor Maria Montessori tarafından geliştirilmiş bir eğitim yöntemidir. Çocukların bağımsız olmasına büyük önem veren bu yöntem,

çocukların doğası gereği öğrenmeye istekli; ayrıca yeterince destekleyici ve iyi hazırlanmış bir öğrenme ortamı sağlandığında kendi kendine öğrenmeye başlama becerisine sahip olduklarını öngörür. (ç.n.)

"İzin ver de sihrimi konuşturayım," dedi Kristen saç maşasını bir o yana bir bu yana sallayarak; cansız yelelerimi, şey... göz alıcı görünene kadar sıktı, mıncıkladı ve karıştırdı

"İşte," dedi sonunda, aynada bana yüzünde memnun bir ifadeyle gülümserken geri çekildi. "Lena, muhteşem görünüyorsun."

Yansımamı incelerken sertçe yutkundum. Dış görünüşüm -asla aşırıya kaçmayan makyaj, elli yedi kiloluk bedenimi formda tutmak için günde birkaç kilometre koşu, zevkli iş kıyafetleri- konusunda her zaman oldukça disiplinli olsam da bu benim için tamamen yeni bir yumuşamaydı. Kevin bunu sevecekti, biliyordum. Ama ben sevdim mi? Boğazımda bir yumrunun yükseldiğini hissettim.

"Hey," dedi Kristen tedirginliğimi hissederek. "Bu surat da ne böyle?"

Dudağımın kenarını ısırdım.

"Biraz endişelenmen normal," dedi. "Nişanlanmadan önce ben de çok gergindim." Uzun bir süre duraksadı. "Başka bir şey mi var?"

"Ben iyiyim," dedim hızlıca, omuzlarımı dikleştirerek. "Dediğin gibi sadece gerginim."

***

Taksiden inip önümdeki restorana göz atarken kalbim göğüs kafesimi âdeta dövüyordu. İki Michelin yıldızına sahip Le Reve'in

(Fransızca "Rüya" anlamına geliyordu) altı aylık bir bekleme listesi, yemek meraklıları arasında kült bir takipçisi ve hostesin yüzündeki kendini beğenmiş ifadeden de anlaşılacağı üzere belirgin bir havası vardı.

Lobide Kevin'a bakındım ama onu göremeyince telefonumu kontrol ettim ve attığı mesajı gördüm.

Üzgünüm, çok yoğun bir gündü.

Biraz gecikeceğim.

Sen masamıza geç, ben de 15-20 dakika içinde orada olurum.

Sinirlenmeyeceğim dedim kendime. Kevin emlak işiyle uğraşıyordu; onun işi de benimki kadar, belki daha da yoğundu ve bugün altı yaşındaki yeğeninin okul gezisine eşlik etmeyi son dakikada kabul etmişti.

"Hanımefendi, masanız hazır," dedi kendini beğenmiş hostes, ben hayal kırıklığımı üzerimden atmaya çalışırken.

Yakası kolalı beyazlar içindeki bir adamı restoranın ortasına kadar takip ettim. Masada tek başıma oturmuş, herkesin gözü üzerimdeyken kendimi devasa bir akvaryumun içine itilmiş gibi hissediyordum. Neyse ki yaklaşan garsonun gülümsemesi sinirlerimi yatıştırdı, ayrıca bir kadeh şampanya da ikram etti. İçkimden koca bir yudum aldım.

"İyi akşamlar," dedi bir elini resmi bir şekilde arkasına koyarak. "Misafirinizi beklerken, bu gece özel bir şey kutlayıp kutlamadığımızı sorabilir miyim?"

Şampanyamı biraz daha yudumladıktan sonra gülümsedim. "Şey," dedim kısık sesle konuşarak. Siyah payetli elbisem koltuk altlarımı

acıttığı için biraz daha dik oturdum. "Aramızda kalsın, sanırım erkek arkadaşım bu gece evlenme teklifi edebilir."

"Ah, ne harika!" diye haykırdı garson. "Kemancılara haber vereyim."

Sanki bir işaretmiş gibi müzisyenler masamın etrafında bir kişilik mini bir senfoni gibi dönmeye başladı. Garip bir şekilde gülümseyip birkaç kez başımı salladıktan sonra telefonuma geri döndüm. Neyse ki ipucunu anlayıp başka bir masanın başına geçtiler.

Yirmi beş dakika ve iki kadehten sonra Kevin nihayet geldiğinde her zamanki gibi göz kamaştırıcı görünüyordu. "Selam," dedi iç çekip sandalyesine otururken, ardından garsonun şampanya teklifini el sallayarak reddetti. "Bourbon. Duble buzlu."

"Merhaba," dedim saçımı beğenip beğenmediğini merak ederek.

"Geciktiğim için özür dilerim," diyerek alnını ovuşturdu. "Max kaplanları görene kadar ayrılmak istemedi, sonra da trafiğin en yoğun olduğu saate denk geldim."

Gülümsedim. "Yılın Amcası."

"Yılda bir kez olduğu sürece," diye yanıtladı Kevin gülerek. "Ağabeyim ve yengem bunu nasıl yapıyor bilmiyorum. Çocuklar çok yorucu."

Onaylarcasına başımı sallayıp eline uzandım ama o, telefonunu eline aldı. "Bir saniye, son bir işi daha halletmem gerekiyor. ' "

"Ah," diyerek sandalyemde arkama yaslandım, tam o sırada hevesli kemancılar yeniden ortaya çıktı. “Tamam.”

Kevin mesajını yazarken onu izliyor, yüzüğün pantolonunun cebinde mi yoksa ceketinin içinde mi olduğunu merak ediyordum. Bir

gün buna güleceğiz diye geçirdim içimden. Akşam yemeği davetlerinde bu hikâyeyi anlatacak, Kevin'ın nasıl geciktiğinden bahsedecektik. Ben şıkır şıkırken, o gayet sade giyinmişti. Herkes gülümseyecekti ve ...

"Bu kemancılar da neyin nesi?" diye sordu Kevin başımızda dikilen müzisyenlere sinirle bakarak.

Garson, Kevin'in şarabını getirdiğinde, "Hımm," dedim. "Bilmem. Güzel değil mi?"

Şakaklarını ovuşturduktan sonra telefonunun ekranını karıştırmaya devam etti. "Başın ağrırken hiç güzel gelmiyor."

Garsonumuz ipucunu aldı ve müzisyenleri gizlice başka bir masaya gönderdi, ben de çantamı karıştırıp ağrı kesici aradım ama bulamadım.

Sonunda Kevin telefonunu bırakıp boğazını temizledi. "Kusura bakma." Önce çatal bıçak takımını, sonra da bardaklarını -su ve şarap kadehinihizaladı ve ceketinin yakasını gururla düzeltti. "Sana bir sürprizim var."

Beklentiyle öne eğilip gözlerimi iri iri açtım.

"Bunu uzun zamandır konuştuğumuzu biliyorum," diye söze başladı Kevin. "Geçen yıl koşullar uygun değildi ama..."

Gülümsemekten kendimi alamadım. Kevin elini ceketinin içine sokarken kalbim hızla atıyordu.

"Ama sanırım artık zamanı geldi."

Eline uzanarak, "Evet, öyle," dedim. Sevinçten gözlerim yaşarmıştı ki Kevin... bir zarf çıkardı.

"Coldplay," dedi, kalbim sıkışırken iki konser biletini havaya savurdu. "Hani geçen sene gitmek istemiştim ama sen grip olmuştun ya? Mayısta tekrar geliyorlar. Ben de hemen her şeyi ayarladım: VIP giriş, sahne arkasına geçiş, ön sıradan koltuklar, hatta Chris Martin'le bile tanışabiliriz!"

Coldplay mi? Coldplay'i sevmiyordum bile. Yani, "Fix You" iyi bir şarkıydı ama... Coldplay mi gerçekten?

"Kevin," diye başladım, şaşkınlığım öfkeye dönüşürken yüzüne bakıyordum. “Bu da ne şimdi?”

"Dur bir dakika, ne?” dedi, biraz afallamıştı. “Sevinmedin mi? Lena, bu biletleri ayarlamanın ne kadar zor olduğunun farkında mısın? Biraz olsun heyecanlanırsın sanmıştım.”

Yanağımdan bir damla yaş süzülürken müzisyenlerin tekrar masamıza doğru yaklaştığını hayal meyal fark ettim. Vivaldi'nin sesi hiç bu kadar iğrenç gelmemişti.

"Bebeğim," diye mırıldandı Kevin. "Ne oldu?"

"Ne mi oldu?" dedim başımı iki yana sallayarak. “Kevin, ben sanmıştım ki..." Duraksayıp başımı diğer tarafa çevirdim.

"Ah," dedi uzun bir aradan sonra, ne demek istediğimi anlayarak başını öne eğdi. "Lena, ben…..”

"Lütfen Kevin," diye mırıldandım, bu duruma düştüğüm için utanıyordum. "Sus lütfen."

"Seni önemsediğimi biliyorsun," dedi Kevin. "Biliyorum, bunun hakkında konuştuğumuz oldu ama..." Tekrar durdu, sanki bu konuşma baş ağrısını bir migrene dönüştürmüş gibi alnını ovuşturdu. “Dinle,

sana karşı dürüst olmalıyım. Böyle büyük bir adım atmaya hazır mıyım bilmiyorum. Yani, sen hazır mısın?"

"Büyük ... adım mı?" diye tekrarladım. Oda mı dönüyordu yoksa şampanya mı etkilemişti emin değildim.

Kevin başını kaşıyarak, "Birlikte eğlendiğimizi biliyorum," dedi. "Ama sence gerçekten... uyumlu muyuz?"

Başımı salladım. "İki yıl sonra bana bunu mu soruyorsun gerçekten? "

"Lena," diye devam etti başını sallayarak, "sen yürüyüş yapmayı bile sevmiyorsun."

"Yürüyüş mü? Dalga mı geçiyorsun benimle?" diye sorarken masanın kenarını kavradım. "Sorun yürüyüş mü?! Kevin, gelecek hakkında konuştuk, biz..." Derin bir nefes aldım. "O gün Tiffany'de sana beğendiğim yüzüğü gösterdim. Aynı fikirde olduğumuzu sanıyordum, ilerlemek istiyordun. Yani, satıcı kızın kartını aldın!"

Kevin, polis sorgusunda köşeye sıkışmış bir şüpheli gibi görünüyordu, neredeyse susma hakkını kullanacaktı. Gözlerini kapattı, sonra tekrar açtı.

"Dinle," dedi ellerini saçlarında gezdirerek. "Lena, sen başarılısın, komiksin, güzelsin... özelsin."

Neden ölüm ilanımı yüksek, sesle okuyormuş gibi hissediyorum?

"Ama iki yıldır biriyle birlikte olman, sonsuza kadar birlikte olacağın anlamına gelmez."

"Doğru," dedim, hem kalbim kırılmıştı hem de öfkeliydim. "O zaman söyle bana. Bu ne anlama geliyor?"

"Bilmiyorum," dedi Kevin kaşlarını çatarak. "Etrafımdaki arkadaşlarıma ve meslektaşlarıma baktığımda herkes bana aynı fabrikadan çıkmış izlenimi veriyor, sanki insanların hepsi taşıma bandında ilerliyor ve toplumun onlardan evlenmelerini beklediği zamana ulaştıklarında da bunu yapmak zorunda hissediyorlar. Üretim hattındaki sonraki adım buymuş gibi. Gerçek aşk mı, ruh eşi mi, ne dersen de fark etmez. Sadece taşıma bandında yanlarında duran kişiyle yetiniyorlar." Durup gömleğinin yakasını çekiştirdi. "Ben bunu yapmak istemiyorum."

"Vay be," dedim şaşkınlıkla. "Demek benim hakkımda böyle düşünüyorsun? Taşıma bandı üzerinde gelip geçen biri?"

"Hayır, Lena," dedi yüzünde yumuşak bir ifadeyle. "Bazen beni... böyle gördüğünden endişeleniyorum."

Ona bakakaldım. Dürüst olmak gerekirse, ne diyeceğimi bilemiyordum ve tüm bunlar yarın Seattle'a uçmamızdan hemen önce gerçekleşiyordu. Annemin büyük ablası Rosie Teyze'me nişanımızı ilan edeceğimiz ânı hayal etmiştim hep; annem vefat ettikten sonra beni o büyütmüştü. Yüzüğü ona gösterdiğimde yüzündeki sevinç ifadesini, kolunu belime dolamış Kevin'ın, şişme yeleği içinde nasıl sevgiyle gülümsediğini hayal ederek bu sahneyi zihnimde yüzlerce kez canlandırmışımdır.

Yakındaki bir masayla ilgilenen garsonun yüzündeki acıma ifadesi gözüme iliştiğinde kendimi tam bir aptal gibi hissediyordum. Adam anladı.

"Kevin," dedim sonunda gözlerimden yaşlar boşanarak. "Bu bir taşıma bandı değil. Bu gerçek hayat. İlerlemek istediğini sanıyordum. Yanlış düşünmüşüm."

"Özür dilerim, Lena," diyerek elini masaya uzattı ama ben tutmadım. Çantamı omzuma atıp ayağa kalktığımda altımdaki sandalye parke zemine çarparak gıcırdarken tüm restoran beni izliyormuş gibi hissediyordum. Topuklu ayakkabılarımın içinde sallanarak çıkışa bakarken elbisemin eteklerini düzelttim. Payetlerden ve Vivaldi'den sonsuza dek nefret edeceğim artık aşikârdı.

"Hoşça kal, Kevin," dedim sonunda.

Ağzının açılıp kapanmasını, dudaklarının bir iki ya da üç cümle oluşturmasını izledim ama hiçbirini anlayamadım. Tek duyabildiğim göğsümdeki çarpıntı ve Barok müziğin mide bulandırıcı sesiydi. Kevin koluma uzandı ama ondan uzaklaşıp kapıya doğru koşturdum.

2

Anahtarlarımı dairemin girişindeki dresuara, uzun zamandır hayattan ümidini kesmiş olan çiçeğin yanındaki kâseye bıraktım, sonra da kanepeye gömülüp gözyaşlarına boğuldum. Akan maskaramla bir rakuna benzediğimden emindim.

ACİL, diye mesaj attım Frankie'ye, bu bizim aramızdaki bir şifreydi. New York'ta gece yarısını geçmesine rağmen beni hemen FaceTime üzerinden aradı.

"Neler oluyor? İyi misin?"

Gözyaşları arasında akşamki talihsiz olayları anlattım.

"Belki de sadece bir yanlış anlamadır," dedi durumu değerlendirerek. "Aradı mı? Mesaj attı mı?"

"Hayır, çıt yok," diyerek iç çektim. "Hem bu yanlış anlaşılma da değil." Midem guruldayarak mutfağa doğru yürürken, keşke hayatım mahvolmadan önce en azından bir başlangıç sipariş etseydim diye düşündüm. Buzdolabıma bakıp seçeneklerimi gözden geçirdim; bir paket tavuk göğsü, ıspanak, marketten aldığım bir kap kuskus, yoğurt ve üst raftan aldığım bir şişe beyaz şarap. Canım hiçbir şey çekmemişti, ayrıca yemek yapacak enerjim de yoktu. Dışarıdan yemek sipariş etmeye karar verdim.

"Bunun senin için ne kadar zor olduğunu biliyorum," dedi Frankie. "Kevin'dan gerçekten hoşlanıyorsun ve nedenini anlıyorum. Adam başarılı. Yemek yapıyor. Köpekleri seviyor. Ailesi normal. Noel arifesinde aynı pijamalarla yumurta likörü bile içmiyorlar mı?"

İnledim. "Lütfen, bunu yüzüme vurma."

"Tatlım, beni dinle. Bu akşam olanlar gerçekten korkunç ama… ne derler bilirsin, vardır bir hayır. Evet, Kevin harika olabilir," diye devam etti konuşmasına. "Ancak belki de senin için harika değildir."

Bir kez daha gözyaşlarına boğulurken beyaz şarabımı kadehime doldurdum. "Ruh eşiyle mutlu bir evliliği olan biri için bunu söylemek kolay. "

"Bu doğru olabilir fakat Christian ve benim mükemmel bir evliliğimiz yok, hem de hiç. Bazen beni dinlediğini bile sanmıyorum, mesela bu sabah marketten iki poşetle döndü, aldıklarının hiçbiri benim listemde yoktu. "

Frankie'nin sadece yardım etmeye çalıştığını biliyordum, yine de onun durumu benimkinin yanında sönük kalıyordu. Christian organik domatesleri gözden kaçırdıysa ne olmuş! Kevin her şeyi kaçırdı! Kendimi kanepeye attım, yüzümü yastığa gömüp uzun bir süre öylece kaldım. Sonra tekrar doğrulurken Kevin'ın sözleri zihnimde canlandı.

"Başka bir şey daha var," dedim başımı sallayarak, hâlâ her şeyi anlamlandırmaya çalışıyordum. "Taşıma bant teorisi gibi bir şey sundu. "

"Anlamadım, ne?"

Dudağımın kenarını ısırdım. "Bilmiyorum. Hayatta hepimizin bir üretim hattında olduğu ve çoğu insanın sonunda yanında olan kişiyle ortaklık kurduğu ile ilgili bir şeyler geveledi."

"Ne kadar romantik, " diye alay etti Frankie.

Başımı salladım. “Beni sadece doğru zamanda doğru yerde olduğu için onunla birlikte olmak istemekle suçladı."

Frankie bir süre sessiz kaldıktan sonra derin bir iç çekti. "Ah, Lena. Bunu söylemekten nefret ediyorum ama haklı olabilir."

"Bir dakika, gerçekten onun tarafını mı tutuyorsun?"

"Seni seviyorum ama dinle. Bir ilişkiye kariyer gibi davranamazsın ve ben senin kariyerini nasıl yürüttüğünü biliyorum."

Yüzümü tekrar yastıkla kapattım.

"Lena, demek istediğim, Kevin kâğıt üzerinde harikaydı ama sen o kadar hedef odaklısın ki belki de anlaşmayı tamamlamak için acele ediyorsun. Mesela, daha az çekici bazı özelliklerini gözden kaçırmış olabilirsin." Frankie durup sırıttı. "Yani, oldukça takıntılı biri."

Tek düşünebildiğim yürüyüş yapmaktı. Yürüyüş yapmaktan nefret ediyordum ama daha çok çabalayabilirdim. Daha fazla çabalamalı mıydım?

"Tatlım, bunu duymanın senin için kolay olmayacağını biliyorum ama Kevin'ın doğru kişi olduğunu sanmıyorum. ' "

"Ama öyleydi," dedim yastığı kenara çekerek. O anda doğru olduğunu düşündüğüm, gerçekleşmesine bel bağladığım her şeyin elimden kayıp gittiğini fark ettim. Ama nasıl? Tüm doğru şeyleri yapmıştım. "Frankie, bunu nasıl bu kadar yanlış anladım?"

"Belki de listendeki kutucukları kontrol etmekle o kadar meşguldün ki Kevin'ın üretim hattında sadece yanındaki kişi olduğunu göremedin."

İnledim. "Üretim hatları hakkında konuşmayı kesebilir miyiz lütfen?"

Frankie gülerek, "Özür dilerim," dedi. "Baksana, yanıma gelsene? Hem bunu atlatmana yardımcı olurum hem de internetteki flört profiline çekidüzen verebiliriz."

"Dürüst olmak gerekirse, internetteki randevu çukuruna ayağımı sokmaktansa Presidio'daki tüm sokak kedilerini evlat edinen kişi olmayı tercih ederim."

"Hayır," dedi kahkaha atarak. "Benim gözetimimde bir kedi kadına dönüşmeyeceksin."

"Peki," dedim. "Ama yarın Seattle'a gidiyorum, unuttun mu? Normal şartlarda Kevin, Rosie ile tanışacaktı." Derin bir iç çektim. "Ama buraya kadarmış."

"O kaybeder," diye yanıt verdi Frankie hemen. “Evine gidecek olmana sevindim. Buna ihtiyacın var ama sonra yanıma gel."

"Geleceğim. Söz veriyorum."

Telefonu kapattım ve hemen Çin yemeği siparişi verdim, sonra yatağa tırmanıp Rosie'yi aradım.

"Merhaba," dedim hayatımdaki tek anne figürüne. "Benim."

"Lena!" Rosie'nin yüce gönüllü ve bilge sesi aynıydı ama biraz yorgun geliyordu, ancak o zaman saatin onu geçtiğini ve uykusunu böldüğümü fark ettim.

"Üzgünüm, geç oldu,” diye başladım, “ama Rosie fena bir gündü."

"Anlat hayatım. Ne oldu?”

"Kevin," dedim bir damla gözyaşımı silerek. "Biz ayrıldık.

"Aman Tanrım,” dedi. “Ne oldu?"

Karnıma yumruk yemiş gibi hissettim ve o an donup kaldım. Kurumsal dramanın aksine, bu bir hesap tablosuyla çözebileceğim bir

durum değildi. "Evlenme teklif edeceğini sanmıştım," dedim sonunda. "Ama... yanılmışım. Tam tersi oldu. وو

"Ah, Lena," dedi Rosie, sesi âdeta merhem gibiydi. "Çok üzüldüm. Canın yanıyordur, tahmin edebiliyorum. Ama bunu atlatacaksın. Eve döndüğünde her şeyi çözeceğiz."

Derin nefes verdim. Ev. Neredeyse tuzlu havanın tadını alabiliyordum. "Uçağım yarın öğleden sonra, elbette Kevin olmayacak."

"Kevin'ın canı cehenneme," diye karşılık verdi Rosie. Gözümde hemen o bilindik yüz ifadesi canlandı; muzip bakışıyla güçlü ve kararlı. "Onsuz daha çok eğleneceğiz."

***

Uçak ertesi gün, tam da iş günü bitiminde bulutlu bir Seattle havasına iniş yaptı. Eşyalarımı toplayıp valizimi almaya koşturdum. Eğer şansım yaver giderse, akşam yedideki Bainbridge Adası feribotuna yetişmek için şehir merkezine taksiyle zamanında varabilecektim. Buraya gelmeyeli ne kadar olmuştu? İki yıl mı? Belki de daha çok. Evet, iş her zaman hafifletici bir faktör olmuştu ama Kevin da öyle. Uzun zamandır ertelediğim eve dönüş yolculuğumu yapmak yerine ailesiyle geçirdiğim son tatilleri hatırlayınca içimi bir pişmanlık kapladı.

Annem öldüğünde sadece on iki yaşındaydım. Onun yokluğu, özellikle de o hassas yaşta, beni bir anda yıkmıştı ama Rosie dağılmış parçalarımı toplamak, beni umutsuzluğumdan kurtarmak için

oradaydı. Ve bunu harika bir biçimde yaptı. Öyle ki sanki o her zaman benim annem, ben de onun kızı olacakmışım gibi.

Annem vefat ettiğinde neredeyse iki yıldır Rosie ile yaşıyorduk. Ondan önce hiç tutarlı bir evim olmamıştı. Annemin ne kadar çok erkek arkadaşı olduysa, biz de o kadar çok köhne eve taşınmıştık. Gittiğim ilkokulların sayısını unuttum, hep yeni gelen çocuktum. Neyse ki ben annem gibi değildim. Annem karamsarlığıyla boğuşur, günlerini yatakta şeytanlarıyla savaşarak geçirirdi.

Ben Rosie'nin gözetimi altında büyürken annem giderek kötüleşti. Sanatı üzerinde çalışmaya çabaladı ama tutarlı değildi. Yarım kalmış tuvaller yatak odasının zeminini kirletiyordu. Yeni erkek arkadaşları gelip gidiyor, onlar gidince de ortadan kayboluyordu, bazen günlerce. Sonunda geri döndüğünde, gözleri boş bir ifadeyle bakardı ve kalbi hep başka bir yerdeydi.

Özellikle ağır bir ayrılığın ardından iki gündür ondan haber alamamıştık. Sonrasında bir polis memuru kapıyı çalıp hiçbir genç kızın almaması gereken acı haberi vermişti. Otoyolun çıkış rampasında ters yöne giren sarhoş bir sürücü ona çarpmıştı.

***

Sanki ruhum bedenimden koparılmıştı. O küçük kızın ruhu havada asılı duruyor, sahneyi bir film gibi izliyordu: Rosie ağlıyor, polis memuru garip taziyelerini sunuyor, ben oturma odasındaki halının üzerinde cenin pozisyonunda yatıyordum. Hiç gerçekçi değildi. Nasıl gerçek olabilirdi ki? Benim annem nasıl... gitmiş olabilirdi?

Annem son derece karmaşık bir kadındı ve onu çok özlememe rağmen yokluğunun çalkantılı suları yatıştırdığını anlamam yıllar süren bir terapiyi gerektirdi. O gittikten sonra deniz cam gibi oldu. Belki onun ruhu da böyle hissediyordu.

Taksi otoyoldan çıkıp şehir merkezine doğru yol alırken kalbim sıkıştı. Seattle. Anılar gün yüzüne çıkarken beni dört bir koldan sarıyordu: Showbox'ta Pearl Jam konseri, öğleden sonraları Pike Place Market'ın* gizli köşelerinde (tabii ki Doc Martens ile) dolaşmak ve tüm o yağmurlu cumartesileri rahat kafelerde oturup arkadaşlarla köpüklü vanilyalı latte içerek geçirmek. Kendim için aynı şeyi söyleyemesem de şehir bazı açılardan bıraktığım gibiydi.

Açık hava pazarının gerisinde kalan Cafe Vita'yı düşündüm. Üniversiteden sonraki yaz, New York'a geri dönmeden önce bir risk sermayesi şirketinde staj yaptığımda benim için bir dayanak noktasıydı. İşten önce ve sonra kafede geçirdiğim tüm saatleri hatırlayarak gülümsedim. Orası ikinci evim gibiydi ve çalışanlar da hâlâ gözümde canlanıyordu: Eski La Marzocco'nun arkasında gülümseyen barista Spencer; kedi gözü gözlükleri ve Lisa Loeb havasıyla kasadaki Annelise; her sabah yedi buçukta doppio con panna siparişi veren, koyu renk trençkot giyen ve hantal kulaklıklar takan, tüyler ürpertici ama bir o kadar da sıradan müdavim Vaughn. Spencer'ın ona ne dinlediğini sorduğu zamanı hatırlayarak kendi kendime güldüm.

(*) Ünlü bir açık hava pazarıdır. Şehir merkezine oldukça yakın bir konumda yer alır ve Seattle'ın en tanınmış simgelerinden biridir. (ç.n.)

Hepimiz heavy metal olacağını düşünmüştük ama hayır. "Mozart," diye yanıt vermişti adam, sanki başka makul bir yanıt yokmuş gibi. "Daima Mozart."

En azından Vivaldi değildi. Feribota binerken dün geceyi hatırlayınca içim burkuldu. Birkaç dakika sonra kaptan düdüğünü çaldı, ben ana güvertedeki koltuğuma otururken o tanıdık ses dev bir kucaklama gibiydi. Hayatım boyunca adaya gidip gelen feribotlara kaç kez binmiştim? Bin mi? Belki de daha fazla? Rosie'nin beni şehirdeki dişçi ve doktor randevularına götürdüğü, arkadaşlarla gece geç saatlerde eve döndüğümüz, geceleri ışıklandırılmış devasa pastalara benzeyen gemilerle Puget Körfezi'nde süzüldüğümüz anılar, eski dostlar gibi zihnimin köşelerinden sızıyordu. Deniz havasının, motor yağının ve feribot mutfağından gelen yanık kahvenin tanıdık kokusunu içime çektim. Neredeyse evdeyim.

Otuz dakika sonra feribot adaya yanaştığında bavullarımı alıp karaya çıktım ve terminalin otoparkında bir taksi çevirdim. Rosie'nin Manzanita Koyu'ndaki denize bakan evine giden yola zaman hiç değmemişti sanki; yerel çiftlik bakkalının taze yumurta tabelası, tepenin dibindeki mavi ladin, eski arkadaşım Natalie'nin evi ve Robbie Fenway'in on dört yaşıma girdiğim yaz beni öpmeye çalıştığı ancak büzülmüş dudaklarla yaklaştığı anda hemen kaçtığım çardak. Ondan hoşlanmadığımdan değildi, sorun diş telleriydi. İkimizde de diş teli takılıydı. Dokuzuncu sınıftaki bir çiftin öpüşürken diş tellerinin birbirine takıldığına dair söylentiyi hepimiz duymuştuk. İtfaiyenin çağrılması gerekmişti. Evet, Robbie tatlıydı ama aşağılanma riski büyüktü.

Her şey daha dün yaşanmış gibi gelse de üzerinden asırlar geçmişti. Taksi sola sapıp beyaz çitli sevimli bir ahşap evin önünden geçerken, gözümde büyümüş hâliyle Robbie canlandı, tabii hâlâ o mahcup gülümsemesi ve yanaklarında sivilce izleriyle. Evlenmiş, belki de birkaç çocuğu olmuştu; arka bahçede bir salıncak, mutfakta yabanmersinli muffinler pişiren bir eşi vardı... Kaliforniya'da yaşadığım son on yılda hayatım ışık hızıyla devam ederken, Bainbridge Adası sanki zamanda sabit kalmış gibi görünüyordu, nasıl bıraktıysam öyleydi.

"Burası mı?" Taksi şoförü homurdanarak çakıllı garaj yoluna girdiğinde beni hayal âleminden çekip çıkardı.

Konuşamayacak kadar duygularıma yenik düştüğümden sadece başımı sallayıp ücreti ödedim ve çantalarımı bagajdan çıkardım. Şoför uzaklaşırken, Manzanita Koyu'nun pırıl pırıl girişine tünemiş eski eve baktım. 1922 yılında inşa edilen ve beş ağaçlık araziyle çevrili olan bu geniş beyaz çiftlik evinde beş yatak odası vardı; tavan arasını da sayarsanız altı. Ev dışarıdan bakıldığında Bing Crosby'nin Noel filmlerinden fırlamış gibi görünüyordu. Büyük bir açık mutfak, denize bakan geniş pencereler ve yakındaki oturma odasında odun yanan bir şömine ile iç mekân da bir o kadar büyüleyiciydi.

Briket döşeli yürüyüş yolundan geçerek ön kapıya doğru ilerledim. Rosie'nin çok sevdiği ortancalar, devasa lila ve pembe çiçekleriyle yolu çevreliyordu. Neden buraya gelmeyi bu kadar erteledim ki?

Kapıyı çalmadım, sadece tokmağı çevirdim ve yanan ateşin, Rosie'nin sandal ağacı parfümünün ve... anıların tanıdık kokusunu içime çekerken çantalarımın gümbürtüyle yere düşmesine izin verdim. Evimdeyim.

3

"Rosie!" diye seslendim. Oturma odasına göz attığımda onu elinde kitapla şöminenin yanındaki koltuğunda otururken buldum. Şömine ateşi loş ışıkta turuncu ve kızıl renkte parlıyordu. Rosie daha ayağa kalkmadan ona doğru koştum ve o an gözlerinin etrafındaki kırışıklıkları, yanaklarındaki belirgin çukurları fark ettim. Geçtiğimiz ay yetmiş yaşına basmıştı; uzakta geçirdiğim zaman onu yaşlandırmıştı, belki de ikimizi de.

“Burada olduğun için çok mutluyum,” diye fısıldadı beni göğsüne doğru çekerken. "Seni çok özledim.” Gözleri ateş ışığında parlıyordu.

"Arayı bu kadar açtığım için çok özür dilerim,” dediğimde kalbim sıkıştı.

"Özür dileme," dedi Rosie elini kalbine götürerek. "Sen hep benimleydin."

Başımı sallayıp şöminede alevlerin dansını izlerken yanındaki koltuğa oturdum.

"Malum konuyu konuşmak ister misin?” diye sordu.

İç çekerek, "Kevin hakkında mı?" dedim.

Rosie başını salladı.

“Söyleyecek bir şey var mı bilmiyorum,” dedim. “Sadece şoktayım ve kendimi koca bir aptal gibi hissediyorum. İki yıl birlikteydik. Bunun... gerçek olduğunu düşünmüştüm."

"Biliyorum," dedi Rosie. "Bu hisler gerçek canım ama zamanla geçecek. Bir gün tüm bunlar için iyi ki bile diyebilirsin."

"İyi ki mi?" diyerek omuz silktim, dün gece Kevin'ın yüzündeki ifadeyi, bedenimi saran aşağılanmayı hatırlayarak. “Bilmiyorum." Ellerimle yüzümü kapayarak derin bir iç çektim. "Nasıl yanlış izlenime kapıldım? İkimizin de aynı şeyi istediğini sanmıştım."

Rosie koltuğunda kıpırdandı. “Hayatım, aşka bir iş planı gibi yaklaşamazsın."

"Evet, Frankie de aynen böyle söyledi,” diyerek iç çektim. “Suçluysam kabul ediyorum."

Rosie gülümseyip kapağına baktığım kitabını kenara koydu.

"Rosie!" diye haykırdım, bu geçtiğimiz yirmi dört saat içinde ilk kez kahkaha atıyordum. “Grinin Elli Tonu'nu mu okuyorsun?"

Omzunu silkti, çene boyundaki beyaz saçları hatırladığımdan daha da cılızdı. “Eh, bu saatten sonra gençleşecek değilim. Çok geç olmadan bu kopan yaygaranın sebebini öğrenmek istedim."

“Ee?” dedim çarpık bir gülümsemeyle. “Kitabı beğendin mi?”

Rosie bir an susup sırıttı. "Yani, edebi eser diyemem ama... ilginç. Aslında evet, hoşuma gitti."

Rosie ile okuma zevkimiz aynıydı. San Francisco'daki dairemde çok mobilya olmasa da kitaplar komodinde tehlikeli yığın hâlinde yükseliyordu, tıpkı Rosie'nin oturma odasındaki yığınlar gibi.

"Söyle bakalım, Kevin okumayı sever miydi?" diye sordu Rosie bana merakla bakarak.

Bir an susup Kevin'ı düşündüm; kulağında kulaklık, elinde iPad'i ile Netflix'te dizi izlerken ben başımı kitaptan kaldırmazdım. "Aslında hayır."

"Hımm," diye yanıt verdi Rosie. "Eskiden kitap sevmeyen biriyle asla birlikte olamayacağını söylerdin."

Hüzünle bakışlarımı kaçırdım.

"İş planın kusurluydu."

"Daha çok mahvolmuş gibi," dedim odanın karşısındaki rafa bakarak. "Demek hâlâ taş topluyorsun."

"Kristaller, canım," dedi gururla başını sallayarak. "Oldukça güçlü etkileri vardır ve şifa verirler. " Rosie ve ben birçok yönden birbirimize benzesek de onun bu doğaüstü inançları bende yoktu.

"Şu sağ üstteki pembe olanı alır mısın?" dedi.

Parmak uçlarımda yükselip soğuk taşı aldım ve Rosie'ye uzattım. "Hayır," dedi hemen. "Onu tutmanı istiyorum."

Avucumda duran kare şeklindeki soluk pembe taşa baktım. Ateşin loş ışığında neredeyse ışıl ışıl parlıyordu.

"Bu kızımız fazlasıyla bilgedir," diye açıkladı Rosie.

Tüm kristal severler taşlarından "kız" diye mi bahsederdi yoksa bu sadece Rosie'ye özgü müydü emin değildim.

"Ve inanılmaz derecede güçlü. Pembe kuvars kalp için en faydalı kristallerden biridir. Uyumlu bir aşk yaratma özelliğine sahiptir. "

"Uyumlu bir aşk, ha?" dedim biraz alaycı bir şekilde, ardından taşı aramızdaki masaya koydum. "Seni seviyorum, Rosie, ama aşk hayatımı düzeltmek için bir kamyon dolusu pembe kuvars gerekir sanırım."

"Neden bir süre saklamıyorsun?" diye sırıttı. "Dene de gör."

"Tamam," diye kabul ettim ama sadece onu mutlu edeceğini bildiğim için.

Rosie'nin bilge gözleri yüzümü inceliyordu. Ne düşündüğümü her zaman bilirdi, bazen ürkütücü bir şekilde. "Sana bir soru sorayım," dedi. "Kevin sana nasıl hissettirdi, yani, onun yanındayken?"

Omuz silktim. "Bilmem. Sanırım bunu hiç düşünmedim."

"Eh, düşünsen iyi edersin çünkü her şey bundan ibaret. Bill'i böyle tanıdım. Onunlayken, her şey... doğru geliyordu. Birbirimize uyuyorduk."

"Tahmin edeyim," dedim biraz alaycı bir tavırla. "İki yapboz parçası gibi mi?"

"Aslında evet."

Gözlerimi devirdim.

Karşılığında başını çevirdi ve pencerenin dışındaki karanlığa, iyi geceler dileyen dalgaların kıyıya vurduğu yere baktı. Rosie, benden farklı olarak gerçek aşkın nasıl bir his olduğunu biliyordu. Dudaklarında beliren huzurlu gülümsemeyi izlerken acaba onu mu düşünüyor diye merak ettim.

Bill, ben doğduktan kısa bir süre sonra ölmüş olsa da Rosie'nin canlı betimlemeleri sanki onu hep tanıyormuşum gibi hissettirdi; vestiyerdeki sinek olta takımı kutusu, boğuk sesi, çoban böreğine olan sevgisi. Rosie bana kahkaha atmayı sevdiklerini, özellikle de dansa bayıldıklarını anlatmıştı. İkisini oturma odasında, eski bir caz plağıyla uyumlu bir şekilde dans ettiklerini hayal etmeyi severdim; Rosie, Bill onu kollarına aldığında zevkten çığlık atardı. Bill'in ölümünden sonra bir daha evlenmemişti, hatta başka biriyle de görüşmemişti. Bir keresinde ona nedenini sorduğumda, buna ihtiyacı olmadığını, kalbinin zaten dolu olduğunu söylemişti.

Rosie huzursuzluğumu hissederek kolumu okşadı. "Yolunu bulacaksın, tatlım."

Annemin sürekli değişen sevgililerini ve hayal kırıklıklarını düşündüm, bu da onun "taşıma bandı" versiyonuydu sanırım, bir yandan da aynı hayal kırıklıkları silsilesine mahkûm olup olmadığımı merak ediyordum.

Rosie iri gözlerinde bilmiş bir ifadeyle yeniden gülümsedi. "Unutma, kalp esnetmen gereken bir kastır. Pratik gerektirir.

"Bilmiyorum," diye yanıt verdim emin olamayarak. "Belki de sadece yalnız kalmaya mahkûmum. Çok daha kolay olurdu."

"Ve çok daha ıssız," diye karşılık verdi.

Rosie'nin deniz kenarındaki bu adada tek başına yaşamaktan, evde kristalleriyle ve anılarıyla oyalanmaktan mutlu olup olmadığını merak ettim.

"Yatsam iyi olacak," dedi esneyerek. "Yatağına temiz çarşaflar serdim ve banyoda havlular var."

Rosie'ye sarıldım. "Her şey için teşekkürler."

"İyi geceler, canım," dedi sonunda, elleriyle yüzümü okşarken sesi biraz çatlamış, gözleri yaşarmıştı. "Sabah görüşürüz."

Şöminenin son közleri çıtırdayıp kıvılcım saçarken, bu huzurlu ortamın keyfini çıkararak bir süre daha oturdum. Bakışlarım odanın diğer tarafındaki annemin yatak odası kapısına döndüğünde, anılar hızla zihnime hücum etti.

Otuz beş yaşındaydım ama saçları örgülü, on yaşındaki o kıza bürünmüştüm sanki. Gözyaşlarımı tutmaya çalışarak odanın karşısına doğru yürüdüm ve soğuk kapı kulpunu kavradım.

Yatak örtüsü boş yatağın kenarlarına sıkıştırılmıştı. Annemden geriye kalan tek şey, yerde kurumuş boya tüpleriyle dolu bir karton kutu ve karşı duvara yaslanmış iki şövaleydi. Birinde bir manzara resmi, diğerinde henüz tamamlanmamış bir natürmort vardı; iki olgun armudun yanına yerleştirilmiş seramik bir sürahiyi tasvir ediyordu. Gözlerimi tuvalden alamayarak yaklaştım, sahne çok basit ama bir şekilde görkemliydi. Annemin sesi zihnimde yankılandı. "Bazen hayattaki en güzel şeyler hemen gözümüzün önündedir. Sadece onları görmeyi öğrenmemiz gerekir.

Derin bir nefes alarak şifonyerin en üst çekmecesini açıp güve yemiş bir yün kazağı elime aldım. Annemin kokusu çoktan kaybolmuş olsa da onu yüzüme tutup kokusunu içime çektim. Bu ânın ve son yirmi dört saatin ağırlığını hissederek komodinden yana döndüğümde lambanın yanında çerçeveli bir fotoğraf dikkatimi çekti. Çerçeveyi alıp üzerindeki tozu üfledim. İşte oradaydım; üç, taş çatlasın dört yaşındaydım ve annemin kucağında otururken kocaman gözlerle ona bakıyordum. Küçük pelüş tavşanımı tutuyordum; sevdiğim ama trajik bir şekilde bir apartman dairesinde geride bıraktığım tavşanı. Kaybolduğunu fark ettiğimde geri dönmek için çok geçti. Kartopu. Adı Kartopu'ydu.

İlk kez geçmişi ustalıkla sakladığımı fark ettim; tüm bu acı dolu anıları zihnimin en ücra köşesine itmiş, kapıyı kilitlemiş, anahtarı da fırlatıp atmıştım. Ama şimdi o kapı ardına kadar açılmıştı... ve her şey burada, dikkatimi çekmek için âdeta sıraya girmişti.

Bunu anlıyordum ama aslında anlamak istemiyordum; bilinmeyen yollara karşı ne kadar huzursuz olduğumu, belirsizlikle karşılaşınca

nasıl gerildiğimi... İşler plana göre gitmediğinde nasıl dağıldığımı. Belki de bunun nedeni, annemin bir planının olmamasıydı.

Sanki her şeyi tekrar örtecekmiş gibi kapıyı arkamdan kapattım ve mutfağa doğru yürürken derin bir nefes aldım, ardından buzdolabından bir şişe kırmızı şarap kaptım. Tirbuşon bulma umuduyla tezgâhın altındaki çekmeceyi karıştırdığım sırada üzerinde MİSAFİRHANE yazan bir etiket iliştirilmiş eski, pirinç anahtar dikkatimi çekti.

Mülkün kenarındaki küçük kulübe uzun zamandır kullanılmıyordu, özellikle de lisedeki sevgilim Mike'la gizlice girip diş tellerim olmadan ilk resmi öpücüğümü orada yaşadıktan sonra. Rosie bizi bulmuştu ve o zamandan beri misafirhane yasak bölge olarak kalmıştı, sonra yıllar geçtikçe uzak bir anıya dönüşmüştü.

Merakıma yenik düşerek anahtarı cebime koydum, şarabı açıp kadehi ağzına kadar doldurduktan sonra arka kapının yanındaki kancaya asılı bir ceket bulup üzerime aldım. Dışarıda dolunay tüm heybetiyle ufku aydınlatıyor, gelip geçen bulutların arasından göz kırpıyordu. Körfezi güçlü bir projektör gibi aydınlatıyor, mülkün kenarındaki misafirhanenin bulunduğu uçuruma yumuşak bir ışık yayıyordu.

Köknar ağaçlarının arasından süzülen rüzgâr, ıslık gibi uğuldayarak Rosie'nin arka verandasındaki rüzgâr çanlarını sallıyordu. Çimlerden geçerken her adımımda düşen yağmur damlalarından ustalıkla kaçınıyordum. Çakıllı yolu takip ederek kapıya ulaştım ve sonunda anahtarı kilide sokmadan önce pencereden içeriye baktım. Menteşeler sanki yıllardır biriken gerginliği serbest

bırakıyormuş gibi gıcırdadı. Bir örümcek ağını kenara çekerek içeri adım attım. Ay ışığı etrafı görmeme yetecek kadar parlaktı; masa, özenle yapılmış tek kişilik yatak, duvarda kıyıya çarpan dalgaların resmi.

***

Bu yasak alanda yeniden bulunmak oldukça tuhaf hissettirse de aynı zamanda garip şekilde rahatlatıcıydı. Kadehimi masaya bıraktıktan sonra komodinin üzerindeki kalın toz tabakasını üfleyerek cebimden pembe kuvarsı çıkardım. Rosie'nin ışıltılı kristal koleksiyonunun ve kıyıdan topladığı hazinelerin yanına koydum.

Sanki dalgalarla kıyıya vurmuştum. Eski yatağa oturduğumda, altımdaki yayların sertliğini ve esnekliğini hissederken bir anda üzerime yorgunluk çöktü. Başımı yastığa koyduğumda rüzgâr kulübenin dışında uğulduyordu. Geri dönmem gerektiğini biliyordum ama çimlerin üzerinden yürümek, Sahra Çölü'nü deve veya su olmadan geçmek kadar korkutucu geldi. Bunun yerine üzerime eski kırkyama yorganı çektim. Burada, sadece kısa bir süreliğine dinlenmenin ne zararı olabilirdi ki? Gözkapaklarım ağırlaşmış bir şekilde, yorgun vücudumu yorganla sararken esneyerek yan tarafıma döndüm. Yağmur, başımın üstündeki çatıya çarpıyor ve âdeta bana ninni söylüyordu.

İKİNCİ BÖLÜM

4

Gün ışığı pencereden içeri süzülüyordu ve fazlasıyla parlaktı. İnleyerek yüzümü yastığa gömdüm. Dün geceyi hayal meyal hatırlıyordum. Zihnimi toparladığımda birden her şeyi hatırladım: Bainbridge Adası, şarap, misafirhane. Misafirhane. Uyku mahmuru gözlerimi ovuşturarak doğruldum. Saat kaç? Ne kadar zamandır uyuyorum? Rosie kahvaltı hazırlıyor olmalı. Etrafa odaklandığımda donup kaldım; ince keten perdelerle donatılmış antika cam pencereler, tepedeki kristal avize, üzerimde... sadece siyah ipek gecelik. Nefesim kesilerek yorganı hemen göğsüme çektim. Burası ne misafirhane ne de Bainbridge Adası'ydı.

Neredeyim ben?

"Günaydın, mon amou." Üstü çıplak bir adam, elinde gümüş bir tepsiyle kapıdan içeri girince tiz bir çığlık attım.

"Bu da ne şimdi?" diye sordu yatağa yanaşıp kruvasan ve çırpılmış yumurta dolu kahvaltı tepsisini yanıma koyarken. “Kâbus mu gördün?"

Gözlerimi odada gezdirdim, komodinin üzerinde kalın bir cam kavanozda büyük bir mum fark ettiğimde bir an duraksadım. Silah olabilecek büyüklükte, devasa bir şeydi ve neyse ki biraz daha sağa doğru hareket ettiğimde erişileceğim mesafedeydi. Biraz şansım varsa, onu kafasından vurup sersemletebilir, buradan kaçmak için yeterince zaman kazanabilirdim.

"Bu sefer ne oldu?" diye sordu adam, kalbim hızla atarken bana doğru yaklaşarak. "Uçak kazası ya da diğeri mi? Hani şu anlatmak isteyip de anlatamadığın?"

Yoğun bir aksanı vardı, kesinlikle Fransız'dı. Aynı zamanda tanıdıktı da ama bu adamın kim olduğunu çıkaramadım, dahası buraya nasıl geldiğimi bile hatırlamıyordum. Belli ki kaçırılmıştım ve muhtemelen uyutulmuştum.

Şüphesiz Rosie şu anda beni arıyordu, hatta muhtemelen polise haber vermişti. Ellerim yorganın altında koca mumu sıkarken titriyor, adrenalin damarlarımda dolaşıyordu. Kendimi korku filmindeymişim gibi hissediyordum ama dehşet gerçekti. Biraz daha yaklaşırsa, ben...

"Seni neyin neşelendireceğini biliyorum," dedi adam muzip bir gülümsemeyle. Dirseğini yatağa dayayıp yüzünü avucuna yasladı. "Seni her zaman neşelendiren şey." Gözlerine düşen bir tutam dalgalı kahverengi saçı geriye itti, sonra da yorganın altına uzanıp sol uyluğumu okşadı.

"Çek ellerini üzerimden!" diye bağırdım korkuya kapılarak. Mumu kaptığım gibi yataktan fırlayıp odanın köşesine koşturdum. Tedirgin bir ifadeyle ona bakarken âdeta ürkek bir hayvan gibi titriyordum.

Adam kahkaha atarak bana doğru yürümeye başladı, sanki bunun bir tür oyun olduğunu düşünüyordu, her ne kadar hastalıklı bir oyun olsa da. "Demek bu sabah biraz hırçınız."

Mumu ona doğru fırlattım ama adam eğilince mum duvara çarparak parçalandı. Pencerenin yanında yosun yeşili cam ve mum parçaları kalmıştı.

"Lena? Ne oluyor?" Adam başını iki yana sallayarak Fransızca bir şeyler söyledi ama ben anlamadım. "Anladım. Havanda değilsin. Ama bunu belirtmenin Monique Pierre mumunu fırlatmaktan daha iyi yolları var." İç çekti. "Sanırım Amerikalı bir kadınla evlenmenin karşılığı bu."

Benimle... evlenmek mi?

Sanırım aklı pek yerinde değildi ama beni kaçıran kişiyle bunu tartışacak değildim. Buradan nasıl çıkacağımı anlayana kadar ona iyi davranmak zorundaydım.

"Merde,*" diye homurdandı, altın Rolex saatine bakarken, sonra özel dikim beyaz bir gömlekle bir pantolon giydi. "Seattle'da sevdiğin şu kahve çekirdekleriyle kahve yapmıştım. Hazır sıcakken kahveni içersin."

Peki, kadın kaçıran birine göre fazla misafirperver değil miydi? Yine de hâlâ güvende sayılmazdım. Her an beni yatağa kelepçeleyebilirdi. Bunun yerine ayakkabılarını bağlayıp kapıya yöneldi.

Boğazımı temizledim. "Yani, beni... burada mı bırakacaksın?" Gergin ve tiz bir sesle konuşmuştum.

Adam başını salladı, kafasının karışık olduğu belliydi.

"Beni... bağlamayacak mısın?" diye devam ettim konuşmama, bu sözleri söylediğim an pişman oldum. Görünüşe göre onu kaçıran adama fikir veren aptalın tekiydim.

(*) (Fr.) Lanet olsun. (ç.n.)

"Hayır, benim yaramaz karım," dedi başını gülerek iki yana sallarken. "Ama istersen bunu daha sonra yapabiliriz."

'Karım. Adam cep telefonuyla cüzdanına uzanıp kapıdan bana bir öpücük atarken olduğum yerde kalakaldım. "Ah, saat altıdan önce gelmiş ol, tamam mı? Her şeyin mükemmel olduğundan emin olalım. Bu gecenin benim için ne kadar önemli olduğunu biliyorsun."

"Saat altıdan önce," diye mırıldandım umutsuzca, adamın ayakkabıları sert zeminde tıkırdarken.

Kapı tık diye kapandığında dizlerimin üzerine çöküp derin bir nefes verdim. Yalnız olduğum için rahatlamıştım ama muhtemelen kapıyı dışarıdan kilitlemiştir diye düşündüm. Neden kilitlemesindi ki? Kendime panik yapmamamı söylesem de kollarımdaki tüyler diken dikendi. Belki başımdan darbe almıştım? Kafa derimde yumrular olup olmadığını kontrol ettim ama hiçbir şey yoktu, demek uyutulmuştum. 48 Hours programının o özel bölümlerini izlemiştim; masum kadının içkisine ilaç atılıyor ve garip bir otel odasında uyanıyordu ya da daha kötüsü.

Hayır. Buradan çıkmanın bir yolunu bulacağım. Ama önce giyinmem gerek.

Odaya bakındım ama dün gece giydiğim kot pantolonla kazaktan eser yoktu. Demek adam tüm kanıtları yok etmişti, bu yüzden yakındaki dolaba doğru sessizce yürüdüm ve kapısını açıp da karşıma kadın kıyafetlerinin olduğu kısım çıkınca afalladım. Muhtemelen kurbanları için bu kıyafetleri bulunduruyordur diye düşündüm ama bir suçlunun zihnine kafa yoracak vaktim yoktu. Kaçmak için bir fırsat yakalamıştım ve hızlı hareket etmek zorundaydım.

Tam üzerime oturan siyah tayda açık gri bir kapüşonlu giydim, sonra ayakkabı rafında bulduğum pahalı görünümlü bir çift ten rengi sandaleti ayağıma geçirdim, bu da tam olmuştu. O sırada bitişik odadan güm diye ses geldi. Yeni bir adrenalin dalgası damarlarımda dolaşırken, dolaptan sessizce uzaklaştım. Yatak odasındaki şöminenin yanında duran ocak demiri gözüme ilişti ve derin bir minnet duygusuyla onu hemen elime aldım.

Kapıya doğru ilerlerken döşeme tahtaları ayaklarımın altında gıcırdıyordu. Dairenin büyük oturma odasını ve iyi döşenmiş şef mutfağını dikkatle incelerken, Lacanche fırına ve etkileyici kırmızı Le Creuset emaye koleksiyonuna hayranlıkla baktım. Görünüşe göre psikopatlar da kusursuz bir zevke sahip olabiliyormuş.

Yalnız olduğumu anlayarak ocak demirini bıraktığım sırada siyah bir kürk kütlesi dönen bir derviş gibi üzerime atladı. Ayağım kaydı ve birkaç saniye sonra kendimi mutfakta sırtüstü yatarken buldum; üzerimde dört patinin ağırlığı ve fazlasıyla coşkulu, ıslak bir dil vardı.

"İn üzerimden," dedim oturmaya çalışırken. "Ah, hayır! Dur! Hayır! Dur?" Koca köpek komutu dinledi ve benim şaşkın soluklanmama eşlik edercesine yenilmiş bir iç çekişle oturma odasına çekilip halının üzerine uzandı. Ağırlığı yetmiş kilonun üzerindeydi ve Saint Bernard cinsine benziyordu; beyaz göğsü ve ön bacakları, karnının ortasında kahverengi bir lekesi vardı. Eğer salyalı canavarlardan hoşlanıyorsanız sevimli bile sayılabilirdi.

Neredeyim ben?

Pencerelerin dışındaki balkona baktım. Belli ki bir şehirdeydim. Ama nerede? Seattle tek mantıklı açıklamaydı, yine de... burası

kesinlikle Seattle değildi. Cam bölmenin dışındaki manzarayı incelerken üçgen çatı sıralarını ve asırlık görünümlü şirin taş binaları göz alabildiğine takip ettim. Aşağıda, sokakta, yaşlı bir adam bir elinde baston, diğerinde baget ekmek kaldırımda ağır ağır yürüyordu. Uzaklara baktığımda kollarımdaki tüyler diken diken oldu. Elbette imkânsızdı ama işte karşımdaydı; hiç şüphesiz Eyfel Kulesi, alçak bulutların arasından ufka doğru yükseliyordu.

Nefesimi tutup pencere pervazının kenarını kavradım. Paris mi? Hayır. Kesinlikle hayır. Gerçekten uyutulmuştum ve hâlâ ilacın etkisi altındaydım. Su. Su içmeliyim. Mutfakta bir bardak bulup doldurduktan sonra son damlasına kadar içtim.

Ön kapı kolunu hızlıca çevirip kilidinin açık olduğunu fark edince rahatladım. (Pencereden dışarı çıkmak pek de hoş bir B Planı değildi.) Ama dışarı çıkmadan önce mutfak tezgâhı duvarındaki prize takılı bir cep telefonu fark ederek durdum. Onu kapüşonlumun cebine koydum, sonra tezgâhın çekmecesini açtım. Neyse ki ıvır zıvırların bulunduğu bir çekmeceydi. Bir avuç kâğıt para ve biraz da bozuk para vardı; onları da cebime tıktım. Dairede işe yarar bir şey bulurum umuduyla son kez etrafa bakınırken sehpanın üzerindeki çerçeveli bir fotoğraf gözüme çarptı. Fotoğrafa yakından bakmak için elime aldım. Gözlerim neredeyse yuvalarından fırlayacaktı. İşte oradaydım, üzerimde kabarık etekli bir gelinlik vardı, saçlarım topuz yapılmıştı ve kollarımı beni kaçıran Fransız'ın beline dolamıştım.

Hayır. Böyle bir şey olmadı. Bu gerçek değil. Sadece rüya görüyorum ya da bir tür psikedelik maddenin etkisi altındayım. Bainbridge Adası'ndaki misafirhanede uyudum. Burada nasıl

uyanabildim? Onunla? Evli? Midem bulanınca safra ağzıma kadar yükseldi. Bir pencerenin yanındaki saksıya doğru sendeleyip kustum.

Dizlerimin üzerinde otururken yüzümü silip derin bir nefes aldım ve sol yüzük parmağımı saran vintage görünümlü elmas yüzüğe baktım. Oval şekilli sarı elmas göz alıcıydı. Çerçeve elimden kayarken derin bir iç çektim. Ahşap zemine çarpıp camın çatlamasıyla üzerinde örümcek ağı gibi düzensiz bir desen oluşmuştu. Fotoğraftaki gülümsemeler bulanıklaşmış, geriye sadece bakışlar kalmıştı. İşte, o an anladım.

Sebastian. Adı Sebastian. Başımı iki yana salladım, zihnimin derinliklerinden bir bir gün yüzüne çıkan anıları kavramakta zorlanıyordum; sanki dalgalar, kıyıya vurmuş kayıp hatıraları tek tek getiriyordu. Bu altı yıl önce miydi? Yoksa yedi mi? Ortak bir arkadaşımızın düğününde tanışmıştık, düğündeki tek bekâr bizdik ve akşamın çoğunu sohbet ederek geçirmiştik. Genellikle sohbetimiz evlilik kurumunu sorgulama üzerineydi.

"Ne kadar dayanacaklarını tahmin etmek ister misin?" diye fısıldadı Sebastian, yeni evli çift dans pistine çıkıp da Elvis'in sesi hoparlörlerden yankılanırken. "I... can't... help... falling in love with you."

"Neden bahsediyorsun?" diye karşılık verdim biraz öfkeyle. Yanıt alamayınca da yüzünü merakla inceledim. "Onlar için mutlu değil misin?"

"Elbette, elbette," diye yanıtladı. "Sadece bunun olabilecek en iyi şey olduğunu muhtemelen bilmediklerini söylüyorum. Buradan sonra her şey yokuş aşağı."

Başta, bana kayıtsız gelen düşüncesine karşı çıktım ama sözleri uzun süre aklımda kaldı; açıkçası beni derinden etkiledi. Sonuçta annem ölmeden önce onun hayatında da aynı şeye tanık olmuştum. Tutkuyla başlayıp nefretle sonlanan bitmek bilmeyen ilişkiler akışı, sürekli birini arama, sonra onu bulma... ve kaybetme, sonra sil baştan.

"Belki de sadece bezmişsindir," dedim onu inceleyerek, benden en az on yaş büyüktü ve yakışıklıydı. Fazla yakışıklı.

"Belki de sadece safsın," diye mırıldandı şakacı bir gülümsemeyle.

Bir yudum daha şampanya alırken sözlerini elimi sallayarak geçiştirdim. Yine de onun alaycılığında biraz doğruluk payı vardı? Zaten aşk hakkında ne biliyordum ki? Sadece bittiğini. Ama sonra hayatımdaki mutlu çiftleri düşündüm, örneğin Christian ve Frankie.

"Şey," diye küçümseyici bir şekilde sonlandırdım. "Bence iyi olacaklar."

"Elbette, belki," diye yanıtladı dans pistinde mutlu çifti izlerken bilmiş bir şekilde göz kırparak.

"Yani, evliliğe karşısın, öyle mi?"

Sebastian başını salladı. "Asıl meseleyi kaçırıyorsun." "Ah, lütfen beni aydınlat, seni ukala."

Sebastian biraz daha yanaşarak, "Ne evliliğe karşıyım ne de onların hapı yuttuğunu düşünüyorum," dedi. "Ben sadece gerçekçiyim. Biri senin her şeyin olamaz. Bence insanlar, hayatın karşılarına çıkardığı yeni insanlara ve yaşanacak deneyimlere açık olmalı."

Kaşlarımı kaldırdım. "Tam da bir Fransız'ın söyleyeceği türden bir ifade."

"Yakalandım," diye yanıt verdi gülerek. "Ama söylesene, neden herkes aşkı bir kutuya koymakta bu kadar kararlı? Her şey sonsuza dek sürecek diye bir şey yok. Bazı ilişkiler başta çok hararetli başlar, öylesine hararetlidir ki onları sürdürecek yakıt kalmaz. Diğerleriyse orta ateşte ağır ağır pişer ve belki zamanla daha da güzelleşir. Söylemek istediğim, kimsenin kesin olarak bilmediği. Ama kendimizi güzel anların içinde bulduğumuzda ..." Bir an sustu. " ...şu anda olduğu gibi... onların tadını sonuna kadar çıkarmalıyız." Susup elini benimkine sürttü.

Sandalyemi geriye doğru kaydırdım, sözleri hem itici hem de kışkırtıcıydı.

"Dans etmek ister misin?" diye sordu Sebastian.

Şarabımdan bir yudum aldım ve gülümseyerek cevap verdim. Neden olmasın? diye geçirdim içimden, o sırada beni dans pistine doğru götürüyordu. İkimiz de pistte, gelinle damada ve beyaz tül elbisesiyle neşeyle dönen sevimli çiçekçi kıza gülümseyip el salladık.

Beni dans pistinde hızla döndürürken aklıma annem geldi. Yüce gönüllü ve hassas olan annem, hayatını bir tür hamster çarkında yaşadı, aşkın peşinden koştu ama asla yakalayamadı. Peki ne için? Tamamen tükenip hayal kırıklığına bürünmek için mi? Yalnızlık için mi? Onun için aşk sadece hayal kırıklığıydı. Görünürdeydi ama her zaman ulaşılmazdı. Neden? Sorunları kendi kusurlarından mı, yoksa âşık olduğu erkeklerden mi kaynaklanıyordu? Onu asla tam olarak sevemeyen erkeklerden mi?

Şarkı bittiğinde Sebastian'a başımın ağrıdığını ve oturmam gerektiğini söyledim. Dürüst olmak gerekirse, beni rahatsız etmişti.

Beni hangisinin daha çok rahatsız ettiğine karar veremedim; aşk ve bağlılık hakkındaki küstah hipotezi mi ya da benim onun haklı olduğuna dair kökleşmiş korkum mu?

Gelin olan arkadaşım, Karayipler'deki balayından döndükten sonra beni arayıp Sebastian ve beni aramızda bir kıvılcım olur umuduyla bilerek aynı masaya oturttuğunu itiraf etti. "İkiniz anlaşabildiniz mi?" diye sordu. "Kesinlikle öyle görünüyordu!"

"Evet," dedim. "O... eğlenceliydi." Ona Sebastian'ın akşam yemeğinde bir peçetenin arkasına numarasını karaladığını ve daha sonrasında onu çöp kutusuna attığımı söylemeye gönlüm elvermedi.

***

Sebastian'ın koca köpeği ağzında tasmasıyla burnunu bacağıma bastırıyordu. Sersemlemiş bir hâlde başımı ellerimin arasına aldım. Hiçbir şey mantıklı değildi. Hiçbir şey. Tek bildiğim buradan çıkmam gerektiğiydi, hem de hemen.

"Hey, dostum," dedim, köpeğin boynunu kaşırken tasmasındaki altın isimliği gördüm. "Adın Claude, ha? Mükemmel." Yüzümde bir gülümsemeyle tasmasını takarken kuyruğunu hızla sallıyordu ki o kuyruk sehpanın üzerindeki lambaya tehlikeli bir şekilde yakındı. "Hadi, oğlum. Yürüyüşe çıkalım."

2012'den beri Paris'e gelmemiştim; gerçi Frankie ile yaptığım beş günlük gezi bana bu şehri gezip dolaşma konusunda pek bir yetenek kazandırmamıştı. Şu an tamamen kaybolmuş durumdaydım.

"Claude, yavaşla!" diye bağırdım, koca köpek binadan dışarı fırlayıp sokağa doğru koşarken tasmayı tüm gücümle tutuyordum. "Beni takip et!" dedim ama bunun işe yaramayacağına karar verdim çünkü Fransızcasını bilmiyordum, daha doğrusu Fransızcadan bihaberdim ki köpeğin anladığı dil buydu sanırım. Şüphesiz o bir Fransız köpeğiydi. Her neyse, neden benden daha ağır bir Saint Bernard ile kaçmaya karar verdiğimi bilmiyordum ama şimdi pişmandım, özellikle de ilerideki parka doğru hızla ilerlediğinde. Orada siyah çerçeveli gözlük takan yaşlı, şık görünümlü bir kadın bana el sallıyordu sanki?

"Matmazel Gateau!" dedi yanıma gelerek. Claude arka ayaklarının üzerine dikilip kadının sol yanağına salyalı bir öpücük kondurdu; belli ki onu tanıyordu. "Bonjour*" dedi kadın, yanağından akan salyayı silerken hiç rahatsız olmamıştı. "Ce soir c'est le grand soir! Etes-vous prets, toi et Sebastian**?"

Aklım tamamen karışmış hâlde başımı iki yana salladım.

"Ah, demek bugün Fransızca konuşacak havada değilsin," dedi İngilizceye dönerek, ardından bir kahkaha patlattı. "Sorun değil. Kafede Sebastian ile karşılaştım. Zor bir sabah geçirdiğini söyledi. Canım benim. Ah, c'est la vie”*** Kendini toparlasan iyi olur. Büyük açılış bu akşam!"

(*) (Fr.) Günaydın!

(**) (Fr.) Bugün büyük gün! Sen ve Sebastian hazır mısınız? (ç.n.)

(***) (Fr.) Hayat işte. (ç.n.)

"Kusura bakma," dedim, Claude bir güvercin görüp atıldığında tasmayı daha sıkı tuttum. “Şey, birbirimizi nereden tanıyoruz?"

Kadının gülümsemesi soldu. “Ah, benim tatlı çocuğum," dedi elinin tersini alnıma koyarak. “Hastasın. Doktor çağırayım mı?"

"Hayır... iyiyim," diye mırıldandım telefonumu ararken. “Sadece... teyzemi aramam gerek."

Kaşlarını çattı. “Tatlım, sana yardım edeyim, ben ..."

"Teşekkür ederim ama ..." Claude öne atılıp beni de beraberinde çekerken durakladım. “Ben... gitmeliyiiiim."

Park banklarının arasından zikzak çizerek geçerken birkaç piknik sepetini kıl payı ıskaladık. Biraz ileride bir kafe dikkatimi çektiğinde garson boş bir

masayı işaret etti. Claude'un tasmasını metal korkuluğa bağladım ve caddeye bakan bir sandalyeye gömülüp derin bir nefes aldım.

Dairedeki fotoğraf. Az önce beni tanıyor gibi görünen Fransız kadın. Ayaklarıma olan dolaptaki ayakkabılar. Aklımı mı kaçırıyorum? Hayır. İmkansız. Mantıklı olmalıyım. Bu sadece bir rüya. Tırnağımı avucuma bastırınca irkildim. Uyan Lena. Uyan artık! Ne yazık ki kendime verdiğim acının tek sonucu taze bir kanlı su kabarcığı ve yakındaki masalardaki insanların endişeli bakışlarıydı.

Cep telefonunu cebimden çıkarınca ana ekrandaki fotoğraf dikkatimi çekti; yine ben ve... Sebastian. O lacivert bir takım elbise giyerken, ben vücudumu saran pembe bir mini elbise giymiştim, tabii buna elbise denebilirse, daha çok bir kumaş parçasına benziyordu. Etek ucu baldırlarımı zar zor kapatıyordu. Fotoğrafı daha yakından inceledim. Bir kutlamanın ortasındaymışız gibi şampanya

kadehlerimizi tokuşturuyorduk; sanki mutluymuşuz gibi. Yüz tanıma özelliğim telefonun kilidini açtı, böylece fotoğraf albümünde gezinebildim. Noel Baba şapkası takan Claude, nefis görünen akşam yemeklerinin fotoğrafları, plajlara yapılan geziler, biçimli göğsüyle bembeyaz keten çarşafların arasında çarpıcı bir tezat oluşturan Sebastian. Başımı ellerimin arasına gömdüm. Yeter.

Rosie'nin numarasını olabildiğince hızlı çevirdim ama hatta bir sorun oluştu ve Fransızca hata mesajı verdi. Tekrar denediysem de sonuç aynıydı, sonra Frankie'yi aradım. Neyse ki bağlantı sağlandı ve arkadaşım çağrıma yanıt verdi.

"Selam!" dedi. "Neredesin?"

"Şey, Paris'te."

“Tabii ki,” dedi etkilenmemiş bir şekilde. “Hâlâ evde misin?”

"Frankie!" dedim titrek bir sesle. Bir delikanlı, baget ekmeğini omzuna tüfek gibi yaslamış hâlde kafenin yanından geçiyordu. Fransızlar ve baget ekmeklerinin arasında ne gibi bağ var? “Dinle, bir şey oldu. Ters giden bir şeyler var."

"Neden bahsediyorsun?"

"Bilmiyorum," dedim, ellerim titriyordu. “Dün gece Rosie'nin evinde uyudum, yani Bainbridge Adası'nda, uyandığımda buradaydım...”

"Yani, kötü bir rüya gördün, öyle mi?” Bir sorunu çözmeye çalışırken yaptığı gibi gözlerinin kısıldığını hayal edebiliyordum. "Paris'e taşındığından beri memleket hasreti çektiğini biliyorum. Çok doğal..."

"Paris'e taşındığımdan beri de ne demek?"

"Şey," diye yanıt verdi keyifsiz bir ses tonuyla. "Lena, eğer şaka yapıyorsan bu hiç komik değil." "Şaka yapmıyorum," diyerek dudağımın kenarını ısırdım. "Frankie, korkuyorum.”

Tekrar konuşmadan önce hattın diğer ucunda uzun bir sessizlik oldu. "Şu anda neredesin?" diye sordu. "Bak, endişeleniyorum."

Gözlerim yaşlarla dolarken ağlamamak için gözlerimi kırpıştırdım. "Dediğim gibi, Paris'te! Kocaman bir köpekle!"

"İyi, Claude'la birliktesin."

"Claude'u nereden biliyorsun?"

Anlaşılmaz bir şeyler mırıldandı ama kesinlikle Fransızca konuşmuştu. Frankie Fransızca konuşmayı ne zaman öğrendi? Hayatım sanki fazlasıyla sarsılmış bir kar küresi gibi her yeri çatlaklarla dolu ve patlamanın eşiğindeydi.

"Lena, kafanı bir yere falan mı çarptın?"

"Hayır! Yani ... Öyle olduğunu sanmıyorum." Bir an sustum. "Ben... kaçırıldığımı düşünüyorum."

"Pekâlâ," dedi Frankie usulca. "Bana hangi sokakta olduğunu söyle?"

Yakınımdaki cadde adına baktım. "Himm... Rue Sokağı?"

"Lena," diyerek iç çekti. "Rue Fransızcada sokak anlamına gelir. Hangisi?" Tabelaya bir kere daha baktım. "Himm ... Cler?"

"Rue Cler, tamam. Sen orada kal. Ben bir taksiye atlayıp birkaç dakikaya oraya geleceğim."

"Bekle, sen de mi Paris'tesin?"

"Vay canina, sen gerçekten kendinde değilsin," diyen Frankie bir an sustu. "Oradan ayrılma tamam mı? Hemen geliyorum."

Telefonu cebime koyarken, yirmili yaşlarının ortasında, kot pantolon ve dar siyah bir üst giymiş güzel bir kadın yakındaki bir masadan bana el salladı. Küllü sarı saçları gevşek topuz hâlinde arkadan toplanmıştı, yüzünü birkaç saç tutamı çevreliyordu ve sol elinde sigara tutuyordu. Görünüşe göre beni tanıyordu ama ben onu hiç tanımıyordum.

"Lena,". diye seslendi, ardından Fransızca bir şeyler söyledi.

İşte yine başladık.

Afallamış bir hâlde başımı iki yana sallayarak ona doğru yürüdüm.

"Bugün İngilizce," diye onayladı. "Tamam. Sebastian bana zor bir sabah geçirdiğini söyledi."

Kaşlarımı çattım. Zor kelimesi yaşadıklarımı pek tanımlamıyordu ama açıklama zahmetine girmedim. Bunun yerine öncelik sırasına göre durum değerlendirmesi yaptım. "Sebastian ile mi konuştun?" Belki de tüm bu insanlar -Frankie, parktaki kadın, kafedeki kadın- hepsi bir tür şakaya dahildi? En yakın arkadaşım şaka yapmayı severdi ama itiraf edeyim, bu onun en kurtarıcı özelliklerinden biri değildi. Duştaki bir kalıp sabuna oje sürdüğü zamanı nasıl unutabilirdim ki? Kesinlikle hayır.

Yine de bu olay, Frankie'nin karakterine özgü davranışlarının sınırlarını aşıyordu. Aslında sanki zavallı birini umutsuzluğun eşiğine getiren ve arkadaşlarının kamera dışında kahkaha attığı korkunç bir gerçeklik şovunda başrol oynuyormuşum gibi hissediyordum.

Ama kamera falan yoktu. Belli ki bir kocamın olduğu PARİS'te sadece ben ve şu koca köpek vardık. Bir de çıkık elmacık kemikli yüzüyle bana dik dik bakan şu kadın.

Kadın merakla başını yana eğerek, "Ee, iyi misin, Lena?" diye sordu.

İşte, milyon dolarlık soru. Omuz silkip başımı salladım. "Bilmiyorum."

O da omzunu silkerken yüzündeki endişe izi kaybolmuştu. “Her neyi atlatmaya çalışıyorsan kendini toparla, tamam mı? Dediğim gibi, biraz önce Sebastian'la konuştum. Bu sabah on dört kez... Yapacak çok işimiz var. Eğer bir şekilde bu olayın üstesinden gelebilirsek, mucize olur." Kadın derin bir iç çekti, ardından dudaklarının kenarları yeniden bir gülümsemeyle kıvrıldı, her ne kadar bu gülümseme oldukça yapmacık olsa da. "Hem sen burada ne yapıyorsun?"

“Ee,” dedim, bir taksi geçtiğinde durakladım ama Frankie değildi. Şık sorgulayıcıma geri döndüm. “Ben... sadece yürüyüşe çıkmıştım."

"Himm. Şey, madem buradasın,” dedi sigarasını söndürürken. “Yapmamız gereken birkaç şey var. Çiçekçinin bu geceyi iptal ettiğini duydun, değil mi?" İç çekti. "Çocuğu hastaymış neymiş. Yani, kim böyle son dakika vazgeçer ki? Neyse, sabahtan beri telefondayım ve sanırım uygun bir yedek buldum. Ah, bir saat içinde elbiseni alacağım. Saat üç civarında daireye getiririm, olur mu?”

Elbisem. Çiçekçi. Sebastian. Bu gece. Claude'un tasmasını bir elimle sıkıca kavrarken diğer elimle alnımı ovuşturdum.

"Lena?" dedi kadın bir kaşını kaldırarak. “Gerçekten tuhaf görünüyorsun." "Şey," diyerek iç çektim. "Sebastian'ın dediği gibi. Zor bir sabah."

Masadakı telefonu titreyince, sağ elinin yanındaki kahve fincanı tabağında sallandı. "Aman Tanrım, geçen ay görüştüğüm adam,” dedi

kaşlarını çatarak. “Bütün hafta beni aradı. Erkekler. Bize ne zaman alan tanımaları gerektiğini hiç bilmiyorlar.” Gözlerini devirdi.

"Tamam," diye mırıldandım yanımda bir taksi durduğunda. Frankie... Tanrı'ya şükür.

Başını açık camdan dışarı uzatıp el salladı. "Hadi bin!" En yakın arkadaşımın yüzünü görmek ihtiyacım olan tek şeydi. Taş kaldırımlı sokaktan koşarak siyah Mercedes'in diğer tarafına geçtim.

"Olmaz,” dedi Frankie. “Claude için yer yok." Kafe-deki kadını işaret etti. "Onu Ella'ya bırak. Sonra eve götürür."

"Ella?"

"Asistanlar bunun için var, değil mi? Ayrıca öğle yemeği rezervasyonumuz var. Yetmiş kiloluk bir köpeği restorana kesinlikle getiremezsin."

Ella. Asistanım. Pekâlâ.

"Şey, tamam," dedim ve masaya geri döndüm. “Claude'u benim için eve götürebilir misin? Bir işim çıktı da onu sana bırakıyorum."

Ella gönülsüzce başını salladı, sonra Claude'un tasmasını alırken Frankie'ye tatlı tatlı gülümsedi.

"Teşekkürler," dedim taksiye geri koşarken.

"Dün akşam içki içmek için bulaşamadık, kusura bakma," dedi Frankie bana sarılarak. “Uçağımız çok geç geldi. Buraya vardığımızda saat on biri geçmişti."

Gözlerim yaşlarla dolarken yüzünü inceliyordum.

“Lena,” dedi yüzündeki ifade yerini endişeye bırakırken. “Konuş benimle. Neler oluyor?"

5

Dar bir sokakta hızla ilerleyen taksi şoförü, ön sepetinde bir demet lale olan bisikletli bir kadına çarpmaktan kıl payı kurtulurken uzun bir iç çektim. "Frankie, bana ne olduğunu bilmiyorum."

"Yemek yedin mi?" diye sordu, bana yalnızca yakın arkadaşların yapabileceği şekilde uzun ve anaç bir ifadeyle baktı; bıyıklarının alma zamanı geldiğini hatırlatan yakın arkadaşların yapacağı gibi.

Başımı iki yana salladım.

"O zaman neden deli gibi davrandığına şaşmamalı." Saatine baktı. "Yemek yemeye ihtiyacın var. Christian, d'Orsay'da." Gözlerini devirdi. "Müze tutkunu kocam. Oradaki restoranda bize öğle yemeği rezervasyonu yaptırdı."

Güldüm, birkaç yıl önce Frankie'nin evli oldukları ilk zamanlarda yaşadıkları tartışmalardan birini anlattığı hikâye geldi aklıma. Kocası yıldönümlerini kutlamak için Guggenheim Müzesi'ne bir gezi ayarlamıştı. Arkadaşım mı? Pek müze insanı sayılmazdı.

"Guggenheim skandalı," dedim göz kırparak. Tanıdık ifade anlık olarak kaygımı yatıştırdı ve bir an için tekrar normal hissetmeye başladım. Paris'te olabilirdim ve görünüşe göre tamamen yabancı biriyle evliydim ama Frankie hâlâ bildiğim Frankie'ydi... En azından öyle olduğunu düşünüyordum.

Bunca yıl sonra bile bu konudan mustarip olduğunu gösterircesine inledi. "Yani, kim Guggenheim'ı romantik bir yer olarak görür ki?"

Sırıttım, ikimiz de Christian ve benim sanata karşı ilgimiz olduğunu biliyorduk. Bazı açılardan, Frankie'ye olduğum kadar Christian'a da yakındım. Sonuçta, tanıştıkları gün ben de oradaydım. Barın sonunda oturan yakışıklı adamla konuşmaya nasıl cesaretlendirdiğimi hatırlayarak gülümsedim; gerisi tatlı bir anı. Evet, Christian benim için Frankie kadar iyi bir arkadaştı; özellikle de gündüzleri tam zamanlı işini, geceleri de yüksek lisans çalışmalarını bir arada yürüttüğü o yıl. Christian ve ben birbirimize arkadaşlık etmiştik.

"Floresan ışıklandırmanın sana göre olmadığını mı söylüyorsun?"

Frankie kahkaha attığında başımı omzuna yaslayıp onun imza parfümünün kokusunu içime çektim; Chanel No. 5, büyükannesinin üniversitedeyken ona hediye ettiği parfümdü. Frankie tamamen bildiğim gibiydi; göğsüne kadar uzanan kıvırcık koyu saçları, sol elindeki küçük yara izi, bir bakışıyla bende sorun olduğunu anladığı ifadesi. "Burada olduğun için çok mutluyum," diye fısıldadım aşinalığın verdiği rahatlığın tadını çıkararak.

"Tamam, hadi özet geçelim," dedi gözlerimin içine bakarak. "Sebastian'la kavga mi ettin? Sana karşı kaba mı davrandı? Onunla konuşmam gerekiyor mu? Ya da belki de fazla hassas davranıyorsun? Düğün gününde nasıl kafayı yediğini hatırlıyor musun?"

"Ben... düğün günümde kafayı mı yedim?"

"Seni banyodan çıkarmamın yarım saatimi aldığını hatırlatmama gerek var mı?" dedi alaycı bir tavırla. "Bak, Lena. Her ne yaşıyorsan geçeceğine eminim. Evliliğinin biraz... karmaşık olduğunu biliyorum ama o adam sana tapıyor ve bu bir gerçek. Seni geçen ay Nice'e

götürmedi mi?" Yüzünde hülyalı bir ifade vardı. "Yani, ne kadar şanslı olduğunu anla. En azından yaz tatilini Smithsonian'da geçirmiyorsun." Bir kahkaha attı. "Ama ciddiyim, onunla konuşmamı istiyorsan bana söylemen yeter. Sonuçta, eşinin en yakın arkadaşından azar işitmek gibisi yok." Sağ kolunu esneterek gülümsedi. "Sana söylemiş miydim? Ağırlık çalışıyorum. Şu silahlara bak!"

Frankie'nin ufak pazılarına "silah" diyebilir miydim bilmiyorum ama onun cesaretine hayran olmaktan kendimi alamadım. O küçük parmağında birinin sıktığı yumruktan çok daha fazla güç vardı. Yine de Sebastian'ın bu sabah yataktaki görüntüsü hâlâ aklımdaydı ve Frankie'nin varsayımsal eşleşmesinde kesinlikle onun zayıf taraf olacağını biliyordum.

"Dinle," dedim iri ela gözlerine bakarak. "Bana bir şeyler oluyor... kötü bir şeyler."

Kaşlarını çattı, yüzündeki o cesaret kayboldu ve onun yerini derin bir endişe aldı. "Lena, ne oluyor? İncindin mi? Biri... sana bir şey mi yaptı?"

Başımı iki yana salladım. "Hayır. Yani, bilmiyorum. Sadece... bu sabah... Sebastian'la Paris'te uyandım ve..." Duraksadım, kalbim hızla çarpıyordu. "Bunu daha başka nasıl açıklarım bilmiyorum ama Frankie, bu benim hayatım değil."

Başını salladı. "Yani, orta yaş krizi mi geçiriyorsun."

"Hayır, hayır. Orta yaş krizi değil. Bunun için yeterince yaşlı bile değilim. " Derin bir iç çektim. "Ama kriz mi? Evet."

"Başını çarpmadığından emin misin?"

"Dürüst olmak gerekirse, şu anda hiçbir şeyden emin değilim."

"Belki dün gece içkiyi fazla kaçırdın? Birisi içkine bir şey mi kattı?"

"Kimse içkime bir şey katmadı. Sana söyledim. Teyzemin evinde uyuyakaldım, Bainbridge Adası'nda."

Frankie uzun bir süre düşündü. "Peki, Absinthe'in insana gerçekten zarar verebileceğini duymuştum, yani bazı insanları psikoza sokabiliyormuş. ABD'de yasak değil mi?" Kendi kendine başını salladı. “Muhtemelen öyledir. Kesin içinde Absinthe olan bir şey içtin sen."

Keşke bu kadar kolay olsaydı. İç çektim ve gösterişli eski apartmanların sıralandığı bir sokakta ilerlerken camdan dışarı baktım. Hemen köşede duran makaron dükkânıyla Paris'ten gönderilen kartpostallarda bulabileceğiniz türden bir manzaraydı. Dükkânın soluk pembe tabelası rüzgârda sallanıyordu.

"Dinle, Frankie," dedim ona doğru dönerek. “Bütün bunların kulağa çok saçma geldiğini biliyorum ama bana inanmalısın." Dudağımın kenarını ısırdım. "Benim olması gereken bu hayat..." Başımı iki yana sallarken gözlerim yaşlarla doldu. “Bana ait değil."

“Tamam, " diye mırıldandı Frankie alnını ovuşturarak. Devam etmesini bekledim ama etmedi. Bunun yerine bir süre sessizce yol aldık.

"Deli olduğumu düşünüyorsun, değil mi?" diye sordum sonunda. "Aklımı kaçırdığımı düşünüyorsun."

Frankie bir an düşüncelere dalarak camdan dışarı baktı. “Dinle, başına ne geldiğini bilmiyorum ve evet, bunu anlamak biraz zor ama ne yaşıyorsan birlikte atlatacağız, tamam mı?"

Taksi Musee d'Orsay'ın önünde dururken biraz da üzgün bir şekilde başımı salladım. Frankie ücreti ödedi, sonra girişe giden yolu takip ederken koluma girdi.

"Bunca yıl öğrendiğim bir şey varsa, o da müzelerin genellikle şaşırtıcı derecede kaliteli yemekler sunduğu. Bunun için Tanrı'ya şükürler olsun. Kaç kez bir kadeh şarap almak için kaçarken Christian'ı çıplak bir heykelin önünde bıraktığımı biliyor musun?"

"Bir çıplak heykel gördüğünde hepsini görmüş olursun, değil mi?" dedim oyuna eşlik ederek.

"İşte, benim kızım," dedi kolumu sıkarak.

Frankie'nin beni neşelendirme ve yolumu bulmama yardım etme yeteneğine hayranlıkla gülümsedim. Şimdi bile, kontrolümü kaybetmişken (ya da muhtemelen beyin sarsıntısı geçirmiş, zehirlenmiş ya da psikotik bir hâldeyken; belki de üçü birden?), en iyi arkadaşımın varlığı, bir doz Xanax ve bir doz elektrolit takviyesiyle birlikte âdeta serum etkisine sahipti.

Yağmur başladığında, "Hadi, acele edelim!" diyerek koşturmaya başladı. Elime uzandığında zihnimde bir sahne canlandı; üniversitedeki ilk günümüzde yağmur birikintilerinden de böyle kaçmıştık. O ilk dersini yeni bitirmişti ama ben kaybolmuştum ve derse geç kalmıştım.

"Haritani getirmedin mi?" diye sormuştu oryantasyon-da aldığımız bir yığın kâğıdı kastederek.

Başımı iki yana sallayarak, “Üzgünüm, haritalarla aram pek iyi değil," demiştim.

Nemli havada saçları daha da kabaran Frankie ceketinin cebine uzanmıştı. "Bende bir tane var, haritalardan anlarım. Şimdi, nereye gittiğini söyle."

Onun yardımıyla o gün sınıfımı bulmuştum ve sadece iki dakika geç kalmıştım. Bu kız o zamanlar pusulamdı, tıpkı şimdi olduğu gibi.

"Hadi," dedi Frankie yağmur hızını artırırken kapüşonunu başına çekerek. "Islanacağız." Gökyüzü, sanki huysuz bir empresyonist tarafından boyanmış gibi görünüyordu. Girişe ulaştığımızda elimi sıktı. “Endişelenme. Bunların hiçbirini Christian'a anlatmayacağım."

"İstersen anlatabilirsin," dedim omzumu silkerek. “Ona güveniyorum. Hem belki neyim olduğuna dair fikir yürütebilir."

Frankie başını salladı. “Haklısın. Kocam Nice'te evi olan çekici bir Fransız olmayabilir ama çok iyi bir sorun çözücüdür." Sırıttı. "Hadi. Şu olan biteni bir şişe Sancerre eşliğinde konuşalım."

***

Üçüncü kata çıkan asansöre bindik ve ağzımızı sulandıran kızarmış tavuk kokusunu takip ederek restorana ulaştık. Burası, altın yaldızlı ahşap işçiliği, kristal avizeler ve tavandaki devasa fresk ile Marie Antoinette'in Versay Sarayı'ndan koparılmış bir sayfayı andırıyordu. Christian, bembeyaz keten örtülü ve binbir renkte el yapımı cam eşyalarla donatılmış bir masada oturduğu uzak köşeden bize el salladı. Hazırda bekleyen açık bir şişe beyaz şarap gördüğüm için minnettardım. Bir içkiye ihtiyacım var.

"Lena!" dedi Christian bana sarılmak için ayağa kalkarken. “Bu gece ikinizle kutlamaya katılacağımız için çok heyecanlıyız."

Önce Frankie'ye, sonra tekrar Christian'a baktım. "Tamam, lütfen biri bana bu gece neler olduğunu söyleyebilir mi?"

Christian kahkaha attı. "Şaka yapıyorsun, değil mi?" Frankie'nin eline uzanırken hâlâ gülüyordu. "Bunu hayatta kaçırmazdık."

"Şaka yapmıyorum," dedim ciddi bir ifadeyle. "Neyi kaçırdım?"

"Otel açılışı, elbette," diye devam etti konuşmasına Christian, yüzünden şaşkınlığı okunuyordu.

Bol ışıkla aydınlatılmış restoranda yerlerimizi alırken, "Otel açılışı," diye mırıldandım, kelimeler hiçbir çağrışım yapmıyordu.

Christian önce Frankie'ye, sonra bana baktı. "Bir sorun mu var?" diye sordu ikimize de birer kadeh şarap doldurarak. Şarabımı minnetle yudumlamaya başlamıştım. "Yani, açılışta."

"Tatlım," dedi Frankie kocasına. "Lena ... kendini ... pek iyi hissetmiyor."

Christian kaşlarını çattı. "Olamaz! Hasta mısın?"

"Onun gibi bir şey," dedim Frankie'nin yüzümü incelediğini fark ederek. Sözü benim almamı beklediğini biliyordum. Ben de böyle yaparak Christian'a takside karısına anlattıklarımı anlattım.

Boğazını temizledi. "Yani... hafızanı mı kaybettin?"

"Evet, onun gibi bir şey ama kazaya bağlı değil, en azından bildiğim kadarıyla."

Başını sallayıp sandalyesinde düşünceli bir şekilde arkasına yaslandı. Christian hâlâ yedi yıl önce Frankie'yle onu New York'ta bir barda gördüğümüz zamanki kadar yakışıklıydı; uzun boylu, siyah saçlı

ve kirli sakallı. Önemli olduğundan değil ama onu ilk ben fark etmiştim. Martinisini yudumlarken bize gülümsemişti. Bardağındaki peynir dolgulu zeytini, hoparlörlerden yükselen şarkıyı hâlâ hatırlıyordum: Lana Del Rey'den "Summertime Sadness." Eğer o sırada bir ilişkim -kötü bir ilişki, evet, ama yine de bir ilişki- olmasaydı onun yanına gider, kendimi tanıtırdım. Bunun yerine bekâr olan Frankie'ye eğer meydan okumamı kabul ederse sonraki içkiyi benim ısmarlayacağımı söyledim; barda oturan gizemli yakışıklının yanına gidip kendini tanıtacak ve ona numarasını verecekti. Frankie çekingen biri olmasa da barlarda erkeklere yaklaşmak pek ona göre değildi. Yine de şaşırtıcı bir şekilde içkisinden bir yudum aldı, omuzlarını dikleştirdi ve duruma ayak uydurdu.

Bazı açılardan, o gece en iyi arkadaşımı kaybettim. Tam olarak değil tabii, gerçi gecenin geri kalanını Christian'la konuşarak geçirmişti; bir sonraki akşamı, ondan sonrakini ve çok daha fazlasını da. Üç ay sonra bana evlilik hakkında konuştuklarını ve Brooklyn'deki dairemizden ayrılıp erkek arkadaşının Tribeca'daki şık çatı katına taşınacağını söyledi.

Hayat böyle, demiştim kendi kendime. Hatta o taşındıktan sonra c'est la vie sözlerinin çerçeveli bir baskısını satın aldım ve eskiden paylaştığımız banyoya, tuvaletin hemen üstüne astım. Onu özledim; özellikle de yeniden yalnız kaldığımda. Bazı şeyler değişirken, bazılarının aynı kaldığını kendime hatırlatmak zorunda kaldım. Bu durumda, Frankie'yi oda arkadaşım ve 7/24 destekçim olarak kaybetmiş olsam da arkadaşlığımızı kaybetmemiştim; sadece biraz farklı görünüyordu. Yeni bir artı birimiz vardı: Christian. Hatta bazı

randevularına ben de gittim. En iyi arkadaşım bana, "Her zaman kapımız sana açık," diye güvence verdi. Bu sözünü hep tuttu.

Bu yüzden Christian'a kendimi rahatça açabiliyordum. Elbette, ona güveniyordum ama aynı zamanda saygı da duyuyordum. İş hayatında olaylara, acil servis doktorlarının hastaları öncelik sırasına göre değerlendirmesi gibi hızlı ve öncelikli şekilde müdahale ederdi. Zor durumdaki şirketlerin dağınıklıklarını toparlamak ve onları çöküşten kurtarmak için tuttukları adamdı kendisi. Beni de kurtarabilir miydi?

"Yani hiçbir şey hatırlamıyorsun?" diye sordu Christian garsona bir şişe daha şarap getirmesini işaret ederek.

"Sıfır," diyerek sandalyemde arkama yaslandım. "Belki de bir doktora görünmeliyim?"

"Hayır," dedi Frankie çabucak. "Fransa'da biraz tuhaf davranan insanlara ne yaptıklarını biliyorsun..."

"Deli mi diyorlar?"

Temkinli bir şekilde başını sallayıp sesini alçalttı. "Bir keresinde YouTube'da bununla ilgili bir video izlemiştim. Seni buraya kapatabilirler."

Christian kıkırdadı. "Anladığım kadarıyla YouTube Üniversitesi'nde bir profesörümüz var." Frankie gözlerini devirdi.

"Bebeğim, bu hiç komik değil! Sadece yardım etmeye çalışıyorum!"

"Tamam, tamam," dedim çabucak. "O zaman mı?" diye sordu Frankie. planı." "Teyzeni aradın

"Evet, onu aramayı daha önce denedim," diye yanıt verdim telefonu çıkararak. "Ama ulaşamadım." Rosie'nin numarasını tekrar çevirdim ama şansım yaver gitmedi.

"Ben deneyeyim." Frankie rakamları tuşladı, sonra kaşlarını çattı. "Bu çok garip."

Odanın öbür ucuna fırlatmak istediğim telefonuma baktığımda ekranda Jacques adlı birinden Fransızca bir mesaj belirdi. Mesajı anlayamadım.

Frankie ekrana dikkatle baktı. "Diyor ki..." Duraklayıp Christian'la göz göze geldi. "...bu gece için iyi şanslar. Hımm... Otel açılışı için tebrikler."

Omzumu silktim. "Bu kalp emojileri de neyin nesi?"

"Fransızları bilirsin," diye açıkladı Frankie. "Çok duygusallar."

"Bekle," dedim, kafam karışmıştı. "Sen Fransızcayı nereden biliyorsun?"

Frankie iç geçirirken sanki ona Noel Baba'nın gerçek olup olmadığını sormuşum gibi bakıyordu. "Vay canına, gerçekten çok kötü durumdasın. Tatlım, Sorbonne'da yüksek lisans yaptığımı hatırlamıyor musun?"

Başımı salladım. "Hayır, yapmadın. New York Üniversitesi'ne gittin."

Garson yemeğimizi getirirken Frankie önce Christian'a, sonra bana döndü. Birkaç dakika sessizce yemeğimizi yerken her birimiz bu akıl almaz bulmacanın uyumsuz parçalarını düşünüyorduk.

"Lena, anlayamadığım şey," dedi Frankie sonunda roka salatasından başını kaldırarak. "Geçen yaz ziyarete geldiğimizde Fransızcayı akıcı konuşuyordun. Ne oldu?"

"Bilmiyorum," diye yanıt verdim gözlerimi kaçırarak.

Frankie derin bir iç çekti. "Tamam, benim tuvalete gitmem lazım."

O gittikten sonra yüzümü ellerimin arasına gömdüm.

"Sadece senin için endişeleniyor, hepsi bu," dedi Christian. "Ben de öyle." Ellerimi çektiğimde uzun bir süre bakıştık, sonra ben başımı çevirdim ve o da yarısı yenmiş bifteğini kenara itti. "En son ne hatırlıyorsun? Belki oradan başlayabiliriz."

Gözlerindeki o bakışı daha önce de görmüştüm, uzun zaman önce. Gözlerimi sıkıca kapattım, konuşmak için dudaklarımı aralasam da hiçbir kelime çıkmadı. Aklımdan geçen anıların yeniden ortaya çıkmaya hiç hakkı yoktu. Aslında o anları yıllarca zihnimden silmeye çalıştım: Frankie'nin yüksek lisans arkadaşlarıyla çalışarak sabahladığı ve New York'ta, Carnegie Hall'un yanındaki küçük İtalyan restoranında Christian'la yemek için buluştuğumuz o gece. Elbette, Frankie biliyordu. Müstehcen bir sır değildi. Birbirimize arkadaşlık etmemizden hoşlanırdı. Onun onayını almıştık ama ikimiz de o gece yaşananları onaylamayacağını biliyorduk.

Suçu bir şişe Barolo'ya atabilirdim, gerçi neredeyse şişenin dibini bulan Christian'dı ya da o gece tesadüfen gittiğimiz, kahkahalarla izlediğimiz Broadway dışı oyununa. Belki de sonrasında girdiğimiz loş ışıklı yer altı barın etki-siydi; Christian'ın 1.93'lük boyu kapıdan geçerken neredeyse tavana değiyordu. Her halükârda, ikimiz de o gece bir çizginin aşıldığını biliyorduk. Bana bakışı, gösteriden sonra onun

koluna girişim, barda birbirimize çok yakın masanın altında dizlerimizin birbirine sürtünmesi. O gece tehlikeli bir şekilde uçurumun kenarındaydık ve ikimiz de bunu biliyorduk.

Bardaki görevliler, kapatacaklarını bildirip taksilerimizi çağırma vaktinin geldiği söylediğinde dışarıda oyalandık ve ısınmak için birbirimize sokulduk. Evet, hava eksi beşi gösteriyordu ama bedenlerimizi yakınlaştıran kutup havası değildi, başka bir şeydi; çok daha yoğun bir şey. Bir güç, hatta bir mıknatıs gibiydi ve ikimizi de güçsüz kıldı.

Bir parçam o gece güçlü kollarının sıcaklığında eriyip teslim olmak, hatta ona gerçeği söylemek istedi; bazen yıllar önce barda ona yaklaşanın Frankie değil de ben olmasını dilediğimi. O soğuk gecede tüm bunları söyleyebilirdim ama söylemedim. Yapamadım. Bunun yerine kendi taksime bindim ve ona iyi geceler diledim çünkü arkadaşımı seviyordum.

Her zaman da sevecektim.

Gözlerimiz tekrar buluştu ama bakışlarımın oyalanmasına izin vermedim.

"Hey," dedi Frankie yerine geçerek. "Fransız tuvaletleri gerçekten bir başka. Görevliye bahşiş vermen gerektiğini hep unutuyorum. Ya üzerimde hiç avro yoksa?"

"Sana çorba yok!" dedi Christian sırıtarak.

Frankie biraz sinirli bir şekilde başını salladı. “Tatlım, tuvaletten bahsediyorum, çorbadan değil."

Christian'la bilmiş bir ifadeyle bakıştık. Belli ki Frankie Seinfeld'in o bölümünü izlememişti.

"Eee," diye devam etti Frankie, sandalyesinde kaykılıp yüzüme bakarken pek de etkilenmemiş gibi. “Bugünü nasıl atlatacağız?"

"Bilmiyorum."

"Ben de tam ona ne hatırladığını soruyordum," dedi Christian.

"İyi düşünmüşsün,” dedi Frankie. “Lena, ne hatırlıyorsun?"

Dirseğimi masaya koyup başımı sağ avucuma yasladım. “Dediğim gibi, San Francisco'dan Rosie Teyze'mi ziyaret etmek için... Bainbridge Adası'na gittim."

"San Francisco mu?" diye sordu Frankie şoke olmuş bir şekilde.

"Evet, yaşadığım ve çalıştığım yer."

Frankie önce Christian'a, sonra bana baktı. "Ta-maaam."

"Kevin, erkek arkadaşım, daha doğrusu eski erkek arkadaşımla önceki gece ayrıldık. Evlenme teklif edeceğini sanıyordum ama onun yerine bana Coldplay biletleri verdi."

"Coldplay biletleri mi?” Frankie kollarını göğsünde kavuşturdu.

Başımı salladım. "Çok acımasızdı.” Konuşmaya devam ederken beni kuşkuyla dinliyorlardı. "O gece adada dolunay vardı, fırtına yaklaşıyordu ve ben... orada, misafirhanede uyuyakaldım."

"Belki de hepsi sadece bir rüyaydı," diye önerdi Frankie.

“Tamam, ama eğer öyleyse, bu hâlâ rüya gördüğüm anlamına mı geliyor?"

Christian başını salladı. “Hayır, rüya falan görmüyorsun. Tam olarak buradasın ve bu gerçek." Sol elimi işaret etti. "Parmağındaki çiziği görüyor musun? Kanıyor, bu da kanıtı."

Neyin kanıtı? Az önce kocaman bir köpek tarafından Paris'te sürüklendiğimin mi? Frankie çantasında bir yara bandı ararken ben peçetemin kenarıyla küçük kesiğimi sildim.

"Belki de sen bir zaman yolcususun," diye devam etti Christian merakla. "Hayır, bir dakika! Boyutlar arası bir varlık mı? Ya da belki bu bir tür simülasyondur!"

Frankie güldü. "Sanırım birileri çok fazla bilimkurgu

filmi izliyor."

"Himm," dedim şüpheyle. “Bugün günlerden ne?"

Frankie telefonuna baktı. "8 Nisan 2023."

“Dün Bainbridge Adası'ndaydım, yani 7 Nisan."

Frankie başını salladı. “Zaman yolculuğu teorisi resmen çürütüldü." Etrafına bakındı. "Christian, hesabı alalım ve kayıp kızımızı eve götürelim."

Christian garsona kartını verdikten sonra fişi imzaladı ve biz de çıkışa doğru ilerledik.

Sokağa çıkarken Frankie kesin bir ifadeyle, "Absinthe," dedi. "Açıklaması bu. Yakında geçer ama bu gece etkisinden kurtulabilmen için kafanı toparlamamız gerekiyor. "

Bu yanıltıcı "olayı" düşünerek inledim. “Beni biraz daha bilgilendirebilir misin?" diye sordum. "Benimle beş yaşında bir çocukmuşum gibi konuş."

Frankie başıyla onaylayarak, "Tamam, Sebastian bir otel sahibi, yani bir otel zincirinin sahibi," dedi.

"Hadi ama aptalın teki de değilim."

"Tamam, tamam, ama beş yaşında dedin," diyerek sırıttı Frankie. "La Maison Rouge Otel Grubu'nun sahibi. Fransa'nın en lüks yerlerinde mülkleri var; Nice, Saint-Tropez, Avignon gibi. Her neyse, şirketi La Maison Rouge Paris adlı son mekânının inşaatını yeni tamamladı. Açılış partisi bu gece. Biz de bu yüzden buradayız; kutlamaya katılmak için."

"Pekâlâ, " dedim, neredeyse bir kaldırım taşına takılıp düşüyordum. "Ben otel grubu için mi çalışıyorum?"

Frankie başını iki yana salladı. "Hayır, şey, evet, Sebastian'la evli olmandan sebep ama hayır, doğrudan bir şekilde değil. Sen bir etkinlik planlayıcısısın."

"Etkinlik planlayıcısı mı?"

"Evet, hem de Paris'in en başarılılarından biri. Geçen ay Brigitte Macron için bir parti düzenledin."

Gözlerim büyüdü. "Fransa'nın First Lady'si mi demek istiyorsun?"

Frankie sırıttı. "Evet, öyle. Etkinlik dünyasında bir yıldızsın ve bu geceki partiye ev sahipliği yapıyorsun."

Birden ellerimin terlediğini hissetmeye başladım. "Neden içimde bunun bir felaket olacağına dair bir his var?"

"Saçmalama," diye devam etti Frankie. "Dün gece telefonda konuştuğumuzda her şey ayarlanmış gibiydi ama tabii ki hatırlamıyorsun."

"Hatırlamıyorum."

"Her neyse, bana tüm ağır işlerin hemen hemen bittiğini söylemiştin. Şöyle düşün; müzisyenler yerlerini aldı. Enstrümanları

akort edilmiş ve parlatılmış. Tek yapman gereken sahneye çıkmak ve... yönetmek."

"Sağır bir şefin yönettiği bir orkestra mı?" diye mırıldandım. “Ne yanlış gidebilir ki?"

Christian şakayla karışık, "Belki elinde bir sekreterlik tutabilirsin," dedi. "İnsanlar her şeyin kontrolün altında olduğunu düşünür."

Sadece havayı yumuşatmaya çalışmış olsa bile ne Frankie ne de ben bunu komik bulmuştuk. Yine de içimdeki daimi korkudan sıyrılamadım. "Çocuklar... Ben sadece... eve gitmek istiyorum.

"Anlıyorum tatlım," diye yanıt verdi Frankie elime uzanarak. "Şu anda her şeyin ters ve tepetaklak göründüğünü biliyorum ama söz veriyorum, her şey yoluna girecek." Saatine bir göz attı. "Saat daha iki. Eminim bir iki saat içinde bu kafandaki sisten kurtulacaksın. Ve bu gece, senin yanında olacağım. ACİL normal şartlar altında bizim şifremizdir ama bu gece sağ küpene iki kez dokunman yeterli, ben arkanda olacağım." Gülümsedi. "Ayrıca boşluğu doldurmak için asistanın da var." Frankie'nin ses tonundan pek de hayranı olmadığı anlaşılıyordu. Bugün Ella ile yaptığım konuşmayı düşünerek başımı salladım. Yeterince iyi görünüyordu, kesinlikle iş bitirici biriydi. "Onu çalıştır, Lena."

Frankie haklıydı, bunu yapabilirdim. Eğer kazanç açıklaması öncesinde egoist bir CEO'yu idare edebiliyorsam, bir grup sarhoş Fransız için bir partiyi de idare edebilirdim. Bu tuhaf sanrı geçene kadar attığım adımlara dikkat edecektim. Ve geçecekti. Öyle olmalı.

Telefonumun ekranına baktığımda Sebastian'dan bir mesaj geldiğini gördüm.

Mon amour, senden haber alamadım. Sadece iyi hissettiğinden ve bu akşam için her şeyin hazır olduğundan emin olmak istedim. Orada buluşuruz, tamam mı?

İnleyerek telefonumu Frankie'ye uzattım. "Ona ne mesaj atmam gerekiyor?"

"İşte," dedi başparmağıyla tuşlara basarak. "Sadece ‘Merhaba yakışıklı' diyeceksin."

"Hayır," diye bağırdım. "Onunla flört etme."

Frankie kahkaha attı. "Tamam, ‘Selam, ben de tam seni düşünüyordum. Daha iyiyim. Bu gece için her şey yolunda. Öpt' yaz."

"Tabii," dedim sonunda bütün bu saçmalığın farkına vararak. "Yani gönder gitsin."

"Gönderildi," dedi ve telefonumu geri verdi. "Şimdi seni dairene geri götürelim. Senden birkaç blok ötede bir Airbnb'de kalıyoruz. Saat beş gibi dönüp seni alalım mı, ne dersin? Sana uyar mı?"

Başımı salladım.

"Tamam, şimdi git ve bir elbise giy. Süslen püslen. Kırmızı ruj sürmeyi ve topuklu ayakkabı giymeyi unutma. Fransız kadınları hep topuklu giyer. "

"Topuklulardan nefret ederim. "

Frankie alaycı bir şekilde göz kırptı. "Çok yazık çünkü senin dolabın onlarla dolu."

"Pekâlâ," dedim gergin bir şekilde. "Tamam. Elimden geleni yapacağım."

"Aynen böyle," dedi Frankie.

6

"Misafirler gelmeye başlamadan önce ne kadar vaktimiz var?" diye sordum Frankie'ye, taksi otelin önünde dururken.

"Çok var," diye yanıtladı saatine bakarak. "En az bir saat." Montmartre mahallesinde şirin bir sokakta yer alan La Maison Rouge Paris'in penceresinden endişeyle bakarak başımı salladım. Fenerlerle donatılmış girişi çevreleyen devasa selvi ağaçları ve her bir konuk odasının penceresinin pervazından titreyen mum ışığının sıcak kehribar parıltısı ile büyüleyici olmanın ötesindeydi. Yaldızlı çift kapıya çıkan basamaklarda kırmızı güllerden yapılmış aranjmanlar sıralanıyordu.

"Ne düşünüyorsun?" diye sordu Ella aniden arkamda belirerek. Minyon yapısını ve geniş göğüs dekoltesini vurgulayan kırmızı payetli mini elbisesiyle son derece şıktı. Yüksek yakalı, uzun kollu siyah bir elbise seçtiğim için kendimi oldukça sade hissettim. Girişin yanındaki altın bir tabelayı işaret etti: UN ENDROIT POUR TROUVER L'AMOUR. "Aşka düşülecek yer," diye tercüme etti sırıtarak. "Sebastian fikrine bayıldı!"

Aşka düşülecek yer mi? Daha çok ruhsal çöküntü yaşanacak yer gibi.

"Çiçekler harika görünüyor, değil mi?" diye devam etti konuşmasına Ella, kıvrılmış ve bir tarafa tutturulmuş saçlarını düzeltmekle uğraşırken. Sıkı topuzumla kendimi anında daha az çekici hissettim.

"Öyle," diye araya girdi Frankie ben cevap vermeyince. "Şimdi, nasıl yardımcı olabilirim? Bana da iş verin!"

"Kesinlikle olmaz," diye karşı çıktı Ella. "Sen misafirsin. Lütfen, içeri geç ve biraz şampanya iç. Sebastian bu gece en iyisinden olsun diye ısrar etti!"

Sebastian'dan söz etmişken, otelin girişinde yüzünde kendinden emin bir ifadeyle gülümsüyor ve buzdan oyulmuş bir heykelin hemen yanında duruyordu. Heykel, David tarzında çıplak bir adam ve kadının öpüşürken birbirine sarıldığı bir sahneyi tasvir ediyordu. Christian da ona merakla bakıyordu. Yemyeşil kadife perdelerden tepedeki kristal avizelere kadar otelle ilgili her şey muhteşemdi.

Sebastian yaklaşırken Ella topuklularının üzerinde hafifçe kıpırdandı; elini öptüğündeyse yüzü mutlulukla aydınlandı. "Aşka düşülecek yer," dedi kolunu belime dolayarak. "Benim harika karım."

"Hımm, merhaba," dedim tuhaf bir şekilde.

"Merhaba mon amour," diye fısıldadı dudaklarını dudaklarıma bastırarak. Mucizevi bir şekilde irkilmedim ya da Chanel çantamla kafasına vurmadım. Frankie'nin Fransa'daki psikiyatrik hastaların kaderi hakkındaki uyarısı aklımdan çıkmıyordu. Doğru olsun ya da olmasın, kaşlarımı kaldırmamayı zihnimin köşesine yazdım.

"Her şey mükemmel, değil mi?"

İtaatkâr bir şekilde başımı salladım.

"Sana ve Ella'ya teşekkür borçluyum."

"Merci," dedi Ella, Sebastian'ın koluna hop diye samimi bir şekilde girerken.

Elbette, umurumda değildi [neden umurumda olsun ki?.) Ayrıca bu sadece Fransızların her zamanki samimi tavırlarıydı, yine de merak etmeden duramadım: Acaba asistanım ona karşı bir şeyler mi hissediyordu? Frankie'yle göz göze geldiğimde, onun da aynı fikirde olduğunu söyleyebilirdim. Bugünlerde asistanlarımın nesi vardı böyle? Hem gerçek hayatta hem de bu alternatif hayatta ...

"Vizyonun bir dâhi olduğunu kanıtlıyor," dedi Ella, Sebastian'a kirpiklerini kırpıştırarak.

"Güzel kadınlarla çevrili güzel bir parti," diye yanıtladı Sebastian. "Ben Paris'teki en şanslı adamım."

Topuklarımın altımda sallandığını hissettiğimde Frankie'nin koluma girmesine çok sevindim, özellikle de Sebastian elime uzandığında. "Sevgilim, benimle gel. Sana en muhteşem süiti göstermek istiyorum."

Frankie'nin gözlerine baktım. Merak etme! diyordu gözleri. Yürü! Yürü! "Süit mi?" diye sordum gergin bir ifadeyle o beni asansöre yönlendirirken. "Evet," dedi Sebastian kolunu belime dolayarak. “En üst katta."

Asansörün kapısı kapandığında Sebastian loş ışıkta biraz daha yaklaştı, nefesini tenimde hissedebiliyordum. "Seni özledim," dedi ve elini kolumda gezdirerek ürpermeme neden oldu.

Damarlarımda dolaşan elektrik dalgası beni afallatsa da asansör kapıları tekrar açıldığında rahatladım. Sebastian beni loş bir koridorun sonuna götürdü ve sağımızdaki bir kapının yanındaki anahtar kartını okuttu. "Voila" dedi eşikten geçerken elimi tutarak.

Süit gerçekten muhteşemdi; hatta Paris'in kalbindeki küçük daireleri, enfes tatlılar ve keyifli köpük banyolarıyla dolu o Instagram'daki tutkulu çiftlerin paylaşımlarıyla yarışır nitelikteydi.

Sebastian'ın beni baştan çıkarmaya çalışıyor gibi göründüğü o gösterişli yatağa göz gezdirdim. Kalp atışlarım giderek hızlandı, özellikle de beni kollarına alıp bedenimi nazikçe duvara yasladığında ve elini uyluğumun kenarında gezdirdiğinde. Beni öptüğünde kendimi hafif ve uçuyormuş gibi hissettim, sanki var olan tek şey, içinde bulunduğumuz o birkaç metrekarelik alanmış gibi.

"Bir saniye," dedim kendimi toparlayarak. Biraz geri çekilip elbisemi düzelttim. "Aşağı inip misafirlerimizi karşılamamız gerekmiyor mu?"

Sebastian başını sallayıp beni tekrar kollarına çekti. "Biraz geç kalsak nolur ki," diye fısıldadı kulağıma, nefesi boynumu gıdıklıyordu. "Seni istiyorum."

... Beni tekrar öptüğünde, karşı koyacak gücüm kalmadı. Belki de buydu? Belki de aşk buydu; hep merak ettiğim ama asla bulamadığım o aşk ve hepsi sadece bir düğün sonrası, bir kâğıt parçasını çöp kutusuna attığım için mi oldu? Bu benim doğru yapma şansım olabilir miydi?

Sanki kendi iradeleri varmış gibi, parmaklarım Sebastian'ın gömleğinin düğmelerini buldu ve onları tek tek çözdü. Zihnimin bana aptallık ediyorsun, aklını mı kaçırdın diye bağıran o temkinli sesini bastırdım. O sırada Sebastian elbisemi çıkarmaya çalışırken sırtıma bir öpücük kondurdu ve tam o anda pantolonunun cebindeki telefon

titremeye başladı. "Merde," dedi elini saçlarında gezdirip cebinden çıkardığı telefonuna bakarak. "Bunu açsam iyi olacak."

"Tamam," dedim ayağa kalkarak, o sırada Sebastian banyoya doğru ilerleyip kısık sesle Fransızca konuşuyordu.

"Her şey yolunda mı?" diye sordum yeniden yanıma geldiğinde.

"Oui, oui," diye yanıt verdi gömleğinin düğmelerini ilikleyerek. "Önemli bir şey değil, aşkım." Fermuarımı çekmeme yardım etmeden önce yanağıma bir öpücük kondurdu. “Ama muhtemelen haklısın. İyi bir ev sahibi olup aşağıya inmeliyiz."

"Evet," dedim hemen. "Kesinlikle. Ayakkabılarımı giyeyim.

Asansörde bana sıcak bir ifadeyle gülümsese de değişimi hissetmemek imkânsızdı. Her kim aradıysa, konuşmaları her neyse, içindeki tutkuyu çekip almıştı.

***

"İşte buradasın!" dedi Frankie on kişinin etrafta dolandığı giriş holüne döndüğümde. “Nerelerdeydin?" diye fısıldadı. “Endişelenmeye başlamıştım." Duraksadı, sonra kaşlarını çattı. “Ah canım, rujun bulaşmış. Bekle, sen...?"

“Çatı katındaki süitte Sebastian'la birlikteydim," dedim gergin bir şekilde.

Frankie güldü. “Şey, ikinizin de ruh hâline rağmen yola devam etmenize sevindim. Nasıldı?" Gözlerinde özlem duygusuyla etrafa bakındı. “Yani, Christian ve benim kadar uzun süredir evli

olduğunuzda, işler biraz rutinleşebiliyor, anlıyor musun? O ‘ilk sefer'i tekrar yaşamanın heyecanını hayal bile edemiyorum."

"Hayır, hayır, yapmadık..." Altmışlı yaşlarında bir çiftin içeri girdiği girişe bakarak durakladım. İkisi de XV. Louis mobilyalarıyla süslenmiş bir şatoya aitmiş gibi muhteşem görünüyordu. Kadının kontesvari bir havası vardı ve öyle bir enerji yayıyordu ki tüm kadınlardan daha çekici görünüyordu. Orada bulunan genç erkekler bile onun büyüsüne kapılmış gibiydi; Ella'yla konuşan ve gözlerini kadından alamayan biri de dahil.

"Bu kim?" diye sordum çantasından katlanmış bir sayfa çıkaran Frankie'ye.

"Ella bunu sana vermemi istedi," dedi. "Konuk listesi. Her katılımcı hakkında notlar var; yemek tercihleri, davranışları, vesaire."

"Yani bu benim kopya kâğıdım?" Belki şansım yaver gider diye sayfaya baktım. "Harika, Fransızca." İç çekip Frankie'ye geri verdim. "Bunu anlayabilir misin?"

Frankie elindeki belgeyi gözden geçirdikten sonra başını olumlu anlamda salladı. "Bingo. Bu kadın Claudine Trousseau ya da bilinen adıyla Madam Trousseau, Fransa'nın en ünlü iç çamaşırı tasarımcılarından biri. O ve kocası güneydeki on yedinci yüzyıldan kalma şatolarından yeni dönmüşler ve bu notlara göre Sebastian, La Maison Rouge Otel Grubu'na yatırım yapsınlar diye uğraşıyormuş."

Kaşlarımı çattım. "Harika, yani ona yalakalık yapmak zorundayım."

"Aynen," dedi Frankie, Sebastian odayı geçip Ella'nın kulağına bir şeyler fısıldarken. Ardından Madam Trousseau'yu karşılamak için uzaklaşmadan önce yakasını düzeltti.

"Frankie," diye fısıldadım. "Sebastian, Ella'yla flört mü ediyordu?"

"Tabii ki hayır," dedi ama ses tonu ikna edici olmaktan uzaktı.

Tanımadığım insanlara el sallayıp gülümserken ne pahasına olursa olsun sohbet etmekten kaçınıyordum. "Christian nerede?"

Frankie bir kadeh şampanyaya uzanarak, "Herhalde otelin sanat eserlerine aval aval bakıyordur," diye takıldı.

"Sorun değil. Zaten ona bu geceki randevumun sen olduğunu söyledim."

"Yanımda olduğun için teşekkür ederim. Sensiz ne yapardım bilmiyorum."

"Tam bir felakete dönüşürdün. Ve rica ederim."

Bir saat geçti, sonra bir saat daha. Birbiriyle kaynaşan yaklaşık yüz kadar misafir, akan şampanyanın ve caz müziğinin tadını çıkarıyordu. Parti gayet başarılıydı, en azından benim söyleyebildiğim kadarıyla, ta ki Madam Trousseau'nun yanından geçene kadar. Selam vermem gerektiğini hissettim ama hemen pişman oldum çünkü hanımefendi yanındaki kadına dönüp Fransızca bir şeyler mırıldandığında yüzünde buz gibi bir ifade vardı.

"Böldüğüm için özür dilerim," dedim çabucak ve yoldan geçen bir garsondan ordövr kapmış olan Frankie'nin yanına gittim.

"Bunları denemelisin," dedi lokmaların arasında. "Çok lezzetliler!"

"Frankie, çok büyük bir hata yaptım. Madam Trousseau'ya selam vermek için yanına gittim ve bilmiyorum... Bir şekilde onu gücendirmiş olmalıyım çünkü beni görmezden geldi."

“Emin misin? Belki durumu yanlış anladın?"

Başımı salladım. "Belki."

"Büyükanne Trousseau için endişelenme," dedi Frankie ağzına bir lokma daha atarak. "Sebastian halletsin."

"Tamam," dedim, odanın diğer tarafından bize bakan bir adam dikkatimi çekti. Benden biraz daha gençti, hoş giyimliydi ve sol gözünün hemen üzerine düşen açık kahverengi saçları vardı. Bir yudum şarap içtikten sonra saçlarını geriye atıp bize doğru gülümsedi. Frankie'nin kolunu dürttüm. "Bize bakan şu adamı görüyor musun?"

"Bu partideki her adamı mı kastediyorsun?" diye kahkaha attı Frankie, koluma girdi ve beni odanın diğer tarafına doğru sürüklerken, köşeyi dönmeden önce omzunun üzerinden hızlıca baktı. "Hadi, tuvalete gidelim. İki ön dişimin arasında kocaman bir yeşil soğan olduğundan oldukça eminim. Ayrıca rujunu ödünç almam gerekiyor."

"Tabii," dedim çantamı karıştırırken telefonumun çaldığını fark ederek. Bugün müzedeyken şu emojili mesaj atan kişi arıyordu. "Buradan çıkmak için sabırsızlanıyorum,” dedim iç çekerek ve telefonumu cebime koydum.

"Ben de," dedi Frankie, tuvalet aynasındaki yansımasına bakıp yüzünü buruşturdu, sonra mat kırmızı rujunu sürdü. "Christian'a haber verip bize bir taksi ayarlamasını ister misin? Eminim dışarı kaçarsak kimse fark etmez; küçük bir Fransız çıkışı yaparız."

Başımı salladım. "Tamam ama önce Sebastian'ı bulmalıyım. Ona ne diyeyim?"

"Mideni üşüttüğünü," diye önerdi Frankie. "Bu her zaman işe yarar."

Gülümseyip tuvalet kapısına döndüğüm anda Ella elinde kahverengi büyük bir zarfla içeri girdi. "İşte buradasın," dedi, cildi kusursuz ve tazeydi. Yirmili yaşlarında olmalı. "Parti muhteşem, değil mi?"

"Evet," dedim garip bir şekilde gülümseyerek.

"Tamam, unutmadan söyleyeyim, Saint-Tropez'e uçak bileti ayırttığımı teyit etmek istedim. Bu gece yarısı yola çıkıyoruz. Kiralık uçak bulmak zordu ama..." Şarkı söyler gibi şakımaya başladı. " ...tahmin et kim ipleri çekti?" Gülümsedi, açıkça kendisiyle gurur duyuyordu.

"Şey, senin sayende mi?" dedim biraz şaşkın bir hâlde. "Üzgünüm, sanırım bu gece yola çıkacağımızı bildiren notunu gözden kaçırdım. Bu kadar geç bir saatte ve bu büyük olaydan sonra uçağa binmek biraz tuhaf olur. Bavulumu bile hazırlamadım."

Ella başını iki yana salladı. "Hayır, hayır. Sen gitmiyorsun." Güldü. "Sadece Sebastian ve ben." Zarfı açıp kâğıtları ayırdı. "Ah, onun sevdiği o süiti ayırttım. Şu narenciye ağaçlarına bakan terası olan."

Bir adım geri çekilirken bakışlarım onunla Frankie arasında gidip geldi. "İkiniz Saint-Tropez'e mi gidiyorsunuz? Neden?"

"Onun ... iş toplantısı için," dedi Ella boğazını temizlemek için duraksayarak. "Biliyorsun, Madam Trousseau."

"O zaman sen neden gidiyorsun?"

"Sebastian... onunla gelmemi istedi çünkü durumu biraz yumuşatmamı istedi."

"Hangi durumu yumuşatacakmışsın?"

"Şey ... her şeyi," diye devam etti Ella biraz şaşırmış bir şekilde. "Lena, benim işim bu."

"Eminim öyledir," dedim başımı iki yana sallayarak. "Sendin, değil mi? Parti başlamadan önce süitteyken Sebastian'ı arayan sendin?"

Ella başını iki yana salladı. "Neden bahsettiğini bilmiyorum." "Ama biliyorsun," diye devam ettim çenemi sıkarak. "Kocamla ilişkin var, değil mi?" Frankie kalp krizinin eşiğindeymiş gibi görünürken Ella derin bir iç çekip elini göğsüne koydu. "Kesinlikle hayır."

Cevabı yeterince inandırıcıydı, yine de kanıt olarak elindeki zarfa uzanıp otel rezervasyon detaylarını çıkardım.

Rezervasyon detaylarını okuduktan sonra, "Burada iki oda rezerve edilmiş," dedim. "Biri tek kişilik; diğeri iki kişilik." Sayfayı Frankie'ye uzattığımda hızlı dedektiflik çalışmamı doğrulayarak başını salladı.

Bir zamanlar kendine güvenen ve sakin olan Ella, şimdi bir süpürge karşısında titreyen ürkek bir fare gibi görünüyordu. Alnını ovuşturdu. "Lena, çok üzgünüm. Ben... bildiğini sanıyordum. Ben... Sebastian'la... anlaştığınızı sanıyordum."

"Anlaşma mı?"

Frankie kolumu çekiştirdi. "Lena, hadi gidelim. Endişelenme, her şeyi daha sonra hallederiz."

"Hayır," dedim. "Bunu hemen şimdi halletmek istiyorum."

Ella dehşete kapılmış gibi görünüyordu ama yüzündeki ifadenin empatiden mi yoksa pişmanlıktan mı kaynaklandığını anlayamadım. Omuzlarını dikleştirerek sadece başını salladı. "Lena, bunca yıldan sonra, Madam Trousseau'nun... Sebastian'ın sevgilisi olduğunu kesinlikle biliyorsundur."

Öyle şaşırmıştım ki ağzım açık kaldı. İhanete uğramış hissetmeyi hak etmiyordum ve göğsümde yükselen öfkeyi fark etmek için bir gerekçem yoktu ama buna rağmen o duygu oradaydı.

"Gerçekten ben..." diye devam etti Ella, üzgün olduğu anlaşılıyordu. "Bunun farkında olmadığını bilmiyordum, yani, özellikle de ..."

"Teşekkürler, Ella," diye araya girdi Frankie. "Uzun bir geceydi. Sanırım bir taksi bulsak iyi olacak." Beni tuvaletten lobiye doğru aceleyle götürdü ve Christian'ı ararken beklememi söyledi.

Umutsuzca başımı sallarken Sebastian'ın uzak köşede, Madam'la sohbete dalmış bir şekilde durduğu yere baktım. Kocası yoktu, o da kendi sevgilisiyle birlikteydi, sanırım. Yine de bu kadının romantik hafta sonu için hazırladığı iç çamaşırlarını hayal etmekten kendimi alamadım. Sebastian bu gece bana sarıldığı gibi mi ona sarılacaktı? Onu seviyor muydu? Beni seviyor muydu?

Buna verecek cevabım yoktu ama bir şeyden kesinlikle emindim: Sebastian gerçek yüzünü yıllar önce göstermişti. Aslında bunu tahmin bile etmişti. Zihnimde o kadar sıkışıp kalmıştım ki bu garip gösteride önemsiz olan kişiyi hiç fark etmedim, ta ki kulağıma, “Merhaba, mon eheri," diye fısıldayana kadar.

Şaşkın bir hâlde bir adım geri çekildim. Bu biraz önceki adamdı; odanın diğer ucundan gülümseyen kişi. Yeterince normal görünüyordu; yani, beni karanlık bir sokağa sürükleyecek tipte biri olduğunu hissetmiyordum ama bir tuhaftı ve neden bu kadar yakınımda durduğunu anlayamadım.

"Affedersiniz, siz kimsiniz?"

"Ah, demek bu gece rol yapıyoruz," dedi elini uzatarak. "Merhaba, ben Jacques." Bana biraz daha yaklaşıp elini sırtımın alt kısmına koyduğunda, bir adım daha geri çekildim. Topuğum elbiseme takıldı ve dengemi yeniden sağlamak için çaresizce kollarımı savurarak yana doğru tökezledim. Ama yerçekimi, her zamanki acımasızlığıyla beni kendi oyununa çekti; bedenimi yana doğru savurup buz heykelinin kenarına çarpmama neden oldu.

Topuklu ayakkabılarımın üstünde dengemi sağlamak için buz heykelinin soğuk kenarına tutundum ama bu, pek de iyi bir fikir değildi. Bir parça çatlayıp kopunca tüm heykel sola doğru eğilmeye başladı ve ben de devrilen bir ağaç gibi onunla birlikte yere yuvarlandım. Güüüüm!

Kendime geldiğimde sırtüstü yere uzanmış hâldeydim. Pek acı hissetmiyordum, sadece sağ bacağım zonkluyordu ve birkaç saat içinde kötü bir morluk oluşacağından emindim. Ah, ama konukların bakışları üzerimdeydi. Odaya uğultu hâkimdi ve bense yerde, hafif müstehcen bir buz heykelinin yanında yatıyordum. Heykelin bir parçası şu anda alnıma damlıyordu, âdeta Fransız tarzı bir su işkencesi gibi.

Oda dönmeye başladığında görüşüm bulanıklaştı. Sona mı yaklaşmıştım? Gözlerimi sıkıca kapatırsam, bu kâbustan uyanıp kendimi Bainbridge Adası'ndaki misafirhanede mi bulacaktım? Bir an için evet diye düşündüm. Bu benim vahşi sanrılarımın sonu, ürpertici bir rüyanın son sahnesiydi. Her an kan ter içinde yatakta doğrulacak ve evde olduğum için bir oh çekecektim. Frankie'yi arayacak ve tüm bu olanlara gülecektik.

Ama hayır. Gözlerimi açtığımda hâlâ burada, Paris'te, ziyan olmuş buz heykelinin yanında yatıyordum. Beni teselli eden tek şey, fırtınalı bir denizde bana yol gösteren iki deniz feneri gibi üzerimde beliren Christian ve Frankie'nin yüzleriydi. Jacques mı? Gitmişti.

Frankie yanıma diz çöküp elini yanağıma koydu. "Lena, bacaklarını oynatabilir misin? Bir yerin kırıldı mı?"

"Evet ve hayır, sanmıyorum. En azından şimdilik."

"Güzel," dedi başını sallayarak, ardından Christian'a baktı. "Bir taksi çağırayım, sen..."

"Ben onunla ilgilenirim," dedi Christian güçlü kollarıyla beni kolaylıkla kucaklayarak.

Partiye gelen konuklar şaşkınlıkla bakıp fısıldaşıyordu. Bakışları şefkatten yoksundu. Onlara eğlence çıkmıştı işte. Neyse ki Sebastian'ı veya Madam Adı Her Neyse'yi salonda görmediğim için rahatlamıştım. Muhtemelen kaldığımız yerden devam etmek için onu çatı katına çıkarmıştı ama umurumda değildi. Sadece buradan çıkmak istiyordum.

Kalabalık kıpırdamayınca Frankie Fransızca bir şeyler söyledi, ardından "Sizin sorununuz ne? Kenara çekilin. Onu dışarı çıkarmamız

gerek!" diye ekledi. Sesinden öfkelendiği anlaşılıyordu. Şu kızı işte bu yüzden seviyordum.

Dışarıda küçük bir taksi bekliyordu. Christian arka koltuğa oturmama yardım etti. “Sanırım burada bana yer yok," dedi Frankie'ye. “Siz gidin. Bu gece onunla kal. Yalnız olmasın. Ben eve geri dönmek için bir araç bulurum, tamam mı?"

"Tamam," dedi Frankie gözleri sevgiyle parlarken ve veda öpücüğü vermek için camdan dışarı eğildi.

İlk başta konuşmadık. Sanırım ikimiz de nereden başlayacağımızı veya ne söyleyeceğimizi bilmiyorduk. Ama çantamda telefonum titrediğinde, mesaja bakıp telefonu Frankie'ye uzattım. “Söylesene," dedim, midem o anda düğüm düğümdü. “Bana mesaj atan kişi, bu gece bana asılan adam. Frankie, bana neler olduğunu söyle. Tüm bu olanları anlamam lazım."

Frankie uzun bir süre camdan dışarı baktıktan sonra benden yana döndü. “Tamam, " dedi sonunda derin bir nefes alarak. “Doğru, Sebastian'ın bir ilişkisi var. Ama ..."

"Ama?"

"Senin de var. "

Başımı sallarken az önce attığı bombayı hazmetmeye çalışıyordum. “Sen nereden biliyorsun?"

“Çünkü iki ay önce telefonda söylemiştin."

Ne hissettiğimi bilemedim ama sanırım utanç ve üzüntünün karışımı, bir tutam da iğrenme. İşte buradaydım, sözde mutlu bir evliliği olan, kocasının bir sevgilisi olduğunu yeni öğrenen bir

kadındım! Frankie'nin ifşasının ağırlığını hissederek başımı iki yana salladım.

Başımı arabanın yan tarafına yasladım. “Tüm bunlar çok üzücü."

"Öyle,” diye cevap verdi Frankie. “Ama seni yargılamıyorum, tatlım."

İç çektim. "Yapmalısın. Ben yargılıyorum."

"Yani, en azından o sevimli."

Yüzümü buruşturdum. "Jacques?"

Başını salladı.

"Elbette adi Jacques olmalıydı."

İkimiz de hiçbir neden yokmuşçasına ve her şey bir nedenmişçesine güldük, sonra tekrar sessizliğe gömüldük.

"Frankie," dedim uzun sessizliğin ardından. “Ben ona... yani Jacques'a âşık değilim, değil mi?"

"Kesinlikle hayır. Bunun sadece öylesine olduğunu çok net söyledin."

"Öylesine." Dudağımın kenarını ısırdım. "Tamam... ya Sebastian? Onu... seviyor muyum? Gerçekten seviyor muyum?”

Frankie gülümsedi, gözlerine meraklı ve bilge bir ifade hâkimdi. “Evet, öyle olduğunu iddia ediyorsun ama tatlım, bu sorunun cevabını bilen tek kişi sensin."

Başımı salladım, şoför apartmanın önünde dururken sözlerinin içime işlemesine izin verdim. Taksiden indiğimizde sırtımı tutuyordum. “Tanrım, sanırım bir yerim incindi."

“Ağrı kesici ve buz,” dedi Frankie beni binaya sokarken.

Daireye girdiğimizde Claude bizi coşkuyla karşıladı. Ardından elbiselerimizi ve topuklu ayakkabılarımızı çıkararak bu tuhaf gecenin izlerini üzerimizden attık. Küpemden birini bir yerde kaybetmiştim ve bu bana garip bir şekilde komik geldi. Otel lobisinin zemininde, buz heykelinin hemen yanında duran küpemi hayal ettim ki muhtemelen o heykel şu anda bir su birikintisine dönüşüyordu.

"Neye gülüyorsun?" diye sordu Frankie.

"Her şeye," dedim çekmeceden bana bir pijama fırlattığında.

Kendi pijamasını giyerken gülümsedi, ardından bana bir ağrı kesici, buz torbası ve bir kupa bitki çayı getirdi.

Frankie, Claude'u ihtiyaçlarını gidermesi için dışarı götürürken, gün içinde yaşadığım şaşırtıcı olaylar zincirini düşündüm. Ne olduğunu hâlâ tam olarak anlayamamıştım, sadece olan bitenin gerçekten yaşandığını biliyordum. Tek umudum, yarın bu karmaşık kâbusun silinip gitmesiydi. Gitmek zorundaydı.

Birkaç dakika sonra Frankie yanıma uzandı ve on yedi yıllık dostluğumuzun koruyucu örtüsüne sarılarak uzun bir süre sessizliğimizi koruduk. Bu an için söylenecek hiçbir söz yoktu; en azından şu anda söylenmesi gereken bir şey yoktu. Onun burada, yanımda olması yeterliydi. Aynı alanı paylaşan iki yorgun ruh... Geri kalan her şeyi sonra hallederdik.

Yıllar önce Sebastian'la tanıştığım günü düşündüm; o zamanlar aşk üzerine ileri sürdüğü teorilere karşı içten içe direnç göstermiştim. O dönem söylediklerinde birazcık da olsa gerçeklik payı olmasından korkmuştum, hatta bunu dert etmiştim. Ama bugünden sonra...

Sebastian, Bay Taşıma Bandı'nı bile daha cazip hâle getirmişti. En azından o, çift yaşam sürmüyordu.

Derin bir nefes verip başımı sabah gözlerimi açtığım yastığa gömdüm. "Seni seviyorum," diye fısıldadım Frankie'ye; koyu bukleleri beyaz çarşafların üzerine dağılmıştı. "Ben de seni," dedi esneyerek.

Ay ışığı pencereden süzülürken Frankie'ye baktım; göz-kapaklarının altına maskarası bulaşmış, ağzı hafifçe aralanmıştı. Horlamaya başladığında yanağından sızan salyayı kolumun ucuyla sildim. Burnu tıkalı bebek fil gibi ses çıkarıyordu. Kendi kendime gülümsedim. Paris'te, krallara layık bir yatakta, tamamen akıl almaz bir gecenin sonunda yan yana yatan iki en yakın arkadaş... Evet, bu da sevgiydi.

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

7

Dışarıda, pencerenin hemen önünde bir horoz ötüyordu. Panikle doğruldum, bakımsız ellerime bakarken tırnaklarımın altındaki kalın kir tabakasını fark ettim. Sonra sol elimdeki yüzüğü gördüm. Art deco tarzında sade bir çerçeveye yerleştirilmiş pırlantaya baktım. Aile yadigârı gibi görünüyordu; zencefilli kurabiye pişiren büyük büyükanneden kalma bir şey. Sebastian'ın ailesiyle alakası yoktu yani.

Sebastian. Odaya bakarken nefesim kesildi. Frankie! Sol tarafıma dönüp merak ve endişe içinde daha önce hiç görmediğim, boş yatağı inceledim. Ne Paris'teydim ne de evdeydim.

Hayır! Yine mi! Görünüşe göre dünkü "kötü rüya" gerçek hayattaki bir kabusa dönüşerek tekrarlamaya başlamıştı. Derin bir iç çekip ensemi kaşırken kollarımın arkasındaki kabarık kırmızı yaraları fark ettim. Alerjik bir reaksiyon muydu, yoksa stresten mi olmuştu? Emin değildim ama kurdeşen döküyordum.

Dikkatli bir şekilde yataktan kalktım ve parmak uçlarımda yarı aralık olan kapıya doğru ilerlerken alt kata inen bir merdiven gördüm. “Merhaba?" Sesim tiz ve biraz kısık çıkmıştı. “Orada kimse var mı?"

Gıcırdayan parkelere çarpan ağır botların çıkardığı sesi duyunca geri çekildim. Uzun boylu, sakallı bir adam kapıda belirince kalbim yerinden çıkacak gibi oldu. "Günaydın uykucu," dedi gülümseyerek. “En son ne zaman sekizden sonra yatakta kaldığını hatırlamıyorum. Dinlenmeye ihtiyacın vardı sanırım."

"Ah, evet," dedim kapüşonlumun kenarını çekiştirerek, işte o zaman pijama altı giymediğimi fark ettim.

"Frittata* yaptım," diye devam etti adam, yarı çıplak bedenimden etkilenmişe benzemiyordu. “Soğumadan biraz ye. Bu öğleden sonra hava bozacak, hatta dolu bile yağabilir. Bugün çok işimiz var."

Başımı sallayıp kapıyı hızla arkamdan kapattıktan sonra banyoya koştum ve kapüşonlumu çıkarıp aynada kendime baktım. Bu kurdeşen durumu gerçekti ama uyluğumdaki dünkü morluk şaşırtıcı bir şekilde geçmişti. Yine de Paris anıları aklımda tazeliğini koruyordu; buzdan heykel, kulağıma fısıldayan Jacques, Madam Adı Her Neyse. Bedenimi bir ürperti sardı.

Evet, o kâbustan çıkmıştım ama şimdi başka bir kâbusun içinde miydim? Banyodaki pencereden dışarı baktığımda kafam daha çok karıştı. Hemen aşağıda bir çiçek bahçesi, uzakta kırmızı bir ahır, beyaz çiçeklerle dolup taşan sıra sıra ağaçlar ve kır çiçekleriyle bezeli yakındaki merada otlayan inekler vardı. Manzara yabancı olduğu kadar büyüleyiciydi de. Aslında kendimi sanki Norman Rockwell'in o meşhur tablolarından birinde uyanmış gibi hissediyordum. Sırada balkabaklı turta mı vardı yoksa!

Yani bir çiftlikte miydim? Hiç çiftçi tanımıyordum ki. Bir dakika, tanıyordum! Yani, vakti zamanında tanımıştım. Uzun boylu, sakallı adam. Kimsin sen? Belli belirsiz tanıdık geliyordu ama hafızam işbirliğini reddediyordu. Düşün, Lena, düşün.

Çiftçi John. Evet, Çiftçi John! Aslında adı John değildi ama altı ya da yedi yıl önce birkaç randevudan sonra Frankie ona bu lakabı takmış ve öyle de kalmıştı. Sanırım biz de birbirimize takılı kalmıştık?

(*) İtalyan mutfağına ait bir tür omlet. Genellikle çırpılmış yumurta ile yapılır ve içine peynir, sebze, et (örneğin pastırma, sucuk, sosis) gibi malzemeler eklenerek pişirilir. (ç.n.)

Nathan! Adi Nathan'dı. Üniversiteden kısa bir süre sonra, Frankie ve ben Brooklyn'de beşinci katta, kapılarını sürekli çarpan o korkunç komşularla yaşarken, onunla şehirdeki bir çiftçi pazarında tanışmıştık. Bir poşet elma almak için onun tezgâhına gitmiştim sanırım? Yoksa patates miydi? Hayır, kesinlikle elmaydı. Her neyse, tadı, içten ve evet, son derece yakışıklıydı. Benim tipim olmasa da Wall Street adamlarıyla (Frankie'nin "Kirpi" lakabını taktığı serbest fon yöneticisi Harry'den hiç bahsetmeyeyim bile -ki benzeri olan sevimli memeli kadar bile tadı değildi) yaşadığım bir dizi berbat randevudan sonra, tamamen ters bir yöne gitmeye karar vermiştim. Evet, John, şey, Nathan benim için yeni bir soluktu; dürüst, karmaşıklıktan uzak, çalışkan. Yanılmıyorsam ailesinin Lancaster, Pensilvanya'nın kenar mahallelerindeki çiftliğini yeni devralmıştı; atalarının nesillerdir çiftçilik yaptığı bir araziydi. Ondan gerçekten hoşlanmıştım. Ama on birinci saatte üçüncü randevumuzu yeniden planlamak için mesaj attığında sinirlenmiş ve karamsarlığa kapılmıştım. Bu bizim sonumuzdu, yoksa değil miydi?

"Tatlım?" diye seslendi aşağıdan, tam da çekilmez horoz yine öterken. "Aşağı geliyor musun?"

"Evet," diye yanıt verdim biraz gergin bir sesle pantolonumu bulmak için çabalarken. "Giyiniyorum."

Hayal kırıklığına uğramış bir hâlde iç çekerek sıradan, donuk renkli yün kazak yığınlarını ve düzgünce katlanmış, yıpranmış kot pantolonları inceledim. Sanırım her gün aynı şeyleri giyiyordum. Banyo aynasında kendime göz attım. Yanaklarım pembe ve saçlarım uzundu, şaşırtıcı derecede uzundu (merhaba, Laura Ingalls Wilder),

işte tam da o anda göbek deliğimin altındaki derin yara izini fark ettim. Yeni oluşmuş pembe bir yara izi değildi, muhtemelen yıllar önceden kalmaydı. Apandisit olabilir miydi? Rosie kendininkini otuzlu yaşlarında aldırmış; o genetik rulet oyununu muhtemelen kaybedeceğim konusunda beni uyarmıştı. Ne komik.

Rosie. Umutsuzca onu aramak, sesini duymak, bana her şeyin yoluna gireceğini, bundan kurtulacağımı söylemesini istiyordum ama komodinin üzerinde ne cep telefonu ne de şarj aleti vardı. Sanırım şebekeden uzak bir hayat yaşıyordum.

Yatak odasının kapısını dikkatlice açmadan önce saçlarımı dağınık topuz yaptım. Kahvaltının ağız sulandıran kokusunu takip ederek alt kata indim ve sağa dönerek oturma odasına çıktım. Doğal taşlardan yapılmış şöminesi, aşırı kabarık kanepesi ve duvarda asılı huzur verici manzara tablosuyla Country Living dergisinin sayfalarından fırlamış bir yere benziyordu. Hemen ileride mutfak vardı. Ah, ne mutfak ama! Güneşli ve aydınlıktı; bahçeye bakan duvar boyunca pencereler sıralanmıştı. Parlak bakır tencereler, devasa ve nostaljik görünümlü bir ocağın üzerine asılmıştı.

Odanın ortasındaki büyük rustik ahşap yemek masasında Nathan oturmuş, kahvesini yudumluyordu.

"İşte buradasın," dedi önüne dizilmiş kâğıt paketlerden başını kaldırarak. "Ben de tohumları düzenliyordum."

"Himm, güzel," dedim dengemi sağlamak için bir sandalyenin kenarına tutunarak.

Nathan tohum paketlerinden birine bakıp kenara koydu. “Bu yıl San Marzanos domatesinden vazgeçelim diyorum. Geçen bahar çimlenmelerinin ne kadar uzun sürdüğünü hatırlıyor musun?"

"Evet," dedim. "Kesinlikle."

Duraksadı. "Kırmızı örümcekler de cabası."

Tüylerim diken diken oldu. Birkaç gün önce San Francisco'da, büyük bir Fortunate 500 şirketinin kazançları üzerinde çalışıyordum ve şimdi bir... çiftçiydim, kırmızı örümceklerle mi uğraşıyordum?

"Kesinlikle," dedim uyum sağlamak için elimden geleni yaparak.

Nathan kararlı bir şekilde başını salladı. "Tamam o zaman. San Marzanos'tan vazgeçip..." Bir an susup başka bir tohum paketine uzandı. ' ...Brandywine pembe domates ve Gecenin Kraliçesi siyah domates karışımını kullanacağız." Ocağı işaret etti. "Kahvaltını yap, tatlım."

Başımı olumlu anlamda sallayıp şans eseri ilk denemede tabakların olduğu dolabı buldum. Çatal bıçak çekmecesi biraz daha uğraştırdı, neyse ki Nathan fark etmemişti.

"Beğendin mi?" diye sordu Nathan ben sandalyeye geçip yemeğimden bir lokma alırken.

"Leziz," dedim hemen. Uzak duvarda düzinelerce kavanozla dolu bir raf dikkatimi çekti; etkileyici bir havuç, salatalık ve domates turşusu koleksiyonu. Görünüşe göre turşulara bayılıyorduk.

Nathan'ın yüzünde memnun bir ifade belirmişti. "Kabak konusunda biraz geç kaldık. Yani, serada bazı fidelerimiz var ama bugün sakızkabağıyla balkabağı çeşitlerini toprağa dikeyim istiyorum. Hafta sonu hava ısınmadan önce halletsem iyi olur. "

Kendimi tamamen mevzudan bihaber hissederek başımı salladım.

"Bunu sana bırakmak istemezdim ama bu sabah ineklere bakabilir misin?"

"İnekler... mi?"

"Evet."

Gözlerim büyüdü. "Yani onları sağmaktan mı bahsediyorsun?"

Nathan kahkaha attı. "Evet, öyle."

"Doğru ya," dedim gergin bir kahkahayla.

"Bir de tavuklar," diye devam etti.

Son lokmamda neredeyse boğuluyordum. "Tavukları sağmak mı?"

Nathan kıkırdadı. "Bakıyorum bu sabah muzipliğin üstünde?"

Ha ha.

"Eh," diye devam etti Nathan ayağa kalkarken iç geçirerek. "Bu tohumlar kendi kendilerine ekilmeyecek." Duraksadı ve Carhartt pantolonunun cebine uzandı. "Ah, neredeyse unutuyordum. Bunları Barb ve Babbs'a verir misin?" Bana bir tohum paketi uzattı. Üzerinde siyah mürekkeple "Koca Max" yazıyordu. "Lahana çiftçisi komşularımızın dev balkabaklarıyla ne yapmayı düşündüğünü anlamak zor ama Babbs'ın aklına bir fikir geldiğinde nasıl olduğunu bilirsin."

"Doğru," dedim tezgâhın üzerindeki kahve fincanına bakarak. Eski toprak Babbs.

Nathan iki güçlü elini omuzlarıma koyup boynumu öpünce kollarım karıncalandı. Frankie'nin alaycı sesini kafamın içinde duyabiliyorum: "Çiftçi John çok seksi!" Öyleydi ve aslında öyle.

"Baksana, Frankie ve Christian bu akşam kaçta burada olacaklar?"

Gözlerim parladı.

"Himm, emin değilim."

"Tamam, bana haber verirsin," diye devam etti Nathan arka kapıya yönelerek. "Et yemeğini vaktinde yapmak istiyorum."

Hem kahvaltı hazırlayan hem de akşam yemeği yapan bir adam? Neden bu adamdan kaçmıştım ki?

Nathan kapıdan çıkmadan önce sırıtarak, "Tavukların sağımında iyi şanslar," dedi.

Bir fincan kahve içtikten sonra yeşil çizmeleri ayaklarıma geçirdim. "Pekâlâ inekler, sizin için geliyorum," diye fısıldadım.

Bahçede zikzaklar çizerek ilerlerken, sıra sıra dizilmiş çiçek tarhlarına hayranlıkla bakıp kil saksıdan bir dal nane kopardım. Sanırım naneydi. Temiz sabah havasını içime çektim ve pamuk şekere benzeyen soluk pembe çiçeklerle kümelenmiş sık elma ağaçlarıyla uzaktaki meyve bahçesine bakarken kelebeğin biri gül goncasının üzerine kondu. Paris'te kendimden nefret etmenin binbir tonunu yaşadığım dünle bugün arasında ne kadar büyük bir fark vardı. Evimden uzakta, yabancısı olduğum bir yerde ve hayatımda hiç olmadığım kadar kaybolmuş olabilirdim ama burada beni rahatlatan bir şeyler vardı. Yerden fışkıran açık yeşil fideler! Temiz hava! Etrafta dolaşan tavuklar. Birden tombul bir tavuğun kocaman bir solucanla ziyafet çekmesini izlerken durakladım. Çığlık atmamak için hemen ağzımı kapattım. Bu doğa, dedim kendime. Bu sadece doğa.

Ahıra gittiğimde inekler kendi bölmelerinde mutlu bir şekilde saman balyalarını yiyordu. Pekâlâ, bu roket bilimi değil, dedim

kendime. Bir kova bul, bir meme ucu kap, ineği sağ! Çok kolay olacaktı, değil mi?

Maybell'ın yanında durdum, en azından isimliğinde öyle yazıyordu, ardından kollarımı sıvadım. "Merhaba," dedim bölmedeki küçük tabureye oturarak. "Adım Lena ve bugün süt sağma işini ben yapacağım."

Ben eğilirken Maybell uzun, memnuniyetsiz bir mö sesi çıkardı. "Bunun ikimiz için de biraz rahatsız edici olduğunu biliyorum ama her şey yoluna girecek," diye devam ettim kendimi pelvik muayeneden önceki bir jinekolog gibi hissederek. “Şimdi süreci başlatacağım." Elimi yavaşça yukarı kaldırıp dolgun memelerinden birine uzandım, meme ucu mu demeliydim acaba? Bilmiyorum ki. Bunu daha önce hiç yapmadım. İnternette arama yapabileceğim bir telefonum bile yoktu! "Tamam, tamam," dedim her geçen dakika biraz daha gerilerek. "Sadece şuraya uzanacağım, güzel, sonra..."

Maybell aniden irkilince tabureden düşüp saman balyaların üzerine yığıldım. “Dinle," dedim saçımdaki saman parçalarını alırken. “Bundan hoşlanmadığını biliyorum. Ben de sevmiyorum." Kocaman kahverengi gözlerinin içine baktım. “Ama işbirliği yapmana ihtiyacım var." Çekingen bir tavırla bir kez daha tabureye oturdum. "Bir anlaşma yapalım: Birkaç dakika kıpırdamadan dur, ben de ayakaltından çekileyim. Bundan sonra bir daha birbirimizi görmeyiz. Anlaştık mı?" Başımı olumlu anlamda salladım. "Anlaştık."

Kovayı altına yerleştirdim ve işime geri döndüm. Neyse ki pazarlıktaki sözünü tuttu ama ben bir şekilde sütü doğrudan sol

gözüme fışkırtmayı başarmıştım. Kolumun kenarıyla yüzümü silerken gülerek, “Fena değil, ha?" dedim. Biliyorsun der gibi yine mö dedi.

"Tamam, gergin olduğumu söyleyebilirsin. Bunu daha önce hiç yapmadığımı biliyorsun." Kendi kendime başımı salladım. Sadece sakin olmam gerekiyordu. Lady Gaga'nın şarkısı aklıma gelince birkaç kıtasını mırıldanarak söyledim. Maybell belli ki bir pop müzik hayranıydı çünkü şarkıyı bitirdiğimde kova neredeyse dolmuştu, bu da bana garip bir rahatlama ve başarı hissi verdi. Kurumsal Amerika'da çalışan bir şehir kızı olabilirdim ama bunu yapabilmiştim.

Sonraki altı büyükbaş hayvan bu kadar işbirlikçi değildi ama bir şekilde işi tamamladım ve hasadımı yakındaki soğutmalı bir depolama tankına aktardıktan sonra tamamen ne yapacağımı bilmeden tavuklara yöneldim. Neyse ki süt sağmak yoktu ama beni ne bekliyordu?

Kümese baktığımda sayıları oldukça fazla olan tavuklar beni görünce ürktü. Yumurta mı? Dışkı yığını haricinde yumurta falan görmedim. Kusmamak için ağzımı kapattım ama neyse ki çitin diğer tarafından el sallayan iki kadın, bana kendimi toparlamam ya da en azından öyleymiş gibi davranmam konusunda bana gereken cesareti verdi.

"Merhaba," dedim küreğimi kümese yaslayıp yanlarına gittiğimde.

Tulum giymiş elli yaşlarında bir çift kadın ben yaklaşırken gülümsedi ve o an Nathan'ın bana daha önce verdiği kabak çekirdeklerini hatırladım. Bunlar lahana çiftçileri olmalıydı.

"Merhaba tatlım," dedi uzun boylu olan, kırlaşmış saçları kısa kesilmişti. "Bugün hava çok güzel. Her zamankinden daha serin ama lahanalar buna bayılıyor, değil mi Babbs?"

Diğer kadın onu başıyla onayladı. Üzerinde kot tulum ve kareli gömlek olan Babbs, yeşilliklerle dolu hasır sepetini gururla sergiliyordu. “Toskana lahanasının ilk hasadı! Bu akşam getireceğimiz salataya katacağım."

Elimi cebime attım. "Ah, size tohum getirdim. Nathan vermemi istedi."

"Harika!" diye haykırdı Babbs, oldukça heyecanlanmıştı.

Pek heyecanlı görünmeyen eşiyse kollarını göğsünde kavuşturdu. “Babbs'ın bu yıl yerel çocuklar için bir balkabağı tarlası kurma gibi saçma bir fikri var. İşte, saman balyaları, elma yakalama gibi şeyler. Çizgimizi bozmamamız gerektiğini söyleyip duruyorum. Biz lahana yetiştiricisiyiz, balkabağı değil." Omzunu silkti. “Ama mutlu eş, mutlu hayat, öyle değil mi?"

Bu çifte anında kanım kaynamıştı. “Doğru," dedim sırıtarak.

"Hey," diye devam etti Barb biraz temkinli bir şekilde. “Bu akşam için kendini nasıl hissediyorsun?"

"Bu akşam mı?"

İki kadın bilmiş bir ifadeyle bakıştı. “Frankie'nin bebeğini ilk kez göreceğiz ya?"

Frankie’nin….. bebeği mi? Sözleri zihnime işlerken kendime hâkim olmaya çalıştım. En iyi arkadaşım anne mi olmuştu? Bir kez bile bebek sahibi olmaktan bahsetmeyen yakın arkadaşım? Kâr amacı gütmeyen kuruluştaki işine kendini fazla kaptırıp geçen yıl kocasının doğum günü yerine çalışmayı tercih eden arkadaşım? Tüm bunlar doğru olsa bile neden bu kadınlar bana kırılmak üzere olan antika bir

çay fincanıymışım gibi bakıyorlardı? Elbette, şaşırmıştım ama neden Frankie için mutlu olmayacaktım ki?

"Senin için zor olduğunu biliyorum, tatlım," diye ekledi Babbs. “Yaşadığın onca şeyden sonra."

"Gayet iyi olacak," diye araya girdi Barb. “Bebek Emma, Lena Teyze'sini çok sevecek."

Frankie’nin bir kızı mı var? Söyleyecek söz bulamadığım için kendimi gülümsemeye zorladım ama Babbs bu garip sessizliği bozdu.

"Tanışmamızdan kısa bir süre sonra işlerin ne kadar sarpa sardığını sana daha önce anlattığımı sanmıyorum." Barb'a gülümserken bir an sustu. "İkimiz de organik çiftçiliğe tutkunduk, tabii birbirimize de." Bir kahkaha attı. "Bir gün tarım yapmayı hayal ederek şehirdeki işlerimizde çalışıyorduk. Lancaster County'de çiftçilik yapmak için aynı devlet hibesine başvurduğumuzdansa hiç haberimiz yoktu. Her neyse, Barb beni arayıp seçildiğini söylediğinde kalbime bir ok saplanmış gibi hissettim. Söz konusu âşık olduğum insandı ve onun adına mutlu olmalıydım. Ama gerçek şu ki onun iyi haberi benim hayal kırıklığımı artırmaktan başka bir işe yaramadı, ta ki aklım başıma gelip büyük resmi görene kadar." Barb'a gülümsedi, ardından etrafındaki araziye baktı. "O hibeyi kaybetmek canımı yaksa da aslında bu, gizli bir nimetti. Sadece bana gerçekten ihtiyacım olan tevazuyu kazandırmakla kalmadı, aynı zamanda hayal kırıklığından beklenmedik bir şekilde mutlu olabileceğimi de gösterdi. Barb'ın hak ettiği hibe, birlikte paylaştığımız bu güzel hayatın başlangıcı oldu, ben sadece o anda bunu göremeyecek kadar kalın kafalıydım.”

Barb başını salladı. "Muhtemelen sen de bunun kendi versiyonunu yaşıyorsun, tatlım," diye ekledi. "Ama göreceksin, yabani otların arasından neler neler filizlenir. Söz veriyorum."

Kibarca gülümsedim. Bu sözler çok hoştu elbette ama beni tamamen yanlış anlamışlardı. "Ben iyiyim," dedim gergin bir kahkahayla. "Gerçekten. Frankie ve Christian için ^ok heyecanlıyım. Dürüst olmak gerekirse anne olmaya pek meraklı değilim."

Babbs ve Barb meraklı bir ifadeyle bakıştılar.

"Ciddiyim, çocuk beziyle uğraşamam."

"Pekâlâ," dedi Babbs elindeki tohum paketine bakarak. "Yağmur başlamadan önce işe dönsek iyi olacak." Garip bir şekilde gülümsedi. "Akşam görüşürüz, tatlım. "

Güçlükle yutkundum. Belli ki benim bilmediğim bir şey biliyorlar.

***

Nathan bahçede sebze tarhlarıyla ilgilenirken ben de içeri girip mutfakta şarj olan telefonu buldum. Sonunda! Hemen Rosie'yi aradım.

"Merhaba canım," dedi, tanıdık sesi sakin ve doğal geliyordu. Telefonu Rosie'nin elini sıkar gibi sıkıca tutarken gözlerim yaşardı. "Seni çok özledim."

"Sevgili kızım," dedi sıkıntımı hissederek. “Neyin var?"

"Ne yok ki," diye yanıt verirken hem gülüyor hem ağlıyordum.

"Ah," dedi bilmiş bir tavırla. “Tavuk kümesine yine çakal mı saldırdı?"

Sertçe yutkunup başımı salladım. “Hayır, hayır..." diye fısıldadım. “Öyle bir şey değil. Sadece... Rosie, korkuyorum."

"Neden korkuyorsun, canım?"

"Kulağa çılgınca gelecek," dedim derin bir nefes vererek. "Ama... beni dinle, tamam mı?"

"Deli değilsin ve dinliyorum."

"Rosie, ben bir döngüde sıkışıp kaldım. Bana bir şeyler oluyor. Her şey seni görmek için eve geldiğimde ve misafirhanede uyuyakaldığımda başladı."

Rosie söylediklerimi düşünürken bir süre sessiz kaldı. "Sen burada ne zaman misafirhanede kaldın ki?"

Geçen zamanı hatırlamakta güçlük çekerek bir an durakladım. “Birkaç gün önceydi sanırım. Bilmiyorum, her şey bulanık."

"Tamam tatlım, beni dinle ve dikkatle dinle..."

O sırada bağlantı aniden kesildi ve Rosie'nin sesi tamamen kaybolmadan önce cızırtıya dönüştü. Onu tekrar aramayı denediğimde ulaşamadım.

İçimde berbat bir hisle oturma odasındaki koltuğa gömüldüm ve telefonumdaki fotoğraflara göz gezdirdim. "Hey," dedi Nathan yanımdaki kanepeye oturup beni düşünce denizinden çekip alırken.

Endişeyle başımı kaldırdım, sonra da ikimizin düğün gününde çekilmiş bir fotoğrafına geri döndüm. Üzerimde sade beyaz bir saten gelinlik vardı, onun üzerindeyse takım elbise. Beyaz çiçeklerle dolu bir ağacın altında yan yana duruyorduk.

"Hayatımın en güzel günü," dedi Nathan omzumun üzerinden bakarak. "Bir o gün, bir de teklifime evet dediğin gün. Tanrım, çok gergindim, hatırladın mi?"

Hikâyeyi biliyormuşum gibi yaparak başımı salladım.

“Büyükannemin yüzüğünü görünce ne tepki vereceğini bilmiyordum." Bir an durup gülümsedi. “Özellikle de Christian, Frankie'ye o kocaman taşla evlenme teklif ettikten sonra." Derin bir iç çekti. “Hayal kırıklığına uğrarsın diye çok endişelenmiştim ama yüzüğü parmağına taktığımda gözlerinin nasıl parladığını görünce seni daha da çok sevdim.”

Parmağımdaki yüzüğe -art deco tarzındaki tasarımına ve savaş öncesi döneme ait pırlantaya- göz attım ve onu Nathan'ın büyükannesinin parmağında hayal ettim; çiftlik işleriyle uğraşırken, çocuk büyütürken, ekmek hamuru yoğururken... Derken, kendimi garip bir aidiyet duygusunun içinde buldum. Kendimden daha büyük bir şeye, belki de asla tam olarak bilemeyeceğim bir geçmişe ve aileye ait hissettim. Ama şu an için tüm bunlar benimdi. Bu hem rahatlatıcı hem de endişe vericiydi ama aynı zamanda güzeldi.

"Aç mısın?" diye sordu Nathan konuyu değiştirerek.

Başımı iki yana salladım.

"Ben de. Omlet bayağı doyurucuydu, değil mi?" Ardından saatine göz attı. "Bu arada Christian mesaj attı, saat beşte burada olacaklarmış. Şu eti tencereye koysam iyi olacak. "

Başımı sallayıp fotoğraflar arasında gezinmeye devam ettim, ta ki bir tanesi benim ve Nathan'ın gözüne çarpana kadar.

"Tatlım," dedi gözlerine endişe hâkimdi. "Şu anda bunu yapmak istediğine emin misin?" Duraklayıp yanıma oturdu. "Son zamanlarda çok mutluydun. Neden bozalım ki?"

Önce ne demek istediğini anlamadım ama sonra verandada duran ve gözle görülür şekilde şişmiş karnımı kucaklayan hâlimi gösteren fotoğrafıma daha yakından baktım. O an kalbim sıkıştı. Elbette, hamilelik hakkında hiçbir şey bilmiyordum, sadece bu fotoğrafta hamile olduğumu öğrenmiştim. Dört ya da beş aylık olabilirdi. Işıl ışıl bakan gözlerim ve pembe yanaklarımla mutlu görünüyordum. Ne olmuştu? Kalbim hızla çarparken hamilelik dönemine ait daha fazla fotoğraf bularak ekranı kaydırmaya devam ettim. İşte, o zaman kafama dank etti: Karnımdaki yara izi; Frankie'yi bu akşam bebeğiyle görme konusundaki belirgin huzursuzluğum; komşuların endişeleri. Birden her şey anlam kazandı. İçimde bir bebek -bizim bebeğimiz- büyütmüş ve onu kaybetmiştim.

***

Ne giyeceğimden emin değildim; hem benim tarzım değildi hem de pek seçenek yoktu. Hadi ama, diye düşündüm neredeyse boş dolaba bakarak. Buralarda bir yerde bir elbise olmalı. Beyaz ketenden uzun, basit bir elbise bulana kadar askıları karıştırdım. Elbiseyi giydikten sonra aynada kendime uzun uzun baktım. Tanrım, röfieye ve biraz kapatıcıya ihtiyacım var.

Nathan mutfaktan bana gülümsediğinde hâlâ fotoğrafların etkisindeydim. İçgüdüsel olarak botlarımı giyip kaçma isteği duysam

da bunun aptalca bir fikir olduğunun farkındaydım. Nereye gidebilirdim ki? Komşu bir çiftliğe mi? Saban süren bir Amiş'i mi kovalayacaktım? Sonra ne olacaktı? Polisi arayıp evlenmediğim bir adamla evli olarak uyandığımı ve bunun iki kez olduğunu mu söyleyecektim? Her ne kadar bu benim için gerçek olsa da kulağa çılgınca geldiğinin farkındaydım. Hayır, bundan kurtulmanın tek yolu buydu. Eve dönüş yolunu bulana kadar buna devam etmeliydim.

"Çok hoş görünüyorsun," dedi Nathan kaynayan tencereyi karıştırdığı ocaktan başını kaldırarak. Öyle mi? diye geçirdim içimden. Sade tabiri görünüşümü tanımlamak için daha iyi bir kelime olurdu ama yine de Nathan bana hayran gözlerle gülümsüyordu, bu da Frankie ve Christian'ın her an gelebileceğini hatırlayana kadar beni bir anlığına rahatlattı. Yakın arkadaşlarımı göreceğim için heyecanlanmam gerekirken, neden içimde bir huzursuzluk hissediyordum? Neden bir fırtına yaklaşıyor gibiydi?

"Yardıma ihtiyacın var mı?" diye sordum kendimi toparlamaya çalışarak.

Nathan başını iki yana salladı. "Hayır, tatlım. Her şeyi hallettim." Yanına doğru yürürken duraksadı ve şefkatle gülümsedi. "Belki şarap koyabilirsin?"

"Elbette," dedim yeni yıkanmış teninin kokusunu içime çekerek; misk gibi ve erkeksi. Tezgâhın üzerindeki beyaz şişeyi işaret ettiğinde midemde bir kıpırtı hissettim. Yakındaki çekmecede bir tirbuşon bulduktan sonra işe koyuldum ve ikimize de birer bardak şarap doldurdum.

"Şerefe," dedi Nathan bir yudum almadan önce kadehini benimkiyle tokuşturarak. Mutfakta yan yana dururken göz göze geldik ve bakışlarımız uzun bir süre birbirine takılı kaldı; duygular damarlarımda dolup taşıyordu. Bu adam çocuğumun babası olabilirdi. Aynı anda hem tuhaf hem yürek parçalayıcı hem de güzel bir andı. İçten içe Nathan'ın da böyle hissettiğini biliyordum. Bu yükün ağırlığını, her zaman bize ait olacak olan o yaranın ağırlığını... Ama bizi birbirimize bağlayan aşk mıydı, yoksa acı mı? Bir adım daha yaklaştım, onun hayatımın büyük aşkı olup olmadığını bilmek için can atıyordum. O ânın içinde kaybolup Nathan'ın yüzüne dokundum ama o hemen geri çekilip alnını ovuşturdu. “Ben... Özür dilerim, Lena..." Dikkatini ocaktaki tencereye verdi. “Akşam yemeğini bitirmem gerek. Misafirlerimizin gelmesine çok az kaldı.”

"Doğru," dedim mutfak tezgâhına yaslanarak. Az önce ne oldu? Neden geri çekildi?

Nathan iç geçirerek, “Özür dilerim," dedi. "Sadece bu yemeğin mükemmel olmasını istiyorum."

Konuşmasını bitirince tezgâhın üzerindeki özenle hazırlanmış yemeğe baktım; ev yapımı tortillalar ve et yemeği için leziz görünen çeşitli mezeler. Harikasın, demek istedim. Bunu biliyorsun, değil mi? Ama sonra yüzündeki ifade dikkatimi çekti, ıstırap ve acının yanı sıra başka bir şey daha vardı. Mesafe... Bebeği kaybettikten sonra içine mi kapanmıştı? Yoksa benden uzak mı duruyordu?

"Nathan," dedim yüzüne bakarak.

"Ah," dedi, yüzündeki hüzünlü ifade hemen kayboldu. "Masa için biraz çiçek toplayabilir misin? Ben yapacaktım ama aklımdan çıkmış.”

"Elbette," dedim ve mutfak masasının üzerindeki makasa uzandım. Çiçek bahçesindeki erken açan gülleri ve yeşillik olsun diye de biraz biberiye kestim. Nathan'ın az önce ona dokunduğum için nasıl gerildiğini düşündüm. Belki de böylesine büyük bir kayıp yaşadıktan sonra ikimiz de yakınlaşmakta güçlük çekiyorduk? Yoksa başka daha büyük bir sorun mu vardı? Ortak kederleriyle mücadele eden çiftler, acının yuttuğu evlilikler hakkında bir şeyler okumuştum ama bunu deneyimlemek tamamen farklıydı.

Tam kapı çalarken çiçekleri ona uzattığımda Nathan onaylarcasına başını salladı.

Her adımda kalbim daha hızlı atarak girişe yöneldim. Başka bir gün olsa, en yakın arkadaşımı görmek için heyecanlanırdım ama bugün fazlasıyla gergindim, neyse ki Barb ve Babbs'ı ön verandada görünce hemen rahatladım.

"Merhaba tatlım," dedi Barb bana soğuk bir şişe beyaz şarap uzatırken.

Babbs, daha önce bahsi geçen lahana salatasını yemek masasına koymadan önce yanağımı öptü. “Burası harika kokuyor. Anlaşılan Nathan yine döktürmüş." Onlara gülümseyip ikisini de birer kadeh şarap doldurdum. Kapı zili tekrar çaldığında gülümsemem kayboldu.

"Başarabilirsin," diye fısıldadı Babbs elimi sıkarak. Kapıyı açarken derin bir nefes aldım ve Frankie, Christian ve onun kucağındaki sevimli küçük kıza tedirgin bir ifadeyle gülümsedim. Frankie hemen bana sarıldı. "Bu kadar uzun zaman geçtiğine inanamıyorum,” dedi gözleri yaşlarla dolarken. "Nasılsın...?" "Ee, iyi," dedim sadece, en yakın arkadaşıma başıma gelen tüm bu

tuhaflıkları anlatma isteği duyuyordum ama Bebek Emma mırıldandığında tereddüt ettim. "Tatlım, vaftiz annen Lena Teyze'yle tanış."

Emma mükemmel bir bebekti. Tıpkı Frankie ve Christian'a benziyordu, hem de en tuhaf şekilde.

"Şimdiden altı aylık olduğuna inanabiliyor musun?" dedi Frankie bana dikkatle bakarak. "Onu tutmak ister misin?"

Başımı iki yana salladım. "Ben... bebekler hakkında hiçbir şey bilmiyorum."

Frankie kahkaha attı. "Şey, süt içiyorlar ve kaka yapıyorlar. Bu böyle devam edip gidiyor. Bilmen gereken tek şey bu."

Gülümsediğim anda Christian'la göz göze geldim. Yorgun ve zayıf görünüyordu.

"Ayrıca anne babalarının uykusunu çalma konusunda da bir yetenekleri var," diye ekledi Christian sırıtarak.

Frankie, Emma'yı kocasının kollarından aldı. "Christian onunla çok güzel ilgileniyor," dedi. "Gece onu sakinleştirebilen tek kişi o. Ona şarkılar söylüyor, kitaplar okuyor ve tüm karakterlerin seslerini taklit ediyor. "

Christian gururla gülümsedi. "Babasının kızı."

Frankie sesini alçaltarak benden yana döndü. "Resmen ona tapıyor."

Nathan gelip misafirlerimizi selamladığında, kızlarıyla birlikte ikisini izlerken gülümsedim.

"İyi misin, tatlım?" diye sordu Frankie yanımda belirip ritmik bir şekilde yukarı aşağı, sağa sola sallanırken. Bebek Emma, sarmalanmış bir hâlde göğsüne bağlıydı.

"Evet, kesinlikle," dedim hemen.

"Emma ilk üç ay kolikti," diye devam etti Frankie. "Neyse ki bu süreci atlattık, Tanrı'ya şükür ama sanırım böyle zıplamaya alıştım. Onu uyutabilmemizin tek yolu buydu. Christian o dönemde egzersiz toplarına oturup onu uykuya dalana kadar zıplatıp durdu." Kocasına bakıp gülümsedi. "Bunu hatırlıyor musun, tatlım?"

Christian yüzünü buruşturdu. "Unutmam mümkün mu?"

"Vay canina," dedim tüm bunları sindirmeye çalışarak. "Bayağı zor gibi." "En hafif tabirle. Ama şimdi çok daha iyi, sadece iki kez beslenmek için uyanıyor."

Şarabımı neredeyse boğazıma kaçırıyordum. "Özür dilerim, gece iki kez mi uyandığını söyledin?"

"Evet," diye yanıt verdi Frankie. "Kesinlikle beşten iyidir!"

"Haklısın," dedim, elimi tutup beni oturma odasındaki kanepeye götürdüğünde birden afalladım.

"Bu durum sana zor mu geliyor?" diye sordu Frankie, ben otururken o zıplamaya devam ediyordu. "Yani, öyle olduğunu biliyorum ve bundan nefret ediyorum. Lena, çok üzgünüm..." Frankie başını iki yana salladı. "Ne diyeceğimi bile bilmiyorum."

Ben de ne diyeceğimi bilmiyordum. Ona durumumu, tüm olan biteni anlatmak istiyordum ama o, az önce emziğini yere fırlatan ve huzursuzlanmaya başlayan Emma'yla uğraşıyordu. Emziği alıp Frankie'ye geri verdim.

"İkiniz ... denediniz mi?" diye sordu.

"Denemek mi?" Gözlerim kocaman açıldı. "Ah. Yani, bebek, yapmaya çalışmak gibi mi?"

"Evet. " Emma tekrar huysuzlanmaya başladığında Frankie daha da güçlü bir şekilde zıpladı.

Omzumu silktim. "Bilmiyorum. Ben... sanırım."

"Şey," dedi Frankie. "Belki de bazı alternatifieri düşünmenin zamanı gelmiştir."

İç geçirerek arkama yaslandım.

Frankie yanıma yaklaşarak alçak sesle, "Yani... her zaman tüp bebek seçeneği vai;" dedi. "Ya da belki... evlat edinme?"

"Evlat edinme mi?" Frankie, Emma'yı kundaktan çıkarıp kanepede yanıma yerleşirken başımı iki yana salladım.

Gömleğinin kenarını çekip sutyenini aşağı indirdi ve dolgun sol göğsünü ortaya çıkardı. "Sakıncası yok, değil mi?" Meme ucunu Emma'nın ağzına sıkıştırırken gülümsedi. "Sanırım sadece aç. Zavallı şey, şehirden buraya kadar gelmek ona ağır gelmiştir."

"Hayır, hayır," dedim hemen nabzım hızla atarken. "Ben... ben..." Gözyaşlarım gözlerimi yakıyordu. "Yani, bu harika." Birden ellerim ter içinde kaldı ve kalbim patlayacakmış gibi hissettim. "Ben tuvalete gitsem iyi olacak."

Kapıyı arkamdan kapatıp derin bir nefes aldım ve aynaya bakarken bedenimi saran bu duygu selini kontrol etmeye çalıştım. Ağlamayı hak etmiyordum. Yaşamadığım, tecrübe etmediğim bir şey için yas tutmamın bir anlamı yoktu. Peki, o zaman neden bu kadar canım yanıyordu?

***

"Bu lahana salatası muhteşem," dedi Frankie lokmalar arasında Emma'yı kucağında zıplatarak. "Tarifini kesinlikle istiyorum."

Barb ve Babbs memnun bir şekilde gülümsediler. Ardından Christian, Emma'nın ilk birkaç ayına dair bir hikâye anlatmaya başladı. Frankie de her birkaç cümlede bir araya girerek katkıda bulundu. Ebeveynlik kulağa oldukça zor ama aynı zamanda şaşırtıcı şekilde güzel geliyordu. İkisi de savaştan çıkmış askerlere benziyordu; yaralarla ama aynı zamanda cesaret madalyalarıyla ve aralarında oluşmuş derin bir bağla hayatta kalmışlardı.

"Özür dilerim," diye fısıldadı Frankie, Nathan aniden konuyu değiştirdiğinde. "Bunu yapmak istemedim..."

"Sorun değil," dedim kendimi gülümsemeye zorlayarak. "Gerçekten."

"Gerçekten mi?"

Aslında koca bir sorun demek istiyordum, özellikle Nathan'ın acı dolu ifadesini yakaladığımda. Doğru, Nathan'ı tam olarak tanımıyordum ama bir şekilde tanıyor-muşum gibi hissediyordum. Birlikte bir savaşın üstesinden gelmiştik ama savaş yaralarımız derindi. Hiç düşünmeden elimi masanın altından uzatıp Nathan'ın elini aradım ama o anda hissettiğim her türlü yakınlık kayboldu çünkü Nathan, elimi tutmak yerine Barb'ın kadehini doldurmak için şarap şişesine uzandı.

***

Herkes gittikten sonra yatakta kıvrılmış yatıyordum ki Nathan karanlıkta yavaşça yanıma yaklaştı. "Bu gecenin senin için kolay olmadığını biliyorum," dedi. "Ama her şeyi zarif bir şekilde hallettin."

"Teşekkürler," dedim başımı yastıkta hareket ettirerek.

Elini karnımın üzerine koyup göbek deliğimin altındaki yara izini sevgiyle takip etti. Ne irkildim ne de geri çekildim çünkü dokunuşunu neredeyse hiç hissetmiyordum. Kesik yerinin etrafındaki deri uyuşmuştu; belki ben de öyleydim. Belki ikimiz de öyleydik.

"Çok uzun bir yol oldu," diye fısıldadı. Sesindeki acıyı duyabiliyordum. "Ama er ya da geç tünelin sonundaki ışığa ulaşıp ulaşmayacağımızı merak ediyorum."

Yorganın altından elini tuttum. Muhtemelen bir yarın olmayacaktı, en azından ikimiz için. Bugün de dün gibi olacaksa uykuya dalacak ve yeni birinin yanında, kendi kara mayınları ve karmaşasıyla dolu başka bir yabancı hayatta uyanacaktım. Ama şu anda bunu düşünmeden edemiyordum; ahırdaki inekler, çitin diğer tarafındaki ilginç lahana çiftçileri, narin kalpli yakışıklı çiftçim, ellerimizle kurduğumuz hayat ve yaptığımız... ve kaybettiğimiz bebek.

Nathan'a muhtemelen son anlarımız olacak olan bu dakikalarda söylemem gereken çok şey vardı. Ona, devasa kaybımıza ve önümüzdeki yıllarda -belki sonsuza dek-devam edebilecek saklı kederimize rağmen bunun üstesinden gelebileceğimizi söylemek istiyordum. Babbs'ın bugün söylediği gibi yabani otların arasında neşe de vardı, sadece onu bulmamız gerekiyordu.

Nathan'ın nefesi sığ ve ritmik hâle gelirken saçlarını okşadım. O iyi bir adamdı ve bu iyi bir hayattı; sıcak, konforlu, çoğundan daha mutlu ancak kendim için beklediğim veya öngördüğüm her şeyden çok uzak. Evet, beklenmedik şekilde güzel; zorluğu ve sertliğiyle bile. Ve işte buradaydık; sadece yasımızla yaralı değil, aynı zamanda onunla yüzleşmeye de hazır değildik.

Başımızın üstündeki çatıda tıngırdayan ritmik vuruşları dinleyerek esnedim. Nathan'ın tahmin ettiği gibi dolu yağıyordu. Ama bundan sonra ne olacağına dair bir işaret yoktu. Kalırsam -eğer bu benim sonsuzluğumsa- ne kadar dayanabilirdim? Acının üstesinden gelip diğer tarafa geçmenin bir yolunu bulur muyduk? Zaman bizi iyileştirir miydi, bütünleştirir miydi? Bilmiyordum. Hiçbir şey bilmiyordum. Ama belki yarın her şey anlam bulurdu.

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

8

Göğsümde bir ağırlıkla uyandım. Evet ... Frankie, bebek, zıplatma, düşük... Nathan. Hepsi zor şeylerdi ama bu his tamamen farklıydı, sanki göğüs kafesimde bir baskı varmış gibi. Üzerimde bir şey vardı.

Parmaklarım bir tutam kürke değene kadar etrafı yokladım... Bu bir hayvana aitti ki söz konusu hayvan şu an tiz bir ses çıkarıyordu. Biraz miyav, daha çok tııs, kesinlikle bir kediydi; hem de kızgın bir kedi. Elimi hızla uzatıp yanımdaki lambayı açtım, sonra yüzümden sadece birkaç santim uzakta, sırtı kamburlaşmış ve üzerime atlamaya hazır koca bir kediyle yüz yüze geldim.

"Eyvah," diye mırıldandım sırtımı yatak başlığına yaslayarak. "Bak, şimdi! Biraz kibar olalım, tamam mı?" Kedi homurdanarak yataktan atladı ve odanın bir köşesinden bana tısladı. Anlamıştı. Dün inek Maybell'la yaşadığım deneyimi hatırlayınca irkildim; ondan önce de yeterince sevimli olmasına rağmen beni Paris'in yarısı boyunca peşinden sürükleyen Fransız köpeği vardı. Hayvanlar her zaman anlar.

Üç gündür bu karmaşanın içindeydim ama üç yıl, hatta belki de bir ömür, daha doğrusu bir sürü mini ömür gibi geliyordu. Kendimi, gençken dayanabildiğim ama şimdi midemi bulandıran o lunapark oyuncaklarından birine binmiş gibi hissediyordum. Gitmek istiyordum. Hayatımı geri istiyordum ama bunu nasıl durduracağıma dair hiçbir fikrim yoktu.

Boğazımdaki yumruyu yutarken ağlamamak için kendimi zor tutuyordum ki sol elimdeki ince gümüş yüzük dikkatimi çekti.

Gümüş mü? Gerçekten mi? Ben altın insanıyım.

Her geçen dakika daha da kaşınan ve şişen gözlerimi ovuşturdum. Neyse ki komodinin üzerinde iki reçeteli hap şişesi dikkatimi çekti: Prozac ve desloratadin. İkincisinin üzerindeki etikette şöyle yazıyordu: "Kedi alerjisi için her gün alın." Prozac'ı görmezden gelip daha fazla vakit kaybetmeden ikincisini kaptım. Şimdi nerede olduğumu ve daha da önemlisi kiminle olduğumu bulmalıydım. Sade, temel eşyalarda döşenmiş yatak odası pek ipucu vermiyordu; birkaç yerinde tırnak izleri olan, gri bir yorganla kaplı büyük bir yatak, artık beyaz denemeyecek kadar kirlenmiş çarşaflar ve sanki IKEA'dan alınmış ve isteksizce monte edilmiş gibi görünen bir şifonyer. Pencereden dışarı baktığımda her şey anlam kazandı; karanlık gökyüzü çiseliyor, aşağıda taş döşeli sokaklar uzanıyordu ve biraz ötede devasa kırmızı harflerle yazılmış PİKE PLACE MARKET tabelası görünüyordu. Kalbim neredeyse göğsümden fırlayacaktı. Seattle'daydım, açık hava pazarına bakan bir apartman dairesinde, Rosie'den sadece bir feribot yolculuğu kadar uzaktaydım. Evdeydim! Yani, sayılır.

Tuvaletimi yapmak için banyoya gittim ve popom tuvaletin soğuk kenarına çarptığında hemen irkildim. Oturağı yukarıda bırakmış. Harika.

Aynadan kuru cildime ve dip boyası gelmiş orta uzunluktaki saçlarıma kaşlarımı çatarak baktıktan sonra yırtık pırtık, büyük boy Nirvana tişörtümü çıkarıp karnıma baktım. Elimi dün göbek deliğimin altındaki yara izinin olduğu yerde gezdirdim ama şimdi izden eser yoktu. Düşük yapmam, Nathan, Pensilvanya'daki çiftlikte yaşam...

Hepsi sadece bir anıydı, peki ya bugün? Bir başka anının başlangıcıydı işte.

Üzerime bir kazakla kot pantolon giyip ayaklarıma siyah-beyaz kareli bir çift Yaris spor ayakkabı geçirdim ve elimi kapı koluna koyarken omuzlarımı dikleştirdim. Hadi bakalım, ne olacaksa olsun.

"Merhaba?" Dikkatli adımlarla, uzak duvar boyunca kutuların istiflendiği dağınık bir oturma odasına girdim. Bir kutuya baktığımda içinin oyuncaklarla dolu olduğunu fark ettim... Hayır... Bu, stres çarkı mıydı? Geçen Noel'de Kevin'ın yeğenine almıştım ama pandalar, kurbağalar, ördeklerin olduğu çeşitli modellere bakakaldım; özellikle de bulaşıkların üst üste yığıldığı ve açılmamış bir posta kalabalığının mutfak tezgâhının üzerinde tehlikeli bir şekilde durduğu mutfağa döndüğümdeyse afalladım.

Jenga oyunundaki gibi, üzerinde adım yazan ve gönderici adresi Bainbridge Adası'ndaki bir hukuk bürosuna ait olan bir zarfı dikkatlice çekip aradan çıkardım, sonra hızla arka cebime sıkıştırdım. Elimi bir kez daha yığına daldırdığımda elime kredi kartı ekstresi geldi. Şaşırtıcı bakiyeyi ve asgari ödemelerin geçmişini gördüğümde gözlerim büyüdü ancak sayfanın üst kısmında benimkinin yanındaki ismi fark ettiğimde nefesim kesildi.

Mike Hanson mı? Yok artık. Mike'la asla evlenmem. Nasıl yapabilirdim ki?

"Hey," dedi, üzerinde iç çamaşırı vardı ve ellerini kaldırıp esnediğinde göbeği tişörtünün kenarından sönmüş bir havuz şamandırası gibi ortaya çıktı.

"Hımm... günaydın," diye yanıt verdim büyük bir şoka girerek. Onu en son gördüğümde Şamandıra Mike yerine daha çok Kaslı Mike'tı.

"Lena, saat dokuzu geçti," dedi kafası karışmış bir şekilde. "Neden hâlâ buradasın?"

Ben de şaşkın bir hâlde başımı salladım. "Neden burada mıyım?"

Mike hayal kırıklığına uğramış gibi iç geçirdi. "Bebeğim, yine geç kaldın. O çağrı merkezinden nefret ettiğini biliyorum ama faturaları ödüyor. "

Çağrı merkezi mi? Kendimi, tepemde floresan ışıklarının yandığı penceresiz bir bölmede kulaklık takılı hâlde çalışırken hayal ettim. Yani ben bir telepazarlamacıyım. Prozac için reçetem olmasına şaşmamalı. Mike yakındaki bir kutudan stres çarklarından birini çıkardı; ördek olanlıydı bu, sonra on bir yaşındaki bir çocuk gibi sırıtarak parmaklarının arasında döndürdü. "Bunu uzun süre yapmak zorunda kalmayacaksın. Bu iş patlayacak, özellikle de üzerinde çalıştığım NFT'lerle.*"

Boş bir ifadeyle baktım.

"Unuttun mu? Biri bir Hayvan Çarkı satın aldığında, onunla eşleşen bir NFT almış olacak," diye açıkladı. "Bu dâhice. Her biri benzersiz ve özel bir isme sahip. Bu küçük adam gibi." Oyuncağı elinde tutmaya devam etti. "NFT adı 'Dr. Reginald Zenginördek' olacak."

(*) Nitelikli Fikri Tapu ya da İngilizcedeki popüler ismiyle nonfungible token, dijital varlığın benzersiz olduğunu ve bu nedenle birbirinin yerine geçemeyeceğini onaylayan, blok zinciri adı verilen bir dijital defterde depolanan veri birimidir. (ç.n.)

Huzursuz bir şekilde alnımı ovuşturdum. “Peki, tüm bunlar ne kadara mal oldu?"

Mike mutfağa doğru yürürken kıçının sol yanağını kaşıyarak, "Pek de ucuz sayılmazdı," diye yanıt verdi. "Ama güven bana, tüm bunlara değecek. İnsanlar kişiselleştirmeyi sever.” Buzdolabına bakınıp bir dilim soğuk pizza çıkardı. "Yani, Gıdıkla Beni Elmo zamanında çok ses getirmişti ama şöyle düşün. Oyuncak şirketi her Elmo bebeği bir NFT ile eşleştirebilseydi ne olurdu?" Kendinden emin bir şekilde başını salladı.

Ergenken flört ettiğim Mike'ı hatırlayınca nutkum tutuldu. Lisedeyken öğrenci birliği başkanı ve yeni girişimciydi. Son sınıfa geldiğimizde çoktan başarılı bir basınçlı yıkama işi kurmuştu ve sınıf arkadaşlarımız tarafından Başarılı Olması En Muhtemel Kişi seçilmişti.

Üniversitedeki ilk yılımız boyunca uzun mesafeli bir ilişki sürdürmüştük, işte o zaman her şey teklemeye başlamıştı. Doğru, Mike'ın bazı sıkıntıları olmuştu; birkaçı onun kontrolü dışındaydı. Mesela babasının ölümü ve iki bacağının da alçıya alınmasına neden olan bisiklet kazası gibi. Ama uyuşturucuya bulaşması, okulu bırakması ve en kötüsü de beni aldatması sadece onun yüzündendi. İkinci sınıfa geldiğimizde onunla ilişkimi kesmiştim.

"Acele et," dedi, bir bira kutusunu açarken çenesindeki pizza sosunu sildi. "Eğer hemen gidersen, en azından yarım gün çalışabilirsin.”

Yumruklarımı sıktım. "Özür dilerim," diyerek başımı salladım. "Gerçekten karşımda iç çamaşırınla durup bana işe gitmemi mi söylüyorsun?"

Omuz silkti. "Evet, bebeğim. Senin bir işin var."

"Peki ya senin? Senin işin ne?"

"Bu hiç adil değil," dedi huysuz bir çocuk gibi kollarını göğsünde kavuşturarak. "Hayvan Çarkları'nı hayata geçirmek için kıçımı yırtıyorum." Bir iç çekti. "Hadi ama, biliyorsun böyle davrandığında keyfim kaçıyor."

"Anladım," dedim, mutfağın lambasını yakmaya çalıştım ama tepedeki ampul sadece acınası bir vızıltı çıkardı.

"Eh," diye devam ettim ona kredi kartı ekstresini uzatarak. "Moralini bozduğum için özür dilerim ama görünüşe göre epey bir borç biriktirmişsin."

Mike gözlerini devirerek kart ekstresini tezgâha fırlattı. "Sen ne anlayacaksın ki? Sen bir girişimci değilsin."

Mike'ın sinirlendiği belliydi ama geri adım atmadım. “Gerçekten bizi bu çukurdan çıkarmamı mı bekliyorsun?” Başımı iki yana salladım. "Sana ne oldu, Mike?"

Birkaç yıl önce Frankie ile bir şişe şarap içerken eski sevgililerimizi Google'da aramaya karar verdiğimiz zamanı düşündüm. O zamanlar Mike'in Linkedln sayfası bensiz geçirdiği on yılı aşkın süreyi şimdiki senaryodan daha çekici bir şekilde resmetmişti. Görünüşe göre Seattle dışında başarılı bir inşaat şirketi vardı. Yine de karmaşık ayrılığımız beni huzursuz etmişti ve işler böyle bittiği için -aldatma, uyuşturucular, her şeybiraz da benim

suçum olup olmadığını hep merak etmiştim. Yani, bu seçimleri yaptığını biliyordum ama ya özellikle kazadan sonra onun yanında olsaydım?

Belli ki sonuç buna dönüşecekti: Uzun ve maliyetli düşüş sarmalı, Bekarlar filmindeki Bridget Fonda'nın karakterinin, hayal kırıklığına uğradığı erkek arkadaşı için söylediği repliği hatırlatıyordu: "Yirmi dört yaşında garipliğe olgunluk diyemezsin." Mike otuz beş yaşında.

“Beni rahat bırak, Lena,” diye ofladı. “Bu nefret niye?"

"Nefret mi? Mike, saat neredeyse on. İşsizsin ve ilk biranı içiyorsun."

Kaşlarını çattı. “Bebeğim.”

"Hayır. Bana bebeğim falan deme. Bu on dokuz yaşındayken işe yarayabilirdi ama şimdi değil." Hem genç hem de şimdiki hallerimden tiksinmiştim. Buna nasıl katlanabilmiştim? “Gidiyorum Mike, seni terk ediyorum."

"Lena, bekle," diye yalvardı, ben tezgâhın üzerinde benim olduğunu düşündüğüm çantaya uzanırken. "Lena Bena!"

Yüzümü buruşturdum. Eskiden bir sevgi ifadesi olan bu lakap artık sadece tiksinti ve pişmanlık uyandırıyordu. Arkama bakmadan kapıdan çıkıp gittim.

***

Dışarıya çıktığımda nefes alamıyordum; şu anda nefesimi düzenlemek için bir kese kâğıdına ihtiyacım vardı. Elbette, herkes gibi ben de ilk aşkımla birlikte kalsaydım hayatımın neye benzeyeceğini

merak etmiştim. Ama bu? Bu bir felaketti. Ben bir felakete dönüşmüştüm ve kötüye gidiyordum. Kendine gel, Lena. Çantama baktım. Telefon yoktu. Hayal kırıklığına uğrasam da o eve geri dönmeyecektim. Neyse ki birkaç banknot, bir paket sakız ve kredi kartı vardı. İlk iş olarak. Kafein. İkincisi? Bainbridge Adası'na giden bir feribota binmek tabii. Rosie tüm bunları çözmeme yardım edecek, dedim kendime. O ne yapacağını bilir.

Mike tam bir hayal kırıklığı olsa da açık hava pazarı öyle değildi, aslında tam da hatırladığım gibiydi. Seattle'ın bu küçük köşesi, üniversiteden sonra Pike Caddesi'ndeki bir risk sermayesi şirketinde çalıştığım o yıldan bu yana kalbimde her zaman özel bir yere sahip olmuştu. O çatı katına o kadar çok masa sığdırmışlardı ki muhtemelen tüm yangın yönetmeliklerini ihlal etmişlerdi. Sıcak günlerde pazarın balıkçılarından yayılan aromayı hatırlayarak gülümsedim. îş arkadaşlarım bundan şikâyetçiydi ama benim umurumda olmazdı. Bana ev kokusu gibi gelirdi; deniz, tuzlu hava, feribot motor yağı; tıpkı alt katta pazarın kalbine sıkışmış küçük kafe gibi. Friends dizisindeki karakterler için Central Perk neyse, benim için de Cafe Vita oydu. Çoğunluğu yeni mezunlardan oluşan müdavimler ve patronlarına götürmek üzere karton bardaklarla dolu tepsilerini dengelemeye çalışan bitkin stajyerlerle dolu olan bu yer, sıcaklık ve aidiyet yayıyordu.

Pazarın diğer ucuna kadar yürüdükten sonra merdivenlerden indim ve tentesinden sarkan eski tabelayı görünce içimi bir neşe kapladı. İçeri girip taze çekilmiş kahve çekirdeklerinin, arka mutfakta pişen çöreklerin tanıdık kokusunu içime çekerken kalbim yerinden çıkacaktı

sanki. Durup tezgâhın arkasındaki adama bir kez daha baktım... Spencer? Üniversiteden mezun olduktan sonraki yaz, ilk işime başladığımda tanışmıştık. Günde en az iki kez uğruyordum, hayatımın aşırı kafeinli zamanlarıydı ve Spencer'la hemen kaynaşmıştık.

Ben afallamış hâlde o tarafa doğru yürürken Spencer kasadan el salladı. "Lena?"

"Merhaba," dedim sırıtarak. "Vay canına, uzun zaman oldu."

Spencer şaşırmışa benziyordu. “Eğer seni iki haftada bir pazardan geçerken gördüğüm zamanları saymazsan."

"Ah," dedim, yanaklarım kızarmıştı. Doğru ya, güya burada yaşıyorum.

"Ama... Sonunda uğradığına sevindim," diye devam etti konuşmasına Spencer. “Bu, civardaki hatta dünyadaki en iyi kahve.” Sırıttı. “Starbucks'a gittiğinde endişelenmeye başlamıştım."

"Ben mi?" diyerek güldüm boynumu ovuşturarak. Tanrı'ya şükür artık kurdeşen yoktu. "Kesinlikle hayır."

"Oturmak ister misin?" diye sordu, önlüğünü çıkarıp boş bir masayı işaret ederek.

Dejavu hissiyle başımı salladım. "Burası tıpkı hatırladığım gibi." Gülümsedim. "Sen de öyle."

Bana merakla baktı. “Bu bir iltifat mı?"

"Evet, yani, sanki hiçbir şey değişmemiş gibi. En az on yıl oldu ve sen hâlâ bir baristasın."

"Hâlâ bir barista," dedi elini uzatarak. “Tanıştığımıza memnun oldum. "

Yanaklarım kızardı. “Özür dilerim," dedim seçtiğim kelimelere pişmanlık duyarak. "Öyle demek istemedim. Sanırım seni hâlâ burada görmeyi beklemiyordum. Chicago'da yüksek lisans yapmayı planlamıyor muydun?"

"En ince ayrıntısına kadar hesaplanmış planlar hakkında ne derler bilirsin."

“İnan bana, şu anda bunun canlı kanıtıyım."

"Ne demek istiyorsun?"

Derin bir iç çektim. “Öncelikle, kocamı terk ettim sayılır."

"Ah," dedi Spencer endişeli gözlerle. “Bunu duyduğuma üzüldüm."

"Üzülme. Şöyle diyelim, Mike ve ben... asla birlikte olmamamız gerekiyordu. "

"Yardım etmek için ne yapabilirim?"

Omuz silktim. "Belki bana içecek bir şeyler hazırlarsın, eski günlerdeki gibi?"

Spencer gülümsedi. “Hâlâ chai latte seviyor musun?"

"Evet," dedim hatırlamasından etkilenerek, “gerçi uzun zamandır içmemiştim."

Spencer lattemi hazırladıktan sonra kendisi için de bir kahve doldurdu ve oturduğum masada karşıma geçti. İçeceklerimizi yudumlarken son on iki yılın muhasebesini yaptık. Spencer bana birkaç yıl önce Cafe Vita'nın yaşlı sahibinin hastalandıktan sonra kendisinden burayı işletmesini istediğini ve Spencer'ın bir gün işletmeyi satın alıp sahibi olma konusunda anlaştıklarını söyledi. Ancak şimdilik hâlâ önlük giyiyordu. "Sanırım düşününce küçük bir

hayat gibi görünüyor," dedi. “Yıllarım bu küçük kafede geçti ama bunu sevmeye başladım; müdavimleri, mükemmel miktarda köpükle ya da sadece bir gülümsemeyle birinin gününü nasıl değiştirebileceğini. Belki en önemli iş değil ama benim işim."

"Elbette, en önemlisi de bu," diye itiraz ettim kendi kariyerimi düşünerek. Bu doğruydu, kariyerimin zirve-sindeydim. Şirket basamaklarını tırmandım, hatta başkan yardımcısı oldum ama son günlerde bir şeylerin eksik olup olmadığını merak ediyordum.

"Burası nihayet bana ait olduğunda bazı değişiklikler yapacağım," diye devam etti Spencer. “Yeni aydınlatmalar, barda mermer tezgâhlar, mobil sipariş gibi. "

"Sadece bu eski sandalyelerden kurtulmayacağım söyle." Zamanla yeşil kadife kumaşı eskimiş olan sandalyeyi okşadım.

"Asla bunu yapmam. Siz eski topraklar isyan edersiniz." Bir kahkaha attım. "Ayaklanırız."

Spencer arkamdaki duvarı işaret etti. “Bir şey daha var. Bitişikteki alanı kiralayıp orayı kavurma merkezimiz yapmak niyetindeyim. Her zaman kahve çekirdeklerimizle daha fazlasını yapabileceğimizi düşünmüşümdür ancak sahibimiz hiçbir zaman buna açık değildi. Bunu gerçekleştirebilir ve kârımızın bir kısmını Güney Amerikalı tarım işçilerine verebilirim."

"Bu çok güzel bir fikir," dedim. “Tüm bunları gerçekleşmiş gibi hayal et." Spencer dikkatle bana baktı. “Bu tür şeylere inanıyor musun?"

"Ne, hayal etme işine mi?" diyerek kıkırdadım. "Pek sayılmaz. Ayrıca bugünlerde gerçekleştirebildiğim tek şey işlevsiz ilişkiler." Omuz silktim. "Peki ya sen?"

"Sanırım bu fikre açık olduğumu söyleyebiliriz," diye devam etti. "Kafede bir kelime bulmacamız var ve geçen haftanın bilmecesinin cevabı tilapia'ydı."

Kaşlarımı çattım. "Balık gibi mi?"

Spencer başını salladı. "O sabah tilapia kelimesini ilk defa yüksek sesle söyledim."

"Dur, tahmin edeyim. O gece eve gittin ve kapının önünde bir sürü balık mı buldun?"

"Pek sayılmaz. Komşum, beni tilapia yemeğine davet etti. O kadar denk gelmişti ki bunun bir anlamı olduğunu düşündüm. Ah, mango sosu harikaydı ama." Bir an durup gülümsedi. "Hey, belki seni de hayatıma yeniden girmen için hayal etmişimdir."

"Ah? Bunu nasıl başardığını anlatsana."

"Söylemem," diye sırıttı. "Yoksa kuralları çiğnemiş olurum. "

"Eh, öyle olsun," dedim tekrar gülerek. "Eğer beni düşündüysen belki benim için de daha iyi bir hayat hayal edebilirsin?"

"Bekle," dedi Spencer, gözlerini kapattı, sonra parmak uçlarını ritmik bir şekilde birbirine bastırdı. "Tamamdır."

Onunla beraber gülmek iyi gelmişti, tıpkı eski günlerdeki gibi. Yıllar önce tanıştığımızda beni ailesinin Queen Anne Hill'deki evine yemeğe davet etmişti. O zamanlar yirmili yaşlarımın başındaydım ama anısı hâlâ zihnimde capcanlıydı: Annesi makarnayı fırından çıkarırken, babası bana Rummikub oynamayı öğretmişti ki bu oyun

kısa sürede Spencer'la benim vazgeçilmezimiz hâline gelmişti. Sevgi dolu, canlı bir evdi. Küçük kız kardeşi üniversiteye gitmiş olsa da on iki yaşındaki sevimli ikiz kardeşleri oturma odasında futbol topuyla oynuyordu, büyük kardeş Spencer ise kendini hakem olarak atamıştı. Annesi aile yaşamlarını "mutlu bir kaos" olarak tanımlamıştı. Gerçekten öyleydi. Ama aynı zamanda, bir şekilde, mükemmeldi de.

“Peki, sırada ne var?" diye sordu Spencer beni anılarımdan çekip çıkararak.

"Eve, Bainbridge Adası'nda yaşayan teyzem Rosie'ye gitmeliyim," dedim. Gözleri iri iri açıldı. “Ah, sanırım haberleri duymadın?" "Ne haberi?"

"Feribot çalışanları grevde. Seferler iptal edildi."

(Neredeyse limiti dolmuş) kredi kartımı hatırlamadan önce yenildiğimi hissederek sandalyemde arkama yaslandım. “Sanırım taksiye binebilirim."

Spencer başını salladı. “İki saatlik taksi yolculuğu mu?

Hayatta olmaz. Ben seni götürürüm."

"Hayır," dedim. "Senden bunu yapmanı isteyemem."

"Eski bir arkadaşla küçük bir yolculuk mu?" Gülümsedi. “Ben varım. Gerçekten, hiç sorun değil. Personele durumu bildireyim, sonra yola koyulabiliriz. "

***

"Bu çok eğlenceli," dedi bana ambalaja sarılı sandviçi uzatırken. O an sağ kolunun iç kısmındaki bir dizi tarih gibi görünen dövmeyi fark etmemek imkânsızdı. "Dövmelerime mi bakıyorsun?"

"Evet, sanırım senin dövme yaptıracak tipte biri olduğunu düşünmemiştim," dedim gülerek.

"Ben tiplere inanmam." Spencer'ın yüzüne gülümseme hâkimdi. "Ama itiraf edeyim, geçen yıl annemin buna alışması biraz zaman aldı. Gerçi uzun sürmedi." Kolunu bana doğru uzattı. "Bak, bunlar anne babamın ve kardeşlerimin doğum tarihleri."

"Vay canina," dedim parmağımı kolunun kenarında gezdirerek. "Bu gerçekten çok havalı."

Spencer başını olumlu anlamda salladı. "Nereye gidersem gideyim benimle birlikteler."

Gülümsedim. Aile onun için çok önemliydi. Kardeşlerine ve ebeveynlerine olan yakınlığına her zaman hayranlık duymuştum; hep istediğim ama asla deneyimleyemediğim bir aile tablosuydu.

Hızlandıkça 1990'lardan kalma Volvo'su biraz titriyordu. Şansım yaver giderse öğleden sonra evde olacaktım ve Rosie bu durumdan kurtulmama yardım edecekti.

"Telefonunu ödünç alabilir miyim? Sanırım benimkini evde unutmuşum."

"Elbette," dedi ve iPhone'unu bana uzattı.

Rosie'nin numarasını çevirdim ama telesekreterindeki tanıdık neşeli karşılama harici cevap yoktu. "Merhaba, ben Roseeeeee! Aramanızı kaçırdığım için üzgünüm. Lütfen mesaj bırakın, sizi arayacağım!" İç çekerek telefonu Spencer'a geri vermeden önce üç kez

daha denedim, ardından ızgara peynir ve kapya biberli sandviçimi açıp bir ısırık alırken moralimi bozmamaya çalıştım. "Bu sandviç harika."

Spencer gülümsedi. "Beğendin mi?"

"Bayıldım!"

"Bu iyi bir yorum oldu," dedi. "Yaklaşık altı ay önce menüye koyacaktım ama kız arkadaşım berbat olduğunu söyleyince hevesim kaçtı."

"Kız arkadaşın, ha?"

"Yani, eski kız arkadaşım." Gülümsedi. "Her şeyin küçük şeylere bağlı olması ne kadar komik. Mesela, peynirli ve biberli bir sandviçin ne kadar harika olduğunu söyleyemeyen biriyle gerçekten birlikte olabilir misin?"

"Bu konuda sana katılıyorum," dedim bir ısırık daha alıp gülümserken.

"Peki ya sen?" diye devam etti Spencer. "Senin tamam bitti dediğin nokta neresi?"

Bu sabah dairede açık bırakılan klozet kapağını, giderek artan borç yığınını düşündüm, sonra zihnim yeni bir bakış açısıyla Kevin'a döndü. "Kitap okumayan insanlar."

"Kesinlikle haklısın," diyerek başını salladı. "Yani evliliğinin bitmesinin nedeni kitaplar mıydı?" diye sordu. "Ya da daha doğrusu, kitap eksikliği."

Başımı iki yana sallarken zihnim Sebastian'dan Mike'a, sonra Nathan'a atladı. "Belki de insanların içindeki kötülüğü ortaya çıkarıyorumdur. "

"Yok artık," diye itiraz etti, manalı manalı bakan mavi gözleriyle. "Sen Lena'sın! Muhteşem Lena!"

Cafe Vita'da sık sık yaptığımız Rummikub partileri sırasında bana taktığı lakabı hatırlayınca gülümsedim. Ben işten çıkıp onun da vardiyası bittikten sonra, bizimle oynaması için rasgele insanları oyuna dahil ederdik. Ya o ya da ben kazanırdık, tabii kazanan genellikle ben olurdum.

Spencer direksiyonu gergin bir şekilde kavradı. "Dinle, bunu sana nasıl söyleyeceğimi bilmiyorum ama eskiden Vita'daki her erkek sana âşıktı." Duraksadı. "Ben de dahil."

Gergin bir kahkaha atıp derin bir iç çektim. "Hayır! Değildin!"

"Öyleydim."

"Ama... kız arkadaşın vardı o zaman, değil mi?"

"Carrie mi? Evet, vardı. Ayrılmadığımız zamanlarda tabii. O zamanlarda sana çıkma teklif etmeyi hayal ederdim ama bir türlü cesaret edemezdim. Ayrıca dengin olmadığımı da biliyordum."

"Dengim olmak mı?" diye takıldım. "Bunu hiç öyle düşünmemiştim."

Doğruydu. Gerçekten de düşünmemiştim. Ama Spen-cer'a hiçbir zaman romantik bir gözle de bakmamıştım ki. Üstelik o zamanlar Linkedln profilimde iyi görüneceğini düşündüğüm bir işi almak için Seattle'dan New York'a taşınacaktım.

Sessizliğe gömülüp Mazzy Star'ın "Fade Into You" şarkısını dinleyerek camdan dışarı bakarken ikimiz de geçmişlerimizle uğraşıyorduk; yanlış adımları, doğru seçimleri ve belki de hiç açmaya cesaret edemediğimiz kapıları düşünüyorduk.

9

Öğleden sonra geç saatlerde Bainbridge Adası göründü. Agate Pass Köprüsü'ne vardığımızda, 305 numaralı yoldan ayrılıp Manzanita Plajı'na ve beni eve götüren eski çakıllı yola dönerken içim özlemle dolup taştı. Camdan dışarı baktığımda kalbim yerinden fırlayacaktı sanki. Köknar ve sedir ağaçları, merhaba dercesine rüzgârda sallanıyordu. Geçtiğimiz günleri düşününce ilk kez bir umut kıvılcımı hissettim. Evdeydim ve Rosie'nin bu durumdan kurtulmama yardım edeceğini biliyordum.

"Vay canına, burası hiç değişmemiş," dedi Spencer, arabayı Rosie'nin garaj yolunda durdururken. "Hatırlıyor musun, tanıştığımız o yaz beni sahilde istiridye pişirmeye davet etmiştin?"

"Ah, doğru ya!" dedim o anıyı hatırlayarak. "O eski ip salıncakta sallanmıştık..."

"Ve bikini üstün neredeyse düşüyordu," diye ekledi Spencer.

Yüzümü kapattım. "Hayır! Bana düşmediğini söyle."

"Korkma, hiçbir şey olmadı," diye beni temin etti. "Ama bu adanın gördüğü en efsane frikik olayı olmaya çok yakındı."

Bir kahkaha atarak çantama uzandım. "Sırf ben eve gelebileyim diye onca yolu katettiğin için teşekkür ederim."

Spencer gülümsedi. "Benim için zevkti."

Onu içeri davet etmediğim için kendimi kötü hissettim ama Rosie'yle yalnız konuşmam gerekiyordu, gerçi daha vakit vardı. En azından bir süreliğine içeri gelebilirdi. "Baksana," dedim sonunda. "İçeri gelmek ister misin? Rosie seni gördüğüne sevinecektir.

"Emin misin?" diye sordu parmakları emniyet kemerinde gezinirken.

"Elbette," dedim ona.

Ön kapıya giden patikada yürürken ayaklarımızın altında çakıllar çıtırdıyordu ama kapı alışılmadık şekilde kilitliydi. Paspasın yanında, on üç yaşıma bastığım yaz boyadığım taşın altında yedek anahtarı buldum. Üzerinde etrafı kelebekler ve kalplerle çevrilmiş ismim LENA yazıyordu.

"Rosie?" diye seslendim kapının pervazı boyunca uzanan bir örümcek ağını uzaklaştırıp içeriye bakınarak. "Benim! Ben geldim!" Giriş duvarındaki tabloyu düzelttim ama çerçevesi dengesiz bir şekilde sağa doğru eğildi. "Rosie?"

Spencer beni bir anda kapısında durduğum mutfağa kadar takip etti. Tezgâh kirli tabaklar ve bardaklarla kaplıydı. Kesme tahtasının üzerindeki küflenmiş baget ekmek neredeyse taşlaşmıştı.

"Bir terslik var," dedim panikle teyzemin oturma odasındaki ürkütücü bir şekilde boş olan çok sevdiği koltuğuna koşarak. Yandaki sehpanın üzerinde duran Grinin Elli Tonu kitabının kapağını toz tabakası kaplamıştı.

"Rosie!" diye bağırdım. "Neredesin?"

Spencer elini, Merak etme, her şey yoluna girecek der gibi omzuma koyduğunda durmadım. Onun yerine koridorda koşturdum ve çocukken kaldığım odamın yanından geçip Rosie'nin odasına gittim. Beni orada hasta monitörünün yanında kabloları boşa çıkmış bir hastane yatağı karşıladı. "Hayır, Rosie. Hayır. Hayır, hayır, hayır,

hayır, hayır." Dizlerimin üzerine çökmeden önce ellerimi buruşuk çarşaflara bastırdım.

“İnanamıyorum," diye fısıldadım. "Ne oldu? Neden bana..." Derin bir üzüntü hissederek başımı öne eğdim. Tek tesellim, belki -sadece belkiyarın uyanınca bunların hepsinin geride kalmış olacağı umuduydu. Ama yine de yıkılmıştım.

"Hasta mıydı?" diye sordu Spencer yanımda diz çökerek, yüzündeki ifade benim şaşkınlığımı yansıtıyordu sanki.

Başımı salladım. “Hayır. Yani, bildiğim kadarıyla değil."

"Buraya gel," diyen Spencer, gözyaşlarına boğulmuş bir hâldeyken beni kendine çekti. Frankie buna "çirkin ağlama" derdi ki bu da durumu net bir şekilde tanımlıyordu; yüzüm kızarmış, gözlerim şiş ve hıçkırıyordum. Spencer uzun süre bana sarıldı ve sonunda doğrulup gözyaşlarımı sildiğimde pantolonumun arka cebinde bir şeyin kırıştığını hissettim; avukattan gelen ve bu sabah oraya sıkıştırdığım mektuptu. Zarfın kenarını yırtıp mektubu okumaya başladım.

Sevgili Bayan Westbrook,

Bildiğiniz gibi, teyzeniz Rosie McAllister geçen hafta Hindistan'da kaptığı bir enfeksiyon nedeniyle maalesef vefat etti. Ben ve Branson, Fairchild & Fleming'deki herkes başsağlığı diliyoruz. Bayan McAllister, firmamızı mirasının dağıtımıyla ilgilenmesi için görevlendirdi ve mülkü size bıraktığını bildirmekten mutluluk duyuyorum. Varlıkların devri konusunda size yardımcı olabilmemiz için en kısa sürede lütfen ofisimizle iletişime geçin.

Saygılarımla,
Av. Mitchell Branson
Branson, Fairchild & Fleming

"Vay canina," dedim öğrendiklerimi hazmetmeye çalışarak. Hangi dünyada Rosie'nin ölümünü bir avukat aracılığıyla öğrenebilirdim ki? Ürperdim. Belli ki bu dünyada. Ayrı mı düşmüştük? Mike'la evliliğimi onaylamamış mıydı? Artık bana detayları anlatmasını isteyemezdim. Onu Spencer'la tekrar tanıştıramazdım. Ona tüm bu yaşadıklarımı anlatamaz ya da son bir kez sarılamazdım. O, bu alternatif evrende - ya da burası her neyse- artık yoktu. Bunun gerçek olmamasını diliyordum. Elimden gelen tek şey umut etmekti... ve dünyamın kaçınılmaz bir biçimde yeniden değişeceği yarının özlemini şimdiden çekiyordum. Ben başka bir yerde, başka biriyle olabilirdim ama Rosie de hâlâ kanlı canlı şöminenin yanındaki koltuğunda oturmuş, Grinin Elli Tonu'nu okuyor olabilirdi. Tanrım, ne olur böyle olsun. Yine de Spencer'ın nazik gözlerine bakıp şefkatli gülümsemesinin sıcaklığını hissettiğimde, burada biraz daha kalmak istediğim için kendimi suçlu hissetmekten alamadım.

"Senin için ne yapabilirim?" diye sordu elime uzanarak. Dokunuşu sanki daha önce böyle pek çok anı paylaşmışçasına doğal gelmişti.

Derin bir soluk verip elimi çektim. "Belki bana bir içki koyarsın?" Aslında tek yapmak istediğim ona bu çılgın gerçeği söylemekti; bir tür alternatif evrende sıkışıp kaldığım ve bir çıkış yolu bulmam gerektiği.

"Tamam," dedi Spencer mutfağa doğru yürürken. Rosie'nin buzdolabından bir şişe kırmızı şarap çıkardı ki bu, teyzemin en sevdiği şaraptı, ardından iki kadeh ve tirbuşon kaptı.

"Bu çok tuhaf," dedim Spencer kadehimi şarapla doldururken. "Burası eskisi gibi değil. Rosie'nin ruhunun izleri silinmiş sanki."

Spencer şefkatli bir ifadeyle başını sallayarak bana kadehi uzattı. "Anlıyorum. Ama o ruh hâlâ seninle. O hâlâ seninle."

Gözlerine baktım. “Nereden biliyorsun?"

"Çünkü birini sevdiğinde o seni asla terk etmez," diyerek kalbini işaret etti. "Hep burada kalırlar."

Gözyaşlarımı sildim ve hayatımın farklı ihtimallerini düşündüm; Paris'teki yaşantımı, Pensilvanya'daki o küçük çiftliği ... ama en çok da şu an içinde bulunduğum hayatı. Çünkü fark etmiştim ki yapılan tek bir seçim ya da belirli bir ilişki tüm gidişatı değiştirebiliyordu. Hayatımın bu versiyonunda Rosie'nin kaderinde benim de bir payım olduğunu düşünmeden edemiyordum; dolaylı olarak elbette ama koşullar çok önemliydi. Belki de o yolculuğa çıkmasaydı, belki ben de onunla gitmiş olsaydım... Tek bildiğim bir noktada her şeyi berbat ettiğimdi ve bunu düzeltmem gerekiyordu.

"Sana bir şey söylemek istiyorum," dedim şarabımdan bir yudum alarak. "Ve bunun kulağa çılgınca geleceğini biliyorum."

Spencer meydan okurcasına kadehini kaldırdı. "Hadi anlat.

"Hayır, ben ciddiyim. Dinlerken... aklımı kaçırdığımı düşünebilirsin."

Omzunu silkti. "Bir dene bakalım."

"Tamam, " dedim mutfak penceresinden dışarı bakarak. "Sohbete sahilde devam etmeye ne dersin?"

"Şişeyi yanıma alayım," dedi ve kıyıya doğru yürüdük. Sular çekilmişti, sahil âdeta yaşamla dolup taşıyordu; güneşin ışığıyla parlayan rengarenk taşlar, kurumuş zümrüt yeşili deniz yosunları, kumda bir şeyi gagalayan bir marti ve midyelerle kaplı taşların arasından bakan minik yengeç orduları. Küçük bir kızken bu yengeçleri çok severdim ve kolonilerini gözetlemek için kayaların altında saatler geçirirdim. Rosie bana onların dişi mi, erkek mi olduğunu nasıl anlayacağımı öğretmişti. Anne yengeçler ve baba yengeçler; gözlerim yine yaşlarla doldu.

Spencer ve ben, Rosie'nin "açık hava oturma odası" olarak adlandırdığı küçük alanda, kıyıdaki iki sandalyeye gömüldük. Rosie'nin beni dışarı çıkarıp bir kadeh şarap içmeye davet eden sesi hâlâ kulaklarımdaydı. "Gel benimle otur, canım! Hadi, parti yapalım!" Artık buradaydım ama parti yoktu.

Spencer boğazını temizleyerek, "Ee," dedi. "Evde söylediğin şey. Bana ne anlatmak istiyordun?"

Başımı sallayarak derin bir nefes aldım. "Yani... ben bir tür... sıkışıp kalmış durumdayım. "

"Evet, " diye yanıt verdi. "Bunu ima etmiştin. "

Başımı salladım. "Hayır, evliliğimden ya da Mike'tan bahsetmiyorum. Bu ondan daha büyük bir şey. Hayatın içinde sıkışıp kaldım." Spencer başını kibarca sallasa da anlamakta zorlandığı belliydi. "Dinle," diye devam ettim konuşmama. "Kulağa çılgınca

geleceği konusunda seni uyarmıştım ama başıma gelenleri anlamlandırmak için biriyle konuşmaya ihtiyacım var. "

"Çok şey yaşadın," dedi nazik gözleri benimkileri incelerken. "Evliliğin ve şimdi de bu... Şu anda kederle mücadele ediyorsun."

Başımı usulca salladım. "Kesinlikle öyle. Ama bundan daha fazlası var. Dudağımın kenarını ısırdım. "Dinle, dört gün önce Rosie'nin misafirhanesinde uyuyakaldım ve sonra..."

Spencer iri gözlerini üzerime dikmişti. "Sonra ne oldu?"

Derin bir nefes aldım. "Ve sonra Paris'te uyandım." ...

"Paris'te." Spencer başını sallarken yüzüne şaşkınlıkla karışık bir ifade hâkimdi.

Homurdanarak başımı arkaya yasladım. "Gördün mü, böyle tepki vereceğini biliyordum."

"Hayır, hayır. Yani, devam et."

"Tamam," dedim kendimi toparlayarak. "Evet, Paris'te çılgın bir Fransız'la uyandım. Gerçi adam deli falan değildi." O ilk sabahı düşünerek duraksadım. "Aslında biraz ateşliydi."

Spencer başını kaşıdı. "Anlıyorum."

"Öyleydi işte ama hayır, aslında berbat biriydi ve benim tipim değildi."

Spencer kaçmayı mı düşünüyordu, yoksa beni akıl hastanesine yatırmayı mı planlıyordu, emin değildim. Belki de ikisi birden.

"Beni dinliyor musun?"

Başıyla onayladı.

"Tamam, Paris'ten sonraki sabah Pensilvanya'da küçük, sevimli bir çiftlikte uyandım. O gün... kendimi Nathan ile evli buldum.” Gergin bir şekilde kahkaha attım. “Çiftçi John da diyebilirsin."

"Bekle, ne?"

“Çiftçi, ee John, çok tatlıydı. Çiftlik evi, bahçe ... Hatta bir inek bile sağdım." Kendi kendime kıkırdadım. “Yüzleşmekten kaçındığımız sır dışında her şey çok güzeldi." Spencer'ın yüzündeki endişeyi fark edince hemen konuyu değiştirdim. “Hayır, kimseyi öldürmedik... ama neyse." Bir an susup kendimi toparladım. “Hepsi sadece bir anıydı, yerini yeni yaşamların aldığı bir anı: Seattle, Mike, bu... sen."

Spencer şarap kadehini Rosie'nin sehpa olarak kullandığı eski kütüğe bıraktı ve kollarını göğsünde kavuşturdu.

“Ne düşündüğünü biliyorum," dedim güçlükle yutkunarak. "Biri bana aynı hikâyeyi anlatsaydı, ben de ona inanmazdım. Hiç mantıklı değil."

Spencer gözlerini denize dikti, sonra tekrar şarap kadehine uzandı. "Tamam, sanırım anlıyorum."

"Sahi mi?" dedim yerimde kımıldayarak. Tüm bunlarla sadece birkaç gündür uğraşsam da yalnızlık kendini hissettiriyordu. Onun beni anlaması ya da en azından anlamaya çalışması içimi ısıtmıştı. "Gerçekten mi?"

"Şey," dedi Spencer. "Deniyorum."

Gülümserken hem Rosie hem de son birkaç günün ağırlığı yüzünden gözlerim doldu.

Spencer düşünceli görünüyordu. "Bahsettiğin bu adamlar senin geçmişinden insanlardı, değil mi?"

Başımı salladım. "Mike benim lisedeki erkek arkadaşımdı. Fransız Sebastian'la yıllar önce bir düğünde, Nathan'la da New York'a taşındığım yıl bir çiftçi pazarında tanıştım."

Spencer bir bulmaca çözüyormuş gibi sırıtıyordu. "Ve hepsiyle evliydin, yani son birkaç gün içinde."

Başımı ellerimin arasına gömdüm. "Bunun kulağa nasıl geldiğini biliyorum ve yemin ederim, ben..."

"Yargılamıyorum," diye araya girdi Spencer. "Sadece kafamı toparlamaya çalışıyorum."

Başımı salladım.

"Tamam, yani yaşadığın bu deneyim, şu ya da bu yolu seçmiş olsaydın hayatının nasıl görünebileceğine dair bir fikir veriyor, değil mi?"

Omzumu silktim. "Bilmem, belki?"

Spencer ellerini kucağında kavuşturdu. "Ve her gün birlikte uyandığın bu adamlar... Onlara adı konmamış aşklar diyelim... İçlerinden herhangi biri diğerlerinden daha öne çıktı mı?"

Bir süre durup düşündüm. "Hayır. Yani, tabii bana kendimi gerçek hayatta onlardan biriyle evli görüp göremeyeceğimi soruyorsan." Başımı sallayarak durakladım. "Ama..."

"Ama ne?"

“Ama sanırım tüm bunların sonucunda ortaya çıkan önemli anlar oldu.”

Spencer öne doğru eğildi. “Romantik anlar mı?"

"Hayır, hayır," dedim hemen. "Daha çok ders, farkındalık gibi, anlıyor musun? Sadakatsizliğe ya da bunun imasına bile asla tahammül edemem. Tırnaklarımın altındaki kirden ya da inek sağmaktan da hoşlanmıyorum. Ortada çözülmemiş bir keder varken bir ilişkiye devam edemem." Bir kahkaha attım. "Ve ben asla bir stres çarkı girişimcisiyle birlikte olamam."

"Bilmiyorum," dedi Spencer. "Bu stres çarkı girişimcisinden emin misin? Belki de büyük bir şeyin peşindedir?" Kıkırdayarak ortamı yumuşattı.

Gözlerimi devirdim. "Hiç hatırlatma."

Spencer güldü. "Peki, bu süreç nasıl bitiyor? Mükemmel eşini bulduğunda nihayet gerçek hayata geri mi ışınlanıyorsun?"

Başımı salladım; hem zihnim hem de kalbim tamamen tükenmişti. "Bilmiyorum. Öyle olabilir mi? Ya da belki de hayatımın geri kalanında bu hamster çarkında sıkışıp kalmışımdır." Bir an susup çocukluğumdan hatırladığım midyelerle kaplanmış eski şamandıranın tuzlu suda bir aşağı bir yukarı sallanışını izledim. Tekrar tek bir yere demir atmayı öyle çok istiyordum ki... "Bu yüzden buraya gelmek istedim, teyzemle her şeyi konuşmak için."

"Seni bu durumdan nasıl kurtaracağını bileceğini mi düşündün?"

"Öyle umuyordum," dedim mağlup bir iç çekişle. "O gece onun evine gittim. Konuşmamız zihnimde dönüp duruyor. San Francisco'dayken bir ilişkimi henüz bitirmiştim."

"Bekle, yani başka bir adam daha mi var?"

"Evet, ama bu seferki gerçek hayattaydı." Tüm bunların kulağa ne kadar tuhaf geldiğini fark ederek dudağımın kenarını ısırdım.

"Tamam, şu ankinin aksine gerçek hayat. "

"Biliyorum, hepsi çok kafa karıştırıcı," derken şarap kadehlerimizi dolduruyordum. "Eve geldiğim o geceyi düşünüp duruyorum. Acaba bir şey mi kaçırdım?"

Spencer öne eğildi. "Pekâlâ, ben fizikçi değilim, sadece mütevazı bir baristayım ama bir şeyden de kesinlikle eminim." Susup elime uzandı. "Bu gerçek; sen, ben, dışarıdaki kumsal." Sırıtarak bakıyordu. "Gece yarısı balkabağına dönüşsen bile hepsi gerçek. "

"Haklısın," dedim. "Benim bunu unutmayacağım kesin. Ama ya sen hatırlamazsan?"

"Elbette, hatırlayacağım, " diye karşılık verdi şaşırmış bir hâlde. "Neden hatırlamayayım ki?"

"Bilmem," diyerek iç çektim. "Dürüst olmak gerekirse, tüm bunlar başımı ağrıtıyor."

Sanki onun da başı ağrıyormuş gibi alnını ovuşturdu ama bu sadece kendimi yalnız hissetmeyeyim diyeydi. "Şimdi şu söylediklerini doğru anlamak istiyorum. Uykuya daldığında tüm bunlar... puf diye yok mu oluyor?"

"Evet, onun gibi bir şey," dedim, sonra aklıma bir şey gelmiş gibi gözlerim kocaman açıldı. "Bekle! Misafirhane!"

Spencer kafası karışmış bir hâlde başını salladı.

"Orası ilk gece uyuduğum, her şeyin başladığı yer." Kalbim hızla çarparken eline uzandım. "Spencer! Bu benim çıkış yolum olabilir!"

***

İleri yürürken kıyının kenarındaki yaşlı sedir ağacından sarkan eski ip salıncağın yanından geçtik; yıllar önce neredeyse kıyafetimin azizliğine uğradığım o "olay yeri"nden.

Spencer peşimden gelirken ben aniden durdum.

"Ne oldu?" diye sordu; yüz ifadesinden hem endişe hem de şaşkınlık okunuyordu.

"Misafirhane... tam şuradaydı. En azından eskiden öyleydi."

Küçük kulübenin bir zamanlar durduğu yer şimdi moloz yığınına dönüşmüştü; ahşap parçaları, temel kalıntıları ve cam kırıkları vardı. Ne olduğu ya da neden olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu ama bu sabah kendimi bu döngüye sıkışmış hissettiysem, şimdi bin kat daha fazla hissediyordum. Bu yolculuğa başladığım yer burasıydı ve şimdi yok olmuştu. Kalbim sıkışıyor, dizlerimin bağı çözülüyordu. Tüm bunların anlamı neydi? Eve nasıl gidecektim?

Çimlerin üzerinden eve doğru yürüdük ve Rosie'nin oturma odasındaki kanepeye çöktüğümüzde başımı Spencer'ın göğsüne yasladım. Güneş ufukta alçalırken birlikte sessizce oturduk.

"Maria Semple'ın şu kitabını okudun mu hiç?" diye sordu sessizliği bozarak. "Today Will Be Different?"

Başımı iki yana salladım.

"Harika bir kitaptır. Maria da öyle. Buranın yerlisi, kafenin müdavimlerinden." Gülümsedi. "Her neyse, romanında iki kişi seyahat ederken ortaya çıkan bir durumu anlattığı bir bölüm var: 'Yetkin Gezgin' ve 'Çaresiz Gezgin'. Anlatmak istediğiyse şu: Bir ilişkide, bir

taraf darmadağın olabilir, bu yüzden diğerinin ayakta kalması gerekir. Sana bir örnek vereyim. Diyelim ki birlikte tatildeyiz..."

"İstanbul'da," diye araya girdim. "Hep İstanbul'a gitmek istemişimdir. "

"Tamam, İstanbul o zaman," diye onayladı gülerek. “Uçaktan yeni indik ama midemde bir sorun var ve havayolu şirketi bagajımı kaybetti."

"Yani ben... sana mide koruyucu almak için deli gibi koşturup, sonra da müşteri hizmetleri görevlisini mi azarlayacağım?"

"Aynen öyle. Bu senaryoda ben çaresizim, o yüzden sen Yetkin Gezgin oluyorsun."

"Sevdim bunu."

Başını salladı. "Ve şu anda çok şey yaşadığın için..."

"Evet, kesinlikle çaresizim."

Spencer sırıtıp elime uzandı. “Öyleyse ben de..."

"Yetkin Gezgin, " dedik ikimiz de aynı anda.

"Bir dakika," dedim. "Yani bu, benim çantalarımı da taşıyacağın anlamına mı geliyor, bavulları ağzına kadar doldursam bile mi?"

Spencer kendinden emin bir şekilde başını salladı. “Havayolunun sinir bozucu ek bagaj ücretini ödemek zorunda kalsak bile."

Ne kadar zamandır konuştuğumuz hakkında hiçbir fikrim yoktu ama güneş alçalmaya devam ederken zamanın nasıl geçtiğinin gayet farkındaydım.

"Umarım seni tekrar görürüm," diye fısıldadım.

"Bu kadar kaderci olma," dedi Spencer. "Birbirimizi tekrar göreceğiz."

Gülümsedim. “Şu anda senin güvenine ihtiyacım var." “Benim Yetkin Gezgin Enerjimi mi kastediyorsun?" "Evet, aynen," dedim gülerek. "Senin YGE'n." Yine sessizliğe gömüldüğümüzde gün geceye teslim olurken aydınlık gitgide azalıyordu.

Spencer uzanıp elimi tuttuğunda itiraz etmedim. "Geri kalan vaktimizde ne yapmalıyız sence? Yani, sen gece yarısı parmaklarımın arasından kayıp gitmeden önce?"

Yüzümü buruşturdum. "Hatırlatma."

"Belki biraz Rummikub, eski günlerin hatırına?"

"Olur," dedim yeniden gülümseyerek. "Ya da sadece... bu." Gözlerimiz buluştuğunda duraksadım; bakışlarında hem kayboluyor hem de kendimi buluyordum sanki. Yüzümü ellerinin arasına aldı ve dudaklarımı tüm bedenimi titreten bir şefkatle nazikçe öptü.

Bugüne kadar Spencer'a hep bir tanıdık gözüyle bakmıştım; kahve tezgâhının arkasındaki arkadaş canlısı barista. İyi bir adam. Bir arkadaş. Kendime onun bu derin kalbini tanıma fırsatını vermediğim için utanıyordum. Sırf kafamdaki ideal partnerin nasıl olması gerektiğine dair kalıba uymuyorlar diye kim bilir kaç kişiyi silmiştim? Sonuçta elimde sağlam bir kontrol listesi vardı: Maddi açıdan başarılı olacak (en azından müdür yardımcısı ya da direktör seviyesinde; avukatsa mutlaka ortaklık yolunda ilerliyor olmalı), yüksek lisans mezunu (tercihen Ivy League okullarından), fit, uzun boylu (en az 1.85), kedisi olmayacak, Ultimate Frisbee oynamayacak, bıyıklı olmayacak, saçları ve dişleri düzgün olacak, Teva veya Crocs giymeyecek, pasaportu olacak, smokini olacak (Tom Ford ise ekstra puan), iPhone kullanacak (Android değil), mobilya zevki harika

olacak (IKEA asla!), Hacky Sack oynamayacak ya da vegan beslenmeyecek, dövmesi olmayacak...

Spencer'ın ailesinin doğum tarihlerinin sevgiyle işlendiği koluna baktım. Mükemmel eş için hazırladığım liste eskiden normal görünürken, şimdi bana... biraz saçma geliyordu. Kendimi nasıl bu kadar kapatmıştım?

Başımı Spencer'ın omzuna yaslayarak iç geçirdim. Sahah muhtemelen başka bir yerde, başka biriyle uyanacaktım; belki dövmeli, bıyıklı ya da Teva giyinen biriyle, Tanrı yardımcım olsun. Spencer bunların hiçbirini hatırlamaya-bilirdi ama ben hatırlayacaktım. Tatlı baristamın anısını ve ağır yüklerimi nasıl ustalıkla taşıdığını bir süre daha hatırlayacaktım.

BEŞİNCİ BÖLÜM

10

Sağ kulağımın birkaç santim ötesindeki çalar saatin tiz sesi tüm odayı inletirken gözlerimi açtım. Eski çizgi filmlerde gördüğümüz, tepesinde ziller olan o klasik eski modellerden biriydi. Antika olsun ya da olmasın, o iğrenç şeyi odanın öbür ucuna fırlatmamak için kendimi zor tuttum.

Birkaç başarısız denemeden sonra nihayet aleti susturmayı başarabildim. Yatakta doğrulduğumda yanımda, yorganın altında birinin olduğunu fark ettim. Yine mi? Her yeni gün beni derinden sarsıyordu ama yine de içimde bulunduğum çıkmazı -beni bir gerçeklikten diğerine ışınlayan gizemli gücükabullenmeye başlamıştım. Bunu anlayamıyordum. Kontrol de edemiyordum. Tek yapabildiğim hayata tutunmaktı.

Yanımdaki adam yorganın altında kıpırdandı; artık bu duruma alıştığım için kendimi hazırladım ve günün “adı konmamış aşkı" kim diye beklemeye koyuldum. Spencer gerçekten de çok doğru bir tabir kullanmıştı.

Spencer. Birlikte geçirdiğimiz zamana dair anılar zihnime hücum etti; bana gösterdiği şefkat, Rosie'nin ölümü. Tüm bunları sindirecek zamanım bile olmamışken şimdi kendimi yepyeni bir gerçekliğin içinde buluyordum.

Tiksinti ve merakla yatağın öbür ucuna baktım. Acaba bu seferki geçmişimdeki hangi müstakbel sevgiliydi? Barda tanıştığım biri? İlkokuldaki ilk aşkım? Dave Matthews konserinde üzerime bira döken, adını hatırlamadığım, üniversitedeki çocuk mu? Yanımdaki

buruşuk çarşaflara bürünmüş insan suretine baktım. Nerede olduğum konusuna geri dönecektim; önce günün erkeğini tanımam gerekiyordu.

"Günaydın," diye fısıldadım temkinli bir şekilde omzunun kenarına dokunarak. Yanımdaki kadın kıpırdadığında kalbim yerinden fırlayacak sandım.

"Bekle... ne?" diye kekeledim istemsizce yatağın kenarına doğru ilerleyip. Yanımdaki kadın doğrulup sırtını dikleştirirken esneyerek minyon kollarını tavana doğru uzattı.

Parmaklarını platin sarısı saçlarının arasından geçirerek, "Sana da günaydın, ahmak," dedi. Benim yaşlarımda, belki biraz daha gençti; keskin hatlara sahip güzel bir yüzü, derin mavi gözleri ve yoğun bir İrlanda aksanı vardı. Bu kadın her kimse, onunla daha önce hiç tanışmamıştık; en azından ben öyle sanıyordum.

“Hımm….. burada ne yapıyorsun?” diye sordum gergin bir tavırla.

Gözlerini devirdi. “Işıkları kapat, Lena. Dün geceden sonra hiç hâlim yok."

Dün gece mi? Derin bir nefes aldım.

"Dinle," dedim çıplak bacaklarımı çarşafın kenarıyla örtmeye çalışarak. "Garip bir şey söylemek istemem ama biz... şey...?" Sertçe yutkundum. "Neler oluyor?"

Kahkaha attı. "Dünkü biralar konuşuyor anlaşılan. Pert olmuşsun resmen."

"Pert mi?"

“Benimle dalga mı geçiyorsun? İki yıldır İrlanda'dasın ve hâlâ argoları anlamıyor musun?” Yüz ifadesi yumuşamadan önce alaycı bir

şekilde başını salladı. "Sadece takılıyorum. Seni sevdiğimi biliyorsun ama Tanrı aşkına... o şekilde değil tabii ki."

Bu son senaryoyu anlamlandırmaya çalıştıkça başım dönüyordu.

"Ayrıca," diye devam etti küçük kollarını tekrar havaya kaldırarak, “Colm beni yabayla kovalar."

Colm. Ah, işte şimdi hatırladım. Üniversitenin ikinci sınıfından sonraki yaz, birkaç kız arkadaşımla birlikte sadece sırt çantamızı alıp Avrupa'yı gezmiştik. Şunu da belirtmeden geçemeyeceğim, hepsi mono* hastalığına yakalanıp erken dönmek zorunda kalınca gezimizin son kısmını tek başıma tamamlamak zorunda kalmıştım. Colm Dalton'la da Paris'ten Zürih'e giden bir trende tanışmıştım. Boyu o kadar uzundu ki kafası yolcu vagonumuzun tavanına değiyordu. Her ne kadar bagaj bölmesine tıka basa doldurulmuş bir çanta taşısa da ilgimi çeken şey onun muazzam gülümsemesi ve esprileriydi. O zamandan beri beni bu kadar güldüren başka biri oldu mu bilmiyorum. Belki de sadece İrlandalılara özgü bir şeydi ya da belki de... sadece oydu? Her neyse, durağıma vardığımda Colm telefon numarasını ve e-posta adresini bir kâğıda karalamış, ben de şortumun cebine sıkıştırmıştım. O gece kaldığım pansiyona yerleştikten sonra elimi cebime attığımda kâğıdın kaybolduğunu fark etmiş ve seyahat günlüğümde Colm sadece birkaç paragraftan ibaret kalmıştı.

(*) Mononükleoz: Genellikle Epstein-Barr virüsünün neden olduğu, "öpücük hastalığı" olarak da bilinen bulaşıcı bir enfeksiyondur. (ed.n.)

O yaz pek çok ilginç kişiyle tanışmıştım ama hafızamda gerçekten yer eden tek kişi oydu. Ne zaman o tren yolculuğunu hatırlasam Frankie, "Colm'un yeri ayrı," derdi. Sanırım herkesin bir “keşke"si vardır; hani derin izler bırakan tesadüfi bir karşılaşmanın iletişimsizliğe kurban gittiği... Son birkaç gün içinde birçoğuna rastlasam da Colm özeldi.

"Dalton oğlanları vurdumduymaz olabilir," diye devam etti yatak arkadaşım yumuşak bir ifadeyle. “Ama bir oyuncak ayının kalbine sahiptirler. Eğer onu terk edersen Colm mahvolur. Tıpkı benim Declan'ım gibi. Lafı açılmışken, dönüp o göt herife iki çift laf etsem iyi olacak. Dün gece fena hâlde sarhoştu. Bir de kalkmış bana, ‘Bitsy, şu diline hâkim ol. Kinsale'de senden daha ağzı bozuk biri yok,' diyor." İç çekti. “Üç kadeh viski içsin, hemen başlıyor saçmalamaya. Erkek milleti işte."

"Evet, erkekler," dedim anlıyormuş gibi yapmaya çalışarak.

Bitsy parlak gözlerle benden yana döndü. “Belki de, hani şey... öteki takıma geçmek o kadar da fena bir fikir değildir, ha? Şu siktiğimin Dalton oğlanlarına da iyi bir ders olurdu."

Arkama yaslandığımda öne doğru eğildi ve kahkahayı patlatarak koluma hafifçe vurdu. "Özür dilerim," diyerek kıkırdadı. “Elimde değil. "

Başımı iki yana salladım, o ise yataktan çıkıp üzerine kot pantolon ve kazak geçirdikten sonra saatine baktı. “Colm'un treni birazdan gelir, değil mi?"

"Öyle mi?"

"Eminim seni görmek için can atıyordur. Keşke Dec'te de Colm'un romantik genlerinden biraz olsaydı." İç çekerek gülümsedi. "Hey, dün gece senin fakirhanende kalmama izin verdiğin için teşekkürler. Bar kavgasından iyi bir şey çıkmaz zaten." İç geçirip pencerenin yanındaki çantaya uzandı. "Eğer benimki götlük yapmayı bırakırsa, belki bir gün kız kardeş olabiliriz." Gözleri parladı. "Gerçek kardeşler gibi."

Kız kardeş. Tüm bunları anlamaya çalışırken başım dönüyordu. Adı... Bitsy miydi? Fakirhaneden kastı ev olmalıydı. Erkek arkadaşı Declan... Colm'un kardeşi miydi? Colm da yakında eve gelecekti?

"Gidip şu benim oğlanı kontrol etsem iyi olacak," dedi ve sırıtarak kapıya döndü. "Bu gece barda görüşürüz, tamam mı?" Bana bir öpücük attı ve kapıdan çıkıp gözden kayboldu.

***

Derin bir nefes aldım. Saat sabahın dokuzuydu ve sadece başka bir kıtaya geçmekle kalmamış, aynı zamanda İrlanda'daki en enerjik kadının yanında uyanmıştım. Bitsy'yi sevmiştim. Gerçek hayatta arkadaş olabileceğimizi tahmin edebiliyordum, eğer gerçek hayat diye bir şey kaldıysa tabii.

Elime baktığımda yüzük parmağımın boş olduğunu gördüm. Belki de yüzük takmayan çiftlerden biriydik ya da belki de hiç evlenmemiştik? İkincisinin olmasını umuyordum. İhtiyacım olan son şey başka bir kocaydı. Ne tuhaf, bu olaydan birkaç gün önce de tek istediğim buydu. İnsan gerçekten ne dilediğine dikkat etmeliydi.

Yataktan çıkıp banyoya gittim ve aynada kendime uzun uzun baktım. İlk bakış her zaman şoke ediciydi ama bu seferki? O kadar da değildi. Yani, evet, saçlarım daha açık, çillerim biraz daha belirgin ama yanaklarım ışıltılı

ve pembe, gözlerim parlaktı. Bir haftalık her şey dahil tatilden yeni dönmüş gibi görünüyordum. Ama mutlu muydum acaba?

Bunu öğrenmek için henüz çok erkendi. Yani, daha Colm'u görmemiştim bile! Ya aşırı kiloluysa? Ya öfke sorunları varsa ya da daha kötüsü, bütün gününü Minecrafr oynarken kendini videoya alan adamlardan biriyse? Nereden bilebilirdim ki? Onunla sadece bir kez, birkaç saatliğine tren yolculuğunda karşılaşmıştım. Herhangi biri olabilirdi. Belki de...

Yeter, dedim kendime, dolaba ilerleyip bir kazak ve kot pantolon seçtikten sonra bej rengine boyanmış duvarlara ve geniş ahşap parkeleriyle düzenli yatak odasına hızlıca bir göz attım. Yatak başlığın hemen üzerinde bir kale resmi asılıydı; belki de bitpazarından bulunmuş, sevgiyle eve taşınmış ve duvara asılmıştı. Başka bir hayatta böyle bir şeyi satın alırdım.

Odadan çıktığımda alçak, kirişli tavanı âdeta yadigâr koruyucu bir yorgan gibi başımın üzerinde asılı duran büyüleyici bir oturma odası ve mutfak alanına ulaştım. Mutfağın başköşesinde, başka bir çağdan kalma gibi görünen, pirinç düğmeleri aşınmış, ateşe değen kısmı yeşil pasla kaplanmış, muhtemelen geçmişin anılarıyla dolu eski bir ocak duruyordu. Kendime bir bardak su doldurduktan sonra şöminenin yanındaki kanepeye uzandım; küle dönmüş közler dün gecenin sıcaklığının kanıtlarını taşır gibi hâlâ oradaydı.

Sehpanın üzerindeki çerçeveli bir fotoğraf gözüme iliştiğinde eğilip baktım. Bir Noel ağacının önünde, Colm'un yanında ve altı ya da yedi yaşlarında kameraya sırıtarak bakan küçük bir çocuğun yanında duruyordum. Hem aklım karışmış hem de şoke olmuştum. Bu bizim oğlumuz olabilir miydi? Milyonlarca yıl önceymiş gibi geliyordu ama düşük yaptığımı öğrendiğim Pensilvanya'daki Nathan'ı düşündüm. Kendimi bildim bileli anneliğe hep mesafeliydim. O yüzden bu gerçeğin beni bu kadar derinden etkilemesini hiç beklememiştim ama özellikle Frankie'yi bebeğiyle görünce, belki de kendi çocuğuma sahip olamayacağımı öğrenmek içimi acıtmıştı. Sanki annelik ihtimali tam da kendimi ona açmaya başladığım anda kollarımdan sökülüp alınmış gibi.

Kendimi burada, Colm'la -ve oğlumuzla bir battaniyenin altına sarılmış, yıllar önce o gün trende yaptığımız gibi gülüşürken hayal etmeye çalıştım. Hâlâ onu eğlenceli bulabilir miydim? Yoksa zaman o günün anılarını allayıp pullamış mıydı? Ya bunca yıl sonra sıkıcı biri hâline geldiyse? Belki de Avrupa'da trende tanıştığım İrlandalı fantezisi sadece bir fanteziydi ve gerçek hayatta o sadece...

Dışarıda ayak sesleri duyduğumda düşüncelerim ani bir fren yapmışçasına durdu. Menteşeler gıcırdadığı için kapının açıldığını anladım. Sonra fazlasıyla uzun boylu ve yakışıklı bir İrlandalı elinde bir buket soluk pembe gülle içeri girerken olduğum yerde donakaldım.

"İşte benim kızım," dedi Colm ışıl ışıl parlayan gözlerle bana doğru gelirken.

"Merhaba," dedim afallayarak. Tıpkı hatırladığım gibiydi, hatta bu vahşi yeşil gözler, biçimli çenesi ve şakaklarına kır düşmüş kum sarısı saçlarıyla daha fazlasıydı. Yıllar Colm'a iyi davranmıştı. İyiden de öte.

"Uçağım erken geldi, ben de sabah trenini yakaladım," diye devam etti yanımdaki kanepeye çökerek. Tren. Yıllar önce bizi bir araya getiren şey buydu. "Londra her zamanki gibi harikaydı ama eve dönmek için sabırsızlanıyordum."

Onu baştan ayağa inceleyerek gülümsedim. Bu güzelim gözlere bakarken hem şaşkındım hem de kaybolup gitmiştim.

Colm elini saçlarının arasında gezdirdi. "Kendi gözlerimle görmek, böyle büyük bir fırsatın neye benzediğini anlamam için gitmem gerekiyordu." İç çekti. "Benim kahrolası gururum işte." Yanıma sokuldu. "Annem barı devralmamı istediğinde, ilk başta bu bana ömür boyu hapis cezası gibi gelmişti. Kinsale'den asla çıkamayacaktım, asla kendi içki fabrikamı işletme şansım olmayacaktı.” Yeniden iç çekip kaşlarını kaldırdı. "Ama komik bir şey oldu. Londra'ya varıp işleteceğim yeri gördüğümde kalbimde bir sızı hissettim, biliyor musun? Kinsale'i düşünmeden edemiyordum. Sanırım bu eski şehri seviyorum.” Güldü. "Ayrıca o içki fabrikasının sahibi tam bir göttü."

Ne dediğini anlamak için elimden geleni yaparak sırıttım.

Kendi kendine başını salladı. "Senin sözlerin de hep aklımdaydı. Ailenin ego ya da hirstan daha önemli olduğunu görmeme yardım ettin. İşin özü şu ki ben ilk çocuğum ve annem artık barla ilgilenmemeli. Dizginleri ele almamın zamanı geldi."

"Yani," dedim. "Kalıyor musun?"

"Kalıyoruz," diye yanıtladı Colm neşeyle ellerime uzanarak.

İçimde bir sevinç dalgası belirse de aklım karışmıştı. Dün, şok ve yas arasında savrulurken, içimde yepyeni duygular da filizlenmeye başlamıştı. Spencer. Bugünse Colm içini döküyor ve tüm dünyada önemli olan tek şey benmişim gibi bana hayran gözlerle bakıyordu. Beni buraya -en azından bu hayata getiren yolu merak etmekten kendimi alamadım; bizim hikâyemizi dokuyan, gidilen ve gidilmeyen yolların oluşturduğu o renk cümbüşünü.

"İyi misin, Lena?" diye sordu Colm yüzüme bakarak. "Seni rahatsız eden bir şey mi var?"

"Hayır, hayır," diye karşı çıktım. "Sadece anlamaya çalışıyorum. Yani, bize bir bak, trende rasgele karşılaşan ve sonra birbirini tekrar bulan iki kişi. Ya daha erken bir durakta inmiş olsaydım ya da...”

"Ya da Facebook'ta bana o mesajı göndermeseydin,” dedi neşeyle. "Seni bir daha görebileceğimi hiç düşünmemiştim ama işte oradaydın, gelen kutumda." Colm başını olumlu anlamda salladı. "Beni çok mutlu ettin, Lena. Sadece seni gururlandırmak istiyorum."

İç çamaşırlarıyla kutu kutu stres çarklarının arasında durup sabahın dokuzunda ilk birasını içen Mike'ı düşümdüm. Colm bundan daha farklı olamazdı. "Seninle nasıl gurur duymam?"

Başını salladı. "Senin için, bizim için büyük şeyler yapmak istedim. Dalton's Pub'da bira dolduran önlüklü bir adamı sevebileceğinden emin misin?"

Kocaman kalbini kabul etmem için bana sunarken gülümsemeden edemedim. Parçaları birleştirirken âdeta büyülenmiş gibiydim. Colm

yüksek maaşlı bir iş için Londra'ya gitmişti ama kalbi burada, Kinsale'de atıyordu. Kinsale. Göz alıcı bir seçim olduğundan değil, doğru seçim olduğu için kalıyordu.

"Etrafıma baktım, iyice düşündüm ve ihtiyacım olan her şeyin - istediğim her şeyin- tam burada olduğunu fark ettim... Şu lanet olası eski barda." Susup gülümsedi. "Ve bu gıcırdayan eski kulübede seninle birlikte. " Bana bir buket çiçek uzattı. "Hoşuna gitti mi?"

"Bayıldım," dedim, gözlerimiz tekrar buluştuğunda kalbim daha hızlı atıyordu. Tanıştığımız gün de aynı yoğun duyguyu hissettiğimi hatırlıyordum. Gerçi o zaman sıradan bir çekimle daha derin bir şey arasındaki farkı ayırt edebilecek durumda değildim. Tek bildiğim, o zaman bir şey hissettiğim ve şu anda aynı şeyi tekrar hissettiğimdi.

"Şey," dedim bana doğru yaklaşırken sessizliğimizi bozarak. "Bunları bir vazoya koysam iyi olacak."

Colm başını salladı ve bir şey kaybetmiş gibi birkaç kez ceketinin cebine uzandı. Bir an için gözleri uzaklara dalar gibi oldu.

“İşte,” dedim çiçekleri masanın üzerine koyarak.

"Bakıyorum resim yapıyorsun," dedi oturma odasının uzak duvarında, pencerenin yanındaki şövaleyle tuvali göstererek. Camdan içeri süzülen ışık huzmesi, küçük tablodaki yeşil çimenleri aydınlatıyordu. Yatak odasının duvarında asılı olana fazlasıyla benzeyen resme yaklaşıp inceledim. Aslında çok çarpıcıydı. Dalgalar resmen tuvalden fırlıyordu. Neredeyse deniz suyunun tadını alabiliyorum. Bunu ben mi yapmıştım?

Colm arkamdan yanaşarak çenesini omzuma dayadı. "Bunu hep söylediğimi biliyorum ama bence bu senin başyapıtın olabilir.”

Ben? Bir ressam mıyım? Elbette, lisedeyken biraz karakalem çalışmıştım ama bunu uzun zaman önce bıraktım. Sanat annemin işiydi, benim değil. Bana resim yapmayı öğretmeye çalışsa da her dersin sonunda ağlardım. Annem her ne kadar tuvallerimdeki birbirine girmiş renklerin güzel olduğunu söylese de öyle olmadıklarını biliyordum. Asla onun kadar yetenekli olamayacaktım. Ama şimdi? Bu şövalenin yanında dururken, annemden sandığımdan çok daha fazla iz taşıyor olabileceğim düşüncesi aklıma takıldı. Bu düşünce beni hem rahatlattı hem de ürküttü, özellikle de şimdi. Eğer böyle resim yapabiliyorsam, onu rahatsız eden şeytanlara karşı benim de hassas olduğum anlamına mı geliyordu bu? Pusuda bekleyip beni de benzer bir yola mı çağırıyorlardı? Hayır, dedim kendime Colm'un nefesini boynumda hissederken.

Beni kendine doğru çektiğinde ona karşı koyamayarak kollarında âdeta tereyağı gibi eridim. Beni öptüğünde kendimi evimde gibi hissetmiştim. Parmakları kazağımın kenarını çekiştirip sırtımda gezindi. Ona dur diyemedim ama kapı açılıp sekiz dokuz yaşlarında bir oğlan çocuğu hızla içeri dalınca Colm hemen geri çekildi.

"Babacığım, Lena! Ben geldim!"

Lena mı? Ee, ben anne değilsem kimdim?

11

"Liam!" dedi Colm gülümseyerek. “Günü büyükannenin evinde geçireceğini sanıyordum."

Çocuk başını olumlu anlamda sallayarak, “Öyleydi ama senin eve erken geleceğini söyledi," dedi. Duraksayıp sırt çantasından bir kutu çıkardı. Anladığım kadarıyla bir Lego setiydi. “Bak, büyükannem bana Millennium Falcon'u* aldı! Birlikte yapabilir miyiz?"

"Vay canina," dedi Colm oğlunun saçlarını okşayarak. "Elbette, koca adam. Hadi yapalım."

"Yardım etmek ister misin, Lena?” diye sordu Liam bana gülümseyerek.

"Elbette," dedim anında ona kanım ısınarak. Tanrım, ben üvey anne miyim? Yoksa cici anne mi Bunu nasıl tanımlayacağımı bilmiyordum, sadece bu güzel yeşil gözlü çocuk kollarını belime doladığında ona resmen aşık olmuştum.

"Sizi özledim millet," diye devam etti Liam kutunun içindekileri mutfak masasına boşaltırken. “Yani, büyükannem eğlenceli ama senin gibi pankek yapamıyor, Lena."

Rosie'nin pankekleri. Tabii ki ona Rosie'nin pankekle-rinden yapıyorum; kremşantili ballı olanlardan. Neredeyse tadını alabiliyordum.

(*) Millenium Falcon, Yıldız Savaşları filminde Han Solo'nun kullandığı uzay gemisinin adıdır. (ç.n.)

Colm iki Lego parçasını birleştirerek, "Umarım büyükanneni üzmemişsindir, evlat," dedi. “Lütfen ve teşekkürler demeyi unutmadın, değil mi?"

Liam başını salladı. “Yakacak odunların taşınmasına bile yardım ettim."

"Aferin oğlum."

***

İki saat ve üç ızgara peynirli sandviç sonrasında, Millennium Falcon tamamlanmıştı. Liam yeni bir çizgi roman okumak için odasına kaçtığında Colm ve ben de dışarı çıkıp denize bakan çimenli bir kayalığın kenarına tünemiş iki sandalyeye oturduk. Deniz kuşları yamaç boyunca oyuklara girip çıkıyor, kayaların üzerine midyeleri bırakıp kırıyordu.

"Burası çok güzel," dedim dalgalar kıyıya vururken. Kelimeler ağzımdan dökülüvermişti.

Colm merakla bana bakarken sırıtıyordu. “Sanki her şeyi ilk kez görüyormuşsun gibi konuşuyorsun."

"Belki de öyledir," diye yanıt verdim ve zamanla solmuş beyaz taş duvarları, canlı kırmızı kapısı ve aşınmış kiremit çatısından yükselen küçük bacasıyla o küçük kulübeye baktım. Öyle çok büyük bir yer değildi, deniz kenarında birkaç yatak odalı bir evden ibaretti ama bir şekilde ye-terliydi. "Daha önce söylediklerin çok hoşuma gitti," diye devam ettim. "Burada kalıp annenin barını devralmakla ilgili sözlerin. Sen iyi bir adamsın, Colm. "

"Ya da aptalın teki," dedi kıkırdayarak. “Sana o kırmızı tabanlı ayakkabıları nasıl alacağım?"

Başımı iki yana salladım. "Kırmızı tabanlı ayakkabılar mı?" "Hani şu kırmızı tabanlı yüksek topuklular."

"Bekle, Louboutin'den mi bahsediyorsun?" diye kahkaha atarken başımı iki yana salladım. "Seni temin ederim, bu ihtiyacım olan son şey." Araba yolunu işaret ettim. "Ayrıca kapıdan adımımı attığım an mahvolurlar."

"Haklısın," dedi sırıtarak. "Ama aslında seni bir çift kırmızı tabanlı ayakkabıyla görmek hoşuma giderdi. Eğer o ayakkabıları istersen söylemen yeter, ne gerekiyorsa yaparım. Sıcak kömürlerin üzerinde dans bile ederim."

Yine güldüm ve bir parmağımı dudaklarına götürdüm; onunla birlikte olmanın ne kadar kolay ve doğal olduğunu fark edince şaşırıp kaldım. "Artık süslü şeylerden ya da kızgın kömürlerin üzerinde dans etmekten bahsetmek yok, tamam mı?"

Colm başını sallarken yüzündeki gülümseme soldu ve gözleri uzaklara daldı. Kararından pişmanlık mı duyuyordu, yoksa başka bir şey mi var diye düşünmeden edemedim. Bir süre sessizce otururken ikimiz de kendi düşüncelerimizle mücadele ettik. Ona kendi durumumu anlatmak istesem de konuşmak için ağzımı açtığımda bir şey diyemedim. Dün Spencer'la durumumu paylaşmış olsam da kelimeleri bulamayacak kadar bitkin ve kaybolmuş hissediyordum. Ayrıca Colm'un belli ki kendine göre sıkıntıları vardı; omuzlarına daha fazla yük bindirmek doğru gelmiyordu. Spencer'ın sözlerini

hatırlayarak kendi kendime gülümsedim. Colm'un Yetkin Gezgin'i ben olacağım, diye karar verdim.

"Annemin doğum günü bu akşam," dedi saatine bakarak. "Beşe kadar barda olmalıyız. Tanrı biliyor ya, geç kalırsak canıma okur. Katherine Dalton hafife alınacak biri değil."

"Onu kızdırmak yok," dedim sırıtarak. "Hadi hazırlanalım, olur mu?"

"Şu gülümsemen," dedi Colm eve doğru yürürken elimi tutarak. "Bana Jenny'yi hatırlattı." Başını salladı. "Liam'ın annesi de seni en az onun kadar severdi. ¨

Jenny. Geçmiş zaman. Ve böylece Colm'un taşıdığı yük biraz daha netleşti.

***

Kasabaya yapılan yolculuk arabayla on dakika sürmüştü; manzarası ne kadar kartpostal gibi güzelse virajları da bir o kadar ürkütücüydü. Bir noktada araba uçurumun kenarından devrilecekmiş gibi hissettim. Neyse ki yolumuza devam ettik ve Kinsale'e vardığımızda, sanki zaman içinde donmuş gibi görünen şirin vitrinler beni hemen büyüledi. Molly'nin Tatlı Dükkânı ve O'Reilly Hırdavat gibi dükkânların önünden geçerken, şehir merkezinde yürümek sanki eski bir masal kitabının sayfaları arasında dolaşmak gibiydi.

"Kahretsin, " dedi Colm, Liam'la birlikte arabadan inerken. Yağmur damlaları yanaklarımıza çarparken saatine endişeyle baktı.

"Beş dakika geç kaldık." Annesini hayal kırıklığına uğratmaması gerektiğini çok iyi biliyordu.

Bir sonraki köşede Dalton's Pub vardı; ismi siyah boyanın üstüne altın harflerle yazılmıştı. Alt kattaki panjurlu pencereleri ve çatıya yerleştirilmiş iki geniş çatı penceresiyle burayı seveceğimi şimdiden söyleyebilirdim. Yaklaştıkça müzik daha net duyuluyordu; keman sesi ama klasik tarzda değil, ayağınızla ritim tutmak isteyeceğiniz türden.

"Büyükanne!" diye haykırarak kapıdan içeri dalan Liam, gümüş rengi saçlarını topuz yapılmış, kollarını ona doğru uzatan bir kadına doğru fırladı. Yaşlı kadının gülümsemesi iç ısıtıyordu ama gözleri? Sert ve kararlıydı. Colm'un endişesini şimdi anlıyordum.

"Nihayet! En sevdiğim oğlum geldi!" dedi Colm'un yanağını öptükten sonra kaşlarını çatarak. “Doğum günümde beni ekmeyi düşünmüyordun, değil mi?"

Colm başını iki yana sallarken neredeyse dehşete düşmüştü. “Hayır anne, kusura bakma, sadece biraz geç kaldım, hepsi bu."

"Neyse gelebilmenize sevindim," dedi yaşlı kadın ellerini kalçalarına koyarak. Liam odanın öteki ucuna, diğer çocukların yanına koşmuştu. “Bir kadın her gün altmış beş yaşına girmez! Gelin, ikinize birer içki ikram edeyim."

Colm barda her birimize birer bira ısmarladı. Biz kadehlerimizi tokuştururken, Bitsy uzun boylu bir adamla kapıdan içeri girdi; Colm'un kardeşi Declan olmalıydı bu. Tıpkı Colm gibi yakışıklı ancak annelerinin yoğun gözlerine sahipti ve belki de onun öfkesine? İkisi arasındaki durumu ele alacak olursak, dün geceki ağız dalaşı çoktan

unutulmuşa benziyordu. Ailelerini ve arkadaşlarını selamlarken yüzleri gülüyordu.

"Bits!" dedi Colm onu kucaklayarak. “Görüyorum ki hâlâ bu ahmakla takılıyorsun. Onu böylesine sevdiğin için gerçek bir azizesin. O seni hak etmiyor."

Declan sırıttı. “Ben de seni gördüğüme sevindim, abi."

Colm içkisinden bir yudum alıp gülümsedi. “Sadece takılıyordum, Dec."

Anneleri Declan'ı görünce, “Bakın," diye bağırdı. "En sevdiğim oğlum gelmiş!"

Colm kardeşinin göğüs kafesine sert bir dirsek attı. “Az önce benim için de böyle dedi."

"Yalancı," dedi Declan. "Onun favorisi benim, bunu herkes bilir."

Colm kollarını göğsünde kavuştursa da Katherine buna izin vermedi. Her iki oğlunu da kolundan tutup odanın diğer ucuna götürdü. İkisi de tüm heybetleriyle kadının tepesinde yükseliyordu ama patronun kim olduğu çok belliydi. Yaşlı kadın taş çatlasın 1.60 ancak vardı.

"Daha iyi hissediyor musun?" diye sordum benimkinin yanındaki bar taburesine zar zor oturan Bitsy'ye.

Omuz silkti. "Evet, sanırım. Dec ve ben aramızı düzelttik... Yani, çoğunlukla."

Katherine dans etmeye başladığında partnerlerimizin başlarını geriye atıp abartılı el hareketleriyle gülmelerini izledik.

"Lena," diye başladı Bitsy tekrar, karşımızdaki cümbüşe bakarak. "Bu ailenin biraz fazla olduğunu hiç düşündün mü?”

"Kabul etmeliyim, daha önce bir büyükannenin bacaklarını kaldırıp kankan dansı yaptığını hiç görmedim, " dedim gülerek. "Ama sonuçta bugün onun doğum günü."

Bitsy gözlerini şakacı bir şekilde devirdi. "Bir gün bu Daltonlar beni öldürecek. "

Gülümsedim. "Ya da belki de başına gelen en iyi şeydir?"

"İyimserliğin şerefine," dedi Bitsy kadehini benimkiyle tokuşturarak.

"Bir şeye ihtiyacın var mı?" diye fısıldadı Colm kulağıma, tenime değen nefesiyle tüylerim diken diken olmuştu.

Başımı iki yana sallayarak gülümsedim.

"Pekâlâ, o zaman muhtemelen sahneye çıkıp annem için kadeh kaldırmalıyım."

"Evet, yapsan iyi olur," dedi Bitsy onaylayarak, "eğer daha sonra sana musallat olmasını istemiyorsan. "

Müzisyenler şarkılarını bitirince Colm yanağımı öptü, sonra önümüzdeki küçük sahneye doğru ilerleyip çatalını bardağına vurarak kalabalığın dikkatini çekmek için el salladı. "Herkese merhaba," dedi mikrofonu alarak. "Sevgili annemizin doğum günü partisine hoş geldiniz." Boğazını temizledi. "En büyük ve en sevdiği oğlu olduğum için bu gece birkaç şey söylemek istedim." Duraksayıp Declan'a sırıttı. "İnsanlar İrlandalıların şanslı olduğunu söyler ama hayatım her zaman güllük gülistanlık olmadı. Zor zamanlar geçirdim ve en karanlık anlarda, itiraf ediyorum, lanetli olup olmadığımı merak ettim. Geriye dönüp büyük resme baktığımdaysa ne kadar şanslı olduğumu görüyorum ve bunun tek sebebi annem. Aslında hepsinin arasında en

şanslı piç benim çünkü Zümrüt Ada'daki* en iyi anneye sahip olma lütfuyla kutsandım. Sadece onun yemek masasındayken hapşırmayın, tavuklarını rahatsız etmeyin ve 1974'teki Scrabble yarışmasında Bayan Higgins'in tarafını tutmayın. Yarışı annem kazandı, dahası yok." Oda kahkahalarla çınladı. "Ve onun oğlu olduğum için de bu hayatta da ben kazandım." Oda hâlâ tezahürat ve alkışlarla çınlıyordu ancak Colm henüz bitirmemişti. "Bana birkaç dakika daha izin verirseniz, yapmam gereken iki duyuru var; ikisinin de annemin hoşuna gideceğini düşünüyorum. İlki mi? Londra'daki bir iş teklifini geri çevirdim, burada, Kinsale'de kalıp bu güzel eski, lanet olası barı işleteceğim." Katherine duygulanmış bir hâlde ellerini göğsüne koymuştu. İç geçirmeler ve tezahürat korosu neredeyse melodikti. "Annemin o önlüğü emekliye ayırmasının, ayaklarını uzatmasının ve belki de kendine bir erkek arkadaş bulmasının zamanı geldi."

Katherine kıpkırmızı yanaklarla başını iki yana sallasa da mutluluğu yüzünden okunuyordu.

"Ve annem artık keyif çatarken, ben de sizlerin kuşaklar boyunca sevdiği bu küçük, köşeye sıkışmış mekânla ilgileneceğim." Colm bir an mikrofondan uzaklaşıp kalabalığın arasında bana bakındı, ta ki gözleri benimkilerle buluşana kadar. "Ama yanımda bir partner olmadan bunu yapamam; benim eksik parçam, kalbimin ait olduğu yer." Yutkundu. “Lena, lütfen sahneye yanıma gelir misin?”

Gergin bir şekilde gülümsedim. "Ben mi? Şimdi mi?" Colm başını salladı. "Lütfen?"

(*) İrlanda için kullanılan bir ifadedir. Bu ifade ülkenin her yanını kaplayan yeşil doğası, yemyeşil vadileri ve tepelerinden gelir. (ç.n.)

"Hadi kızım," diye fısıldadı Bitsy sırıtarak.

"Tamam," diye mırıldandım kalabalığın arasından sahneye doğru ilerlerken.

“Lena, on üç yıl önce Avrupa'daki o trende karşılaştığımızda aramızda inkâr edilemez bir kıvılcım hissettim.” Durakladı ve kalabalığa döndü. "Ama ne yazık ki Lena numaramı kaybetti."

Odada şakayla karışık kahkaha sesleri yükseliyordu.

"Ama tam sekiz yıl sonra, Lena bana bir Facebook mesajı gönderdi. Oğlumun doğumundan sonra hayatımın en güzel günü o gündü çünkü... birbirimizi yeniden bulduk.” Declan'a işaret edince o da Liam'ın omzuna dokundu. Küçük çocuk sevinçle gülümseyerek sahneye koştu ve Colm'un yanında durdu. İkisi de diz çökerken odayı bir sevgi seli kapladı. Katherine gözlerini mendille silerken Bitsy de barda hıçkırarak ağlıyordu.

Colm ceketinin cebinden küçük bir kutu çıkarıp Liam'a uzattı.

"Lena," dedi boğazını temizleyerek. “Sana iki sorumuz var.” Susup babasına baktı.

"Lena," diye başladı Colm. “Eğer eşim olmayı kabul edersen bu hayattaki en şanslı adam olacağım."

Liam başını sallayıp bana doğru döndü. “Ben de annem olmayı kabul edersen en şanslı çocuk olacağım."

İkisi birbirine baktıktan sonra beklenti dolu bir ifadeyle bana döndü.

"Lena, benimle evlenir misin?" diye devam etti Colm.

"Lena, annem olur musun?" diye ekledi Liam.

İkisinin de omzuna birer elimi koydum. O an öyle duygulandım ki gözyaşlarım denize ulaşmak isteyen bir nehir gibi yanaklarımdan süzüldü. Hayatımda hiç bu kadar güzel ve içten bir sevgi gösterisi görmemiştim. Gerçekten hissettim... hem de iliklerime kadar. Onları sevmekten kendimi alamıyordum.

"Evet," dedim Colm parmağıma altın bir yüzük takarken. Ortasında üç küçük zümrüt bulunan, minik elmaslarla süslü, mütevazı ama şahane bir yüzüktü.

Müzisyenler, herkesi ayağa kaldıran tempolu bir dansla tekrar çalmaya başladı. Colm, Liam'ı omuzlarına alıp bir koluyla onu tutarken, diğerini de bana doladı.

"Tebrik ederim," dedi Bitsy kadehini benimkiyle tokuşturup Declan'ın karnına dirsek atarak. "En iyi kardeşi kaptın."

"Aileye hoş geldin, canım," diye ekledi Katherine yüzünde kocaman bir gülümsemeyle. "Kendine harika bir delikanlı buldun."

Gülümseyerek Colm'a baktım; gerçekten harika biriydi.

***

Parti akşam boyunca devam etti ama saat on bir gibi Liam, başını büyükannesinin omzuna yaslamış, uyuklamaya başlamıştı. Colm ve ben eve gitmeye karar verdik. İçilen viskileri düşününce yoldan bir taksi çevirdik. Colm, uykulu Liam'ı kucaklayıp arabaya yerleştirdi; Liam da başını kucağıma koydu.

Eve dönüş yolunda el ele tutuşurken ikimiz de sessizliğe gömülmüştük, mutluluk sarhoşuyduk. Bu duyguyu, geçip gitmeden

önce bir şişeye koyup saklamak istiyordum; yakında yok olacağının farkındaydım.

Bu gece gözlerimi kapattıktan sonra bize ne olacaktı? Birbirimizi tekrar bulabilecek miydik? Şu an sahip olduğumuz şeye bir daha sahip olabilecek miydik? Aşk bir zamanlar çiçek açtığı yerde yeniden filizlenebilir, dedim kendime. Ama o da aynı şeyi hissedecek miydi? Ben hissedecek miydim? Her şey bu kadar mükemmel olabilir miydi? Emin değildim.

Colm, şoföre ödemeyi yaptıktan sonra Liam'ı içeri taşıdı ve bizim odamızın yanında bulunan küçük odadaki yatağına usulca yatırdı. "Zavallı çocuk," dedi esneyerek. "Onun için büyük bir geceydi." Elimi sıktı, esneyerek konuşmasına devam etti. "Haftalardır konuşmamız üzerinde çalışıyoruz. Onu çok mutlu ettin. İkimizi de çok mutlu ettin."

"Baba? Lena?" dedi Liam kıpırdanarak. Rosie'yi aramayı planlıyordum ama diz çöküp çocuğun ayakkabılarını çözmeye başladım.

Colm'a gülümsedim. "Neden gidip uzanmıyorsun? Bu gece onu ben yatırırım."

"Emin misin?" diye sordu tekrar esneyerek.

"Elbette," dedim gözyaşlarıma hâkim olmaya çalışarak, bir yandan da Liam'ın ayakkabılarını çıkarmaya çalışıyordum; başını yastığa koyduğunda saçlarını okşadım.

"Bana şarkı söyler misin?" diye sordu ben yorganı üzerine örterken.

"Elbette, tatlım." Duraksadım, annemin bana söylediği ninniyi düşündüm. Üzerinden çok zaman geçse de sözleri hâlâ aklımdaydı, zihnimde yankılanan sesi de öyle.

"Artık ağlama, uyu küçük bebeğim," diye başladım. "Uyandığında, o güzelim atlar seni bekliyor olacak."

Sesim titredi, söylemeye devam ederken anılar yıkılan bir barajın taşan suları gibi üzerime hücum etmişti. Annemin sesi. Parfümünün tatlı kokusu. Her gece bana "Küçük Güzel Atlar" şarkısını söylerdi, tıpkı annesinin ona söylediği gibi. Annem mükemmel değildi, hatta bundan çok uzaktı. Her seferinde onun bir başka adamın kollarına düşüşünü izlemiştim, biri hayatında kalacak da her şeyi düzeltecek diye umarak... Keşke bir erkeğe ihtiyacı olmadığını anlasaydı. Kendi başına yeterliydi. Ve ben de öyleydim; nişanlım olsun ya da olmasın.

İç çekip biraz daha söyledim, ta ki Liam gözlerini bir kez daha açana kadar. "Artık sana 'anne' diyebilir miyim?"

Gözyaşlarıma hâkim olmaya çalışarak dudağımın kenarını ısırdım. "Ah, tatlım, bunu çok isterim."

Liam mutlulukla gülümseyip yan tarafına döndü ve birkaç saniye içinde uykuya daldı.

Yanaklarını öperken şampuanının ve çam ağaçlarının kokusunu içime çektim. Doğru, belki de asla bir anne olamayacağım, en azından biyolojik olarak; ama olsaydım, gerçekten çok iyi bir anne olurdum. Liam bana bunu göstermişti.

Saat gece yarısına yaklaşıyordu, gitmek istemiyordum ama zaman geçiyordu. Rosie'yi düşününce dünkü yaşadıklarım yüzünden kalbim

sıkıştı. Gerçekten iyi olduğundan emin olmak için sesini duymaya ihtiyacım vardı.

Mutfak tezgâhındaki Colm'un telefonuna uzandım, benimki neredeydi bilmiyordum ve hemen teyzemin numarasını çevirdim.

"Lena?" diye yanıt verdi esneyerek.

Telefonu kavrarken gözlerimden yaşlar aktı. Tanrı'ya şükür hayattaydı. “Affedersin,” dedim. "Orada saatin kaç olduğunu bilmiyorum ama seni çok özledim ve aramak istedim. Umarım seni uyandırmamışımdır."

"Sadece biraz kestiriyordum,” dedi. "Saat dörde çeyrek var."

"Kusura bakma," dedim. "Ama seni mutlu edecek bir haberim var."

“Söyle bakalım.”

"Colm bu gece evlenme teklif etti, Liam ile birlikte.” Duraksadım, hayatımı -en azından bu versiyonunu bildiğini varsayıyordum.

"Biliyorum canım."

"Biliyor musun? Nasıl?"

“Çünkü Colm geçen hafta arayıp seninle evlenmek için benim rızamı istedi."

"Öyle mi yaptı?" Bu eski usul ama oldukça da modern jesti düşündükçe kalbim yerinden fırlayacakmış gibi oldu. Ne annem vardı ne de babam, bu yüzden Colm, teyzeme sormuştu.

"Evet ve çok tatlıydı."

"Yani sen... onaylıyor musun?"

"Buna sadece sen karar verebilirsin, tatlım. Ve çoktan vermişsindir gibi görünüyor?"

"Evet dedim."

"Peki, mutlu musun?"

"Öyleyim ama..."

"Ama yok."

Oturma odasındaki kanepeye gömüldüm. “Her şey çok hızlı oldu."

"Hızlı mı? Dört yıldır onunla birliktesin ve iki yıldır İrlanda'da yaşıyorsun."

"Doğru." "Kalbine güven canım."

"Sanırım bu gece güvendim."

"Bu haberi kutlamayacağım da neyi kutlayacağım? Doktorum kırmızı şarabı bırakmamı söyledi ama canı cehenneme. Benim kızım nişanlanmış. Ah, hem de yeni büyükanne oldum!"

"Aynen öyle," dedim gülerek. "Liam'la tanışmanızı dört gözle bekliyorum. Harika bir çocuk."

"Yakında eve gel," dedi sesi titreyerek. "Seni çok özledim.'

"Söz veriyorum," dedim ona bir öpücük atarak.

Vedalaşmadık. Hiçbir zaman vedalaşmazdık. Çocukken bu kelime beni korkuturdu çünkü anneme "hoşça kal" dediğimde içimde hep bir korku olurdu. Ne zaman eve döneceğini hiç bilemezdim ve içten içe vedalarımızdan birinin son olabileceğinden korkardım. O öldükten sonra, Rosie ve ben bu kelimeyi bir daha hiç kullanmadık.

Colm'un telefonunu sehpanın üzerine koydum, sonra da yatak odasına geçip kıyafetlerimi olduğum yerde çıkardım. Yatağa girip Colm'un sıcak bedenine sokuldum. "Merhaba," diye fısıldadım elini tutup parmaklarımızı birbirine dolarken.

"Merhaba," diye fısıldadı beni öpmek için döndüğünde. "Bu gece eğlendin mi?"

"Hem de çok," dedim ve başımı çıplak göğsüne yasladım. "Liam uyudu, bayıldı desem yeridir. Az önce Rosie'yi aradım. Verdiğim habere çok mutlu oldu." Evlenme teklif etmeden önce onu aramasının benim için ne kadar önemli olduğunu ve yakında Seattle'a bir gezi ayarlamamız gerektiğini söyledim. Cevap vermeyince dingin yüzüne baktım. Gözleri kapalıydı ve iç çekerek, göğsünün iniş çıkışını sessizce izledim.

Bu muydu? Colm birlikte olmam gereken kişi miydi? Kinsale kadar büyük bir kalbi olan yakışıklı İrlandalı mı? Eğer öyleyse, yarın yeni bir yerde, başka biriyle nasıl uyanacaktım? Bunun düşüncesi bile beni ürkütse de en çok bu vedadan korkuyordum. Eve gitmeyi çok istesem de buradan ayrılmaya gönlüm el vermiyordu. Yerimde kıpırdanıp yastığa gömüldüm. Geçtiğimiz son birkaç günde ilk kez uykuya direnmek ve sabahlamak istiyordum; sırf bu anın tadını biraz daha çıkarabilmek için. Yorgun gözkapaklarıma sanki taş bağlanmıştı ama birkaç dakika daha açık kalsınlar diye kendimi zorladım. Tüm bunların ne olduğunu ya da sabah nerede olacağımı hiç bilmiyordum ama bildiğim tek bir şey vardı ve bu bana beklenmedik bir huzur veriyordu: Bugün aşkı hissetmiştim; gerçek aşkı.

ALTINCI BÖLÜM

12

Gözlerimi açıp yabancı bir karanlığa bakarken taksi kornaları peş peşe çalıyordu. Nerede olduğumu bilmiyordum, tek bildiğim İrlanda'da olmadığım ve Colm ile Liam'ın başka bir geçmişte kaldığıydı. Dünün anıları ok gibi kalbime saplanırken irkildim. Güzel, sıcak bir rüyadan uyanmış, kaderimi kontrol eden her neyse, beni bir kez daha uçuruma atmıştı.

Başka bir yabancı yatakta doğrulurken boş olmasına sevindim. Üzerimdeki mavi ipek gecelikle yataktan kalkıp pencereye yürürken titredim. Perdeleri açtığımda güneş henüz ufuktaki yerini almamıştı ama gecenin pelerini altında bile nerede olduğumu anladım.

Manhattan.

Uzaktan High Line ile Chelsea Hotel'in o ikonik neon tabelasını görebiliyordum. Sanırım burası eskiden geç saatlerde Chelsea Papaya'dan sosisli almak için uğradığım Yirmi Üçüncü ve Yedinci Cadde'nin köşesiydi. Hâlâ bir dolarlık sosislinin nasıl bu kadar lezzetli olabildiğini anlayamıyordum.

Şehrin ışıkları yağmurla ıslanmış pencereden içeri süzülürken, Eve hoş geldin evlat, der gibiydi. Ama ne hoş karşılandığımı ne de evimde olduğumu hissediyordum. Tek istediğim, bu hiç bitmeyen alternatif gerçeklikten sıyrılıp kendi gerçek hayatıma dönmekti. Ayrıca iç çamaşırlarıyla yatak odasına giren bu adam da kimdi?

"Günaydın," dedi banyo kapısını kapatırken. Elbette sesi tanıdıktı. Bundan emin olmak için afallamış olsam bile bu sesi biliyordum. Adam sırtı bana dönük bir şekilde yatağın yanında durdu.

Pencereden süzülen ışık, adamın yüzünü aydınlatmadan önce bile adrenalin damarlarımda dolaşmaya başlamıştı.

"Çok yoğun bir gün olacak," dedi komodinin üzerinde dün geceden kalma içkisinden bir yudum alarak. “Az da olsa biraz dinleneyim.” Buzlu viski. Biliyordum çünkü onu tanıyordum.

Bedenim kaskatı kesilmişti. Yatağa geri tırmanan adam Christian'dı; en iyi arkadaşımın kocası.

“Hayır,” dedim ondan biraz uzaklaşarak. Halüsinasyon görmediğimden emin olmak için komodinin üzerindeki lambayı yaktım. Evet, görmüyordum. "Hayır, hayır, hayır, hayır, hayır, hayır, hayır. Bu gerçek değil. Senin Frankie ile olman lazım!"

"Frankie?" dedi şaşkın bir sesle. "Konserde onunla ve-dalaşmıştık." Gülümsedi. "Onu taksiye bindirdim, hatırladın mı? Endişelenme. O iyi."

Başımı iki yana salladım. "Hayır, iyi falan değil, Christian!."

"Sakin ol, Lena. Ne oluyor?"

Başım dönüyordu ama sebebi dün geceki içkiler değildi. “Christian, benim için bir şey yapmanı istiyorum."

"Ne oldu?"

Başlığa yaslanarak doğruldum. "Nasıl tanıştığımızı anlatsana."

"Bir saniye, ne?"

"Christian, lütfen," dedim gözlerimi sıkıca kapatıp tekrar açarak. "Sadece... duymak istiyorum."

"Tamam, tamam," dedi sonunda.

Açıklamasını, eğer mümkünse bunu bir şekilde mantığa oturtmasını bekledim. Bildiğim kadarıyla Frankie birazdan eve gelecekti. Biz ne yaptık? Ben ne yaptım?

"Pekâlâ," dedi Christian arkasına bir yastık daha koyarak. "Hadi geçmişte kısa bir yolculuğa çıkalım. Nomad Otel barındaki o bar taburesinde otururken âdeta bir tanrıçaya benziyordun. Seni ilk ben fark ettim, gerçi sen her zaman bunun tersini söylersin. Ama öyle değil, içeri girdiğini ilk ben gördüm. Eğer bu kadınla bir içki içmeyi başarırsam bu gece mutlu bir adam olarak ölürüm, diye düşündüm." Gülümsedi ve bana doğru döndü. "Sonra bir mucize gerçekleşti ve sen yanıma geldin."

Hayır, ben değildim. Frankie senin yanına geldi.

"Barın kenarını kavradım, senin yanındayken kendime hâkim olmak güçtü." Duraksadı ve başını salladı. "O zamanlar da farklı bir enerjin vardı, tıpkı şimdi olduğu gibi."

Sol elimdeki yastık kesim, büyük zümrüt yüzüğe baktım; loş ışıkta bile parlıyordu. Christian bana doğru yaklaşırken eli tanıdık bir şekilde karnımın üzerinde kaydı. Bu hiç iyi değil. Aksine korkunç. Korkunç, korkunç, korkunç.

"Bize neler oluyor Lena?" diye sordu geri çekilirken huzursuz olduğumu hissederek.

Biz mi? İçgüdüsel olarak geri çekildim. Biz diye bir şey yok!

"Mutluyduk ama sonra..." Susup bakışlarını kaçırdı.

"Christian," dedim temkinli bir şekilde. "Bunu nasıl söyleyeceğimi tam olarak bilmiyorum ama..."

Birden dudakları dudaklarıma yapıştı. Karşı koyamayacak kadar güçsüz hissettim kendimi. Bir anlığına -hem de uzun bir an- öylece kalakaldım ya da belki de donakaldım, beni kendine çekmesine izin verdim; o kadar yakındık ki kalp atışlarını kendi kalbimin üzerinde hissedebiliyordum. Ama bu sadece bir an, dedim kendime, yaşanmaması gereken bir an. Ve belki de hiç yaşanmıyordu? Daha dün, bambaşka koşullar altında İrlanda'daydım. Colm ve Liam aklıma gelince yüreğim sızladı. Ama şimdi burada güvendiğim, sevdiğim birinin kollarındaydım. Hem arkadaşım ama aynı zamanda Frankie'nin kocası...

"Yapamam," dedim, geri çekilirken nefes nefeseydim. Kendimi fazlasıyla huzursuz hissediyordum. Bu olamaz. Asla...

"Pekâlâ," dedi Christian ve sinirle yatağın kendi tarafına geri çekilip yan yatarak sırtını bana döndü. Ben de aramıza bir yastık koydum; bu, asla aşılmaması gereken bir sınır dedim kendime.

Bu tam bir delilikti! Christian'ı en son Pensilvanya'daki çiftlikte Frankie ve bebekleriyle birlikteyken görmüştüm. Şimdi Manhattan'da parmağımda onun yüzüğü takılıydı.

Dakikalar geçti, belki de bir saat. Yanımdaki dijital saatteki rakamları izledim; yavaş ve sabit bir işkence gibiydi, ta ki sonunda güneş doğup odayı ışıkla doldurana kadar. Tam o anda Christian esnedi ve yataktan kalktı.

"Pekâlâ, sanırım artık yara bandını söküp güne başlamanın zamanı geldi," diye homurdandı karın kaslarını gözler önüne serip tişörtünü çıkararak. Hemen gözlerimi kaçırdım. "LA ekibiyle peş peşe toplantılar beni bekliyor." Pantolon giyip bana döndü. “Belki de boş

vermeliyim, ha? Hasta olduğumu söyleyip işe gitmesem. Belki..." Yatağın kenarına oturdu. "...biraz eski günleri anımsarız?" Elini yorganın altına uzattığında, bir anda kendimi şehirdeki o geceye geri dönmüş gibi hissettim; ikimizin de hissettiği o ateş ... ne kadar gerçekse, o kadar da yanlıştı; tıpkı şu anda olduğu gibi.

"Hayır," dedim kaskatı kesilerek. "Yani, gitmen gerek. Önemli bir gün, değil mi?" Kendimi korumak istercesine dizlerimi göğsüme kadar çektim.

“Evet,” dedi sonunda ayağa kalkıp dolaba doğru yürürken. “Muhtemelen haklısın. Hem yazman gerektiğini biliyorum."

"Kesinlikle," dedim, bu bahaneye inandığı için rahatlamıştım. “Çok fazla... yazmam gerekiyor."

"Tamam," diye onayladı ama sesinden canının sıkıldığı anlaşılıyordu. “Bu gece görüşürüz o zaman." Bir süre telefonuna bakındıktan sonra başını salladı. "Ah, bekle, Frankie için doğum günü yemeğine çıkacaktık, değil mi?"

Sözleri kulağa imkânsız, hatta yabancı geliyordu. Bu noktada olmam yeterince kötüydü ama bu koşullar altında en iyi arkadaşımla nasıl yüzleşecektim, hatta gözlerinin içine nasıl bakacaktım?

"Bu sefer kimle gelecek acaba?” diye sordu Christian kravatını düzelterek. "Bu kadın saç rengini değiştirir gibi adam değiştiriyor. Son adamı hatırlıyor musun?"

Boş gözlerle öylece bakakaldım.

"İşte, şu sakallı, baştan aşağı dövmeli adamın adı neydi? Yemin ederim, herifin Rikers Hapishanesi'nden yeni çıkmış gibi bir hâli vardı.”

"Aman Tanrım,” dedim endişeyle.

"Neyse, son toplantım saat altıda bitiyor, restoranda görüşürüz, tamam mı? Geç kalırsam lütfen beni haşlama. LA ekibinin nasıl olduğunu biliyorsun.”

"Tamam," dedim vücuduna tam oturan gri takım elbisesine bakarak. “Haşlamak yok."

“Bugün için iyi şanslar," dedi bana hızlıca bir öpücük kondurmadan önce. "Artık son düzlüktesin. Çoksatan roman yazarı havası alıyorum."

Duruma ayak uydurarak başımı salladım.

"Okumak için sabırsızlanıyorum," dedi Christian gülümseyerek; ifadesi çekingendi. "Bu seferkini sır gibi sakladın."

Birden fazla mı kitap yazdım?

"Pekâlâ, akşama görüşürüz," dedi yatak odası kapısından bana son bir kez gülümseyerek.

"Evet," diye mırıldandım. "Akşam..."

Kapı kapandığında başımı yastığa koyup derin bir iç çektim.

Tamam. Ben bir yazardım ve Christian ile evliydim. Bu bir tür Freudyen kabus muydu? Yani yazabiliyordum, en azından kurumsal dünyada. Ama bir roman? Asla. Ayrıca dürüst olalım, Frankie beni az önce kocasıyla yatakta görseydi, kellemi uçururdu. Yıldızlar nasıl bir hizaya girmişti de ben şu an buradaydım? Belki de üniversitedeki o tuhaf fizik profesörü haklıydı. Tüvit takım elbiseleri ve sözde "kelebek etkisi" teorisine olan takıntısı dışında o dersle ilgili hiçbir şey hatırlamıyordum; Çin'de bir kelebeğin kanat çırpmasının olaylar

zincirini tetikleyip Houston'da bir kasırgaya yol açabileceği fikri ya da bu durumda, benim hayatıma.

Muhtemelen kalkmalı, giyinmeli ve sonraki adımlarımı belirlemeliydim. Gardırobumdaki kıyafet seçeneklerime baktım, hepsi siyah ve bejdi. Ne desen ne çiçek ne de renk vardı. Pekâlâ, sanırım tek renkten hoşlanıyoruz? Ben... depresif miyim, yoksa sadece New York'ta mı yaşıyorum? Bir kot pantolonla sade siyah bir kazak alıp spor ayakkabılarımı giydim. Küçük mutfakta, tezgâhtaki Nespresso makinesine bir kapsül attım ve bir tane daha yapmadan önce bir shot espresso içtim. Daire yeterince güzel ve temizdi ama çok dağınıktı; kapının yanında üst üste yığılmış Amazon kutuları ve kanepenin üstünde dağ gibi olmuş, katlanmamış çamaşırlar vardı. Tezgâhta duran posta yığınını inceledim; açılmamış faturalar, giyim katalogları ve Rosie'den bir kartpostal!

Merhaba tatlı kızım,

Nasılsın? Christian nasıl? Bali'de ormanda bir yoga kampındayım! Burası muhteşem! Belki döndüğümde bana bebek haberi verirsin! Ah, umarım öyle olur. Bu doğurganlık yolculuğunun senin için ne kadar zor olduğunu biliyorum. Keşke parmaklarımı şıklatıp bunu senin için kolaylaştırabilsem.

Romanın nasıl gidiyor? En son konuştuğumuzda, bunun şimdiye kadar yazdıklarından daha kişisel olduğunu söylemiştin. İç benliğimizle yüzleşmek benzersiz bir görevdir, bu yüzden eminim ki senin için en iyisi olacak!

Pekâlâ, uyumalıyım, havaalanı servisi sabah altıda hareket ediyor. Döndüğümde ziyarete gel! Bazen seni o kadar çok özlüyorum ki canım acıyor.

Kucak dolusu öpücükler ve sevgiler,

Rosie

Rosie Bali'de miydi? Christian ve ben ... bebek mi istiyorduk? Oturma odasına, uzaktaki pencerenin yanındaki küçük masaya gidip bilgisayarı açtığımda kollarımdaki tüyler diken dikendi. Ben kimim? Bir tarayıcı açtım ve adımı Google'a yazdım. Goodreads bağlantısına tıkladığımda kendimin yan dönmüş, yarı gülümser bir fotoğrafını gördüm. Gülüşüme ve saçlarıma ne olmuş böyle? Kendimi fazla ciddiye alıyormuşum gibi katı ve gergin görünüyordum.

Tarayıcıyı kapatıp iCloud'daki klasörlere özel bir dedektif gibi tıklamaya başladım. Hayatıma, yani en azından bu hayata ait fotoğraflara göz attım: Christian ve ben Hudson Nehri'nde yelken yaparken, birlikte çekilmiş akşam yemeği fotoğrafları, Mona Lisa'nın önünde ben, Van Gogh'un otoportresinin önünde Christian. Neden Frankie değil de ben?

Telefonu tekrar elime alıp en yakın arkadaşımı aramak istiyordum ama cesaret edemiyordum. Bunun yerine "Üçüncü Roman/İlk Taslak" başlıklı bir klasörü açtım. Belki de kurgumda bir yerlerde biraz gerçeklerden bahsetmişimdir. "Teklif" başlıklı bir belgeye tıkladım.

Ve Sonra Sen Geldin

Lena Lancaster'dan Bir Roman Taslağı

Vera Canfield'ın sevgi dolu bir eşi, roman yazarı olarak tatmin edici bir kariyeri ve Elf adında yaramaz bir kedisi vardır. Dışarıdan bakıldığında Vera'nın her şeye sahip olduğu düşünülse de özenle inşa ettiği bu güzel hayatın içinde karanlık bir şey büyüyordur; gündüzleri peşini bırakmayan, geceleri uykusunu kaçıran eski bir sır.

Telefonum çalarken anında doğruldum ve ekrandaki ismi görünce irkildim: Frankie.

"Ah, merhaba?" dedim ihtiyatla.

"Dostum, neredesin?"

"Neredeyim?" Sesimdeki suçluluk ve huzursuzluğu duyabiliyor muydu acaba?

"Ben de onu diyorum ya," diye devam etti. "Yarım saat önce burada olman gerekiyordu!"

"Ah, özür dilerim," dedim. "Nerede?"

"Park!" "Tamam, Central Park mı?"

"Ee, evet, hani şu herkesin bildiği.” Gözlerini devirdiğini hayal ettim. "Bu arada kahven soğuyacak."

"Tamam," dedim biraz nefes nefese. “Ama Frankie, parkta nerede?"

"Alice Harikalar Diyarında,” dedi; sinirlendiği belliydi.

"Yok artık."

On yıl önce Central Park'ta koşarken yanından geçtiğimiz bronz heykeli hemen hatırladım. "Tamam. Birazdan... orada olacağım."

***

Taksi beni Columbus Circle'da indirdi ve parka doğru bakarken koşmam gereken uzun bir mesafe olduğunu fark ettim. Neyse ki spor ayakkabı giydiğim için koşmak sorun değildi. Fotoğraf çekilen bir turist grubunu, ikili bebek arabası süren zengin görünümlü bir anneyi, şehirdeki eski hayatımın hayaletlerini ardımda bıraktım. Yirmi dakika sonra nefes nefese kalmış bir hâlde Alice Harikalar Diyarında'nın bronz heykeline bakıyordum; benim için uygun bir metafordu. O tavşan deliğinden aşağı düşmüştü; bense... bir yerlere gidiyordum.

"Kırk beş dakika geç kaldın," dedi Frankie sinirlendiğini belli ederek. Birkaç santim koyu diplerinin göründüğü, platin sarısı saçları ortadan ayrılmıştı ve çenesinin hemen altında dümdüz kesilmişti. Ona başıma neler geldiğini anlatmak istiyordum ama zihnim başka bir soruyla meşguldü: En yakım arkadaşım nereye gitti ve bu asi rockçı kız da kim?

"Özür dilerim," diye mırıldandım şaşkın bir hâlde. Siyah kısa kollu bir elbise giymiş, boğazına da choker kolye takmıştı. Tanrı aşkına, bileğindeki dövmeye ne demeliydi peki? "Frankie? Ne oldu?"

"Sen neden bahsediyorsun?" Kahvesinden bir yudum alırken benimkini uzattı. Kahve soğumuştu ama şikâyetçi değildim. Geç kalmamın ödülü buydu.

"Saçların, senin…..”

"Ah, beğendin mi?” Gülümseyerek yüzünü çerçeveleyen saçını düzeltti. "Altıncı Cadde'deki yeni salona bayılıyorum. Saç düzleştirme uygulamaları hayatımı değiştirdi."

Afallamış bir şekilde başımı salladım. "Ama... seni sen yapan... buklelerindi."

"Eh," dedi omzunu silkerek. "Saçımı her zamanki gibi boyattım ama bu sefer diplerine dokundurtmadım. Şimdi moda bu. Koyu dipler, açık renk saçlar. Bilirsin işte, rockçı kız havası."

"Ama Frankie, sen... rockçı kız değilsin."

"Biliyorum, biliyorum. Sadece biraz farklılık istedim." Boynundaki kolyeyi sanki nasıl takacağını bilmiyormuş gibi evirip çevirdi. Ki gerçekten bilmiyordu. "Ayrıca Townes bu tür şeylerden hoşlanıyor."

"Townes?"

Sırıtarak bana baktı. "Evet, çıktığım yeni çocuk!"

Frankie'nin sadece görünüşü değil, tavrı da çok farklıydı. Daha sert, daha duygusuz. Sesi bile... keskin bir ton taşıyordu. Neler yaşamıştı da bu denli değişmişti bilmek istiyordum. Ama ağzımı açamadan telefonunu bana uzattı.

"Townes bu," dedi gururla. "Çok ateşli, değil mi?"

Metroda kitaba dalmış bir adamın fotoğrafına baktım. "Bekle, bu David Foster Wallace'ın Infinite Jest adlı kitabı mı?"

Frankie gururla başını salladı.

"Bin sayfa falan değil miydi o kitap?"

"Gerçekten zeki biri," diye devam etti. "Onu @hotdu-desreading adlı bir Instagram sayfasında gördüm." Yüzüne muzip bir gülümseme hâkimdi. "Neyse, bir ihtimal mesaj kutusuna Sızmış olabilirim."

İmkânsız. Frankie asla böyle bir şey yapmaz!

Sanki aklımı okuyormuş gibi başını salladı. "Gerçekten mi? Beni mi yargılıyorsun?"

"Hayır," dedim hemen. "Sadece, şey, ya o ... "

"Bir ucube mi çıksa?" dedi Frankie omzunu silkerek. "Bu onlarla ilk karşılaşmam olmazdı. Dinle, Lena, sen son yedi yıldır mutlu bir evlilik sürerken ben cehennemden fırlamış bir flört hız trenine takılıp kaldım. Sadece iyi biriyle tanışmak ve bu çılgın yolculuktan kurtulmak istiyorum, anlıyor musun? Yoruldum artık. Ve ... bilmiyorum, belki bir gün anne olmak istiyorum."

Bir gün harika bir anne olacaksın.

Frankie'ye içim acıdı. Onu böyle görmek canımı yakıyordu; çok farklı, çok kaybolmuş görünüyordu. Omuzlarını tutup gözlerinin içine bakmak ve ona gerçeği söylemek istiyordum. Ama yapamazdım çünkü hayatının bu denli çıkmazda olmasının sebebi bendim. Ayrıca karşımdaki kişinin güvenebileceğim Frankie olmadığının da farkındaydım. Hayır, asıl onun benim yardımıma ihtiyacı vardı. Onun Yetkin Gezgin'i olmam gerekiyordu.

"Her şey yoluna girecek," diye güvence verdim.

"Ya yanılıyorsan?"

"Yanılmıyorum." Yıllar önce, başka bir hayatta Christian ile evlendiği günü düşünerek duraksadım. Nat King Cole eşliğinde dans etmişler, sonra dansın ortasında önceden hazırlanmış bir koreografiyle "Disco Inferno"ya geçmişlerdi. Büyüleyiciydi ve birbirlerine çok âşıklardı. Peki ya şimdi? Bir şekilde Frankie'nin yaşaması gereken hayat benim olmuştu. Onun boşuna çabalamasının, mutsuz olmasının

nedeni bendim. Zamanı geri alamazdım ama şu anda yardımcı olabilecek seçimler yapabilirdim.

“Göreceğiz,” dedi Frankie iç çekerek. "Neyse, Townes bu akşam doğum günü yemeğime geliyor. Onu seveceğini düşünüyorum, Lena. Gerçekten seveceğini umuyorum."

Başımı olumlu anlamda sallasam da çok emin değildim. Rosie'nin, yazdığım romanın gerçeğe fazlasıyla yaklaştığına dair imasını düşününce, bu romanı da merak etmiyor değildim. "Sana yeni çalışmamın taslağını gönderdim, değil mi?" Yani, herhalde çalışmalarımı en yakın arkadaşımla paylaşmışımdır.

"Şey, evet," dedi Frankie sinirli bir ses tonuyla.

Kahvemden bir yudum daha aldım. “Peki, sence nasıldı?”

"Geçen hafta yorumlarımı e-postayla gönderdim ya, alık kafa.”

“Ah, özür dilerim, gözümden kaçmış olmalı.”

Frankie gülümsedi. “Gerçekten beğendim. Çok iyiydi. Ama Lena, sana bir şey sormam gerek?" Bacak bacak üstüne attıktan sonra bacaklarını yeniden çözdü. "Bu roman biraz evliliğinden mi bahsediyor?"

"Neden böyle düşündün?" diye sordum utangaç bir tavırla.

“Bilmem,” dedi Frankie. “Sanırım sadece öyle bir hisse kapıldım. Yani, Christian'ın aklı fikri bebek sahip olmakta. Ama sen biraz tereddütlüsün; tıpkı kararsız ama kocasına uyum sağlayan karakterin gibi."

Aman Tanrım, mutsuz muyum yani? Onca yıl Frankie ve Christian'ın o güzel hayatlarının gözlerimin önünde şe-killenişini izlemiştim; onlar adına mutluydum ama dürüst olmak gerekirse biraz

da kıskanıyordum. Derinlerde bir yerde, yıllar önce ona ilk hamleyi yapanın Frankie değil de ben mi olmalıydım diye merak eden bir tarafım hep vardı. Bu sabah yatakta, dudaklarımız buluştuğunda hissettiğim o elektriği düşündüm. Aramızda bir çekim vardı, evet. Ama bu, mutluluğun karmaşık tarifinin sadece bir içeriğiydi. Bunu artık çok daha iyi anlıyordum.

"Benim hayatıma benzer... başka ne dikkatini çekti?" diye sordum Frankie'ye kendimi hazırlayarak.

"Pekâlâ," diye devam etti konuşmasına, uzun bir süre duraksadıktan sonra. "Vera ve kocası... Adı neydi?"

"Preston," dedim. Her ne kadar tuhaf gelse de bu sabah dosyaya göz atarken detaylar zihnime kazınmıştı.

"Doğru, Preston. Yani, adam tam anlamıyla bulunmaz bir nimet, bu çok belli ve mutlu görünüyorlar, en azından dışarıya verdikleri izlenim bu yönde. Belki de Vera mutlu olmalı ve içten içe sızlanmayı bırakmalıydı." Frankie başını salladı. "Ciddiyim... Preston neredeyse Yılın Kocası." Derin bir iç çekti. "Ama belki de senin anlatmak istediğin şey buydu; dışarıdan muhteşem görünen hayatların bile belirsizliklerle dolu olabileceği fikri?"

"Pekâlâ," dedim sözlerini sindirmeye çalışarak. "Bravo. Bu oldukça edebi bir analiz. "

"Teşekkürler," dedi Frankie bir bisikletçi hızla yanımızdan geçip yakındaki bir su birikintisinden pantolonuma su sıçratırken. "Ah, bir şey daha vardı." Bir an düşüncelere daldı. "Aralarındaki bağ. Vera ve Preston uyumluydu, evet; yatakta da harikaydılar, falan filan. İkisi de sanatı seviyordu ama aralarında bir şeyler eksikti, biliyor musun?

Sanki Preston, Vera'nın işleriyle pek ilgilenmiyordu ama kendi işleri hakkında durmadan konuşuyordu. Bir de South Park'ı komik buluyordu ama Vera ondan nefret ediyordu."

Bir kahkaha attım.

"Küçük bir şey daha vardı," diye devam etti Frankie. "Gözümden kaçabilecek küçük bir ayrıntı ama bunu kaçırmadığım için çok mutluyum çünkü çok ince ama bir o kadar da tanıdıktı. Vera'nın kız arkadaşının evinde olduğu ve kocasının eve çiçeklerle gelip yanağından öptüğü ve gününün nasıl geçtiğini sorduğu kısım." Duraksadı. "Vera'nın o sahneyi izlerken dikkatini çeken şey çiçekler ya da öpücük değildi, 'Günün nasıldı?' sorusuydu. Arkadaşına, Preston'ın ona gününün nasıl geçtiğini sormadığını anlattığı kısım çok hoşuma gitti. Orada 'Gerçekten umurunda mı ki?' gibi bir tavır takınmıştı." Sırıttı. "Gayet iyiydi."

"Teşekkürler," dedim gülümseyerek.

"Neyse, bu gece Townes'a karşı anlayışlı ol, tamam mı?" dedi Frankie kaldırımda yürümeye başladığımızda. "Anne ayı gibi davranma lütfen."

Başımı iki yana salladım. "Neden bahsediyorsun?"

"Ah, sanırım en sonki çift buluşmamızı unuttun?

Evan'la olanı?"

"Sakallı olan mı?" diye sordum Christian'ın bu sabah Rikers Hapishane kaçkını gibi görünen adam hakkındaki yorumunu hatırlayarak.

"Evet, aslında hak etmişti. Ama Townes öyle değil." Sırıtarak bir taksi çağırdı. "Göreceksin."

***

Eve döndüğümde yorgunluktan tükenmiş hâldeydim ama gözlerimi kapatmaya cesaret edemiyordum. Bu gerçeklik ne kadar tuhaf ve şaşırtıcı olsa da en azından arkadaşlarımda buradaydı. Ayrıca bir sonraki sefer nerede uyanacağımı kim bilebilirdi ki? Bu nedenle elimden geldiğince uyanık kalmak istiyordum. Çözmem gereken meseleler ve düzene sokmam gereken bir hayatım vardı. Ama bu duruma kafa yoramadan telefonum titredi.

Ekranda şöyle yazıyordu: Lucy Sherman: Harper Collins Editörü.

"Merhaba," diyerek telefonu açtım.

"Lena! Tanrı'ya şükür cevap verdin! Konuşmamız gerek."

Sanırım telefondaki kişi editörümdü. Hem de aşırı kafein yüklenmiş bir editör.

"Olur," dedim kocaman bir esnemeyle. “Her şey yolunda mı?"

"Evet, evet!" diye haykırdı. “Taslağını okudum ve âşık oldum, Lena. Bayıldım, bayıldım! Evliliğin o ince detaylarını ele alma biçimin... Hem güldüm hem ağladım. Vermek istediğin tüm duyguları hissettim; özellikle de kadının bulaşıkları yıkarken yanlışlıkla kocasının en sevdiği kupayı kırması ve adamın birden parlaması. Aslında mesele kupa değildi. Hiçbir zaman da olmadı. Nihayetinde birikmiş ince çatlaklar dayanamayarak kırıldı... Ah, Lena. O kadar zekice bir metafordu ki."

"Vay canına, şey... teşekkür ederim," dedim hayretle.

"Elbette, bazı yorumlarım var. Düzeltilmesi gereken şeyler var ama önemli bir şey değil. Bunun dışında her şey tamam. Hatta bazı

satış temsilcileri dosyayı hafta sonu okudu ve Ernie, Target'ın büyük bir teklif vereceğini, hatta belki de bir kitap kulübü seçkisinde yer alacağını düşünüyor. Mutsuz evliliklerinde sıkışıp kalmış, kırmızı market arabalarını iten onca kadını düşünsene... Tam hedef kitle, anlıyor musun?"

"Evet," dedim durumu anlamaya çalışarak.

“Bugünkü tanıtım ekibiyle yapacağım toplantıdan sonra seninle konuşmam gereken tek bir şey var. Standart şeyler ama hâlâ aynı fikirde olduğundan emin olmak istiyorum."

"Aynı fikirde olmak mı? Ne konusunda?"

“Geçen hafta konuştuklarımızla ilgili. Evet, bu bir kurgu eseri ama tanıtım ekibi, özel hayatından bazı şeyleri paylaşırsan, mesela evliliğindeki gelgitleri anlatırsan, çok daha fazla dikkat çekebileceğimizi düşünüyor. Anlatabiliyor muyum? Tabii ki her şeyi ulu orta anlatmanı istemiyoruz ama Christian ile yaşadıklarını göz önünde bulundurursak bence elinde Oprah dergisi için bir makale ya da Good Morning America 'ya bir bölüm için bolca malzeme vardır. Öyle şeyler işte."

"Bir saniye, az önce Christian'la yaşadıklarım derken, ben..."

"Görmezden gelinen gerçek diyelim? Tatlım, seni ne zamandır tanıyorum? Ve ne zamandır mutsuzsun? Dinle, seni rahatsız edecek hiçbir şey yapmanı istemiyorum." Duraksayıp gergin bir şekilde güldü. "Ama diyelim ki, tamamen varsayımsal konuşuyorum, eğer kitap yayımlanmadan önce ayrılırsan, kişisel hikâyeni medyanın ilgisini çekmek için kullanabiliriz. Böyle bir durumda ilk haftada listeye girmezsen şaşırırım."

"New York Times Çoksatanlar Listesine mi?"

Kahkaha attı. "Başka ne olabilir!”

"Dinle Lucy, biraz zamana ihtiyacım olacak,” dedim. "Bunu düşünmem gerek."

"Tabii, tabii," diyerek iç çekti. "Ama acele et. Tanıtım toplantısına dönmem gerek. Ama Lena, bir kez daha tebrikler. Bu senin unutulmaz kitabın olacak. Hissedebiliyorum."

Lucy yarın burada olmayacağımı bilmiyordu, en azından bu saçma sapan durum kendini tekrarlamaya devam ederse ... Frankie'nin doğum günü yemeğine dört saat kala bir kahve yapmaya ve editörümün öve öve bitiremediği romanın ilk taslağına bakmaya karar verdim. Kim bilir, belki de Lucy'nin dediği gibi anlamam gereken her şey orada, sayfaların arasına gizlenmişti.

13

Son sayfaya geldiğimde neredeyse nefesim kesilmişti ve dizüstü bilgisayarı sıkıca kavramış hâldeydim. Az önce okuduklarımı -yani bu hayatımla ilgili gerçeği, siyah-beyaz kelimelere dökülmüş olanını- sindiremeden kapı gıcırdayarak açıldı. Karnımda bir kelebek sürüsü yükselip alçalırken başımı kaldırdığımda Christian'ın geldiğini gördüm.

“Merhaba,” dedim nasıl bir ses tonu takınmam gerektiğine karar veremeyerek.

Cevap vermedi, sadece buzdolabını açtı ve sonsuzluk gibi gelen bir süre boyunca içine baktıktan sonra bir Heineken çıkarıp şişeyi açtı ve kapağı mutfağa fırlattı. Çöp kutusunu iskaladığından kapak yere düştü. Onu yerden kaldırma zahmetine girmedi.

"Erken dönmüşsün,” dedim neşeyle. "Los Angeles ekibiyle toplantın olduğunu sanıyordum?"

Christian siyah granit tezgâha yaslanmış öylece dururken gözlerine düşünceli bir ifade hâkimdi. Birasından bir yudum alıp omuzlarını öne düşürdükten sonunda gözlerime baktı. "Bana ne zaman söyleyecektin?"

Başımı iki yana salladım. “Neyi söyleyecektim?"

"Numara yapma, Lena,” dedi. “Dr. Miller'a gönderdiğin e-postayı okudum."

Önce kafam karıştı ama sonra Frankie'nin bugün parkta söylediklerini hatırladım; doğurganlık tedavisi konusundaki bariz temkinliliğimi. “Ah,” dedim ve dizüstü bilgisayarı kapattım.

Christian kanepede yanıma oturup alnını ovuşturdu. “Benimle konuşmadan bu işi sonlandırdığına inanamıyorum."

Eline uzandım ama geri çekti.

"Lena," diye devam etti hüzünlü gözlerle bana bakarak. "İlk günden beri tek istediğimin baba olmak olduğunu biliyorsun.” Sustu, gözleri yaşlarla doluydu. "Bunu benden nasıl alırsın?"

"Özür dilerim," diye mırıldandım noktaları birleştirerek. Christian bir bebek istiyordu ama ben istemiyordum.

“Onca ay, onca randevu. Lena, heyecanlıydım. Çok umutluydum. Açıkçası senin de aynı duyguları paylaştığını düşünmüştüm." Başını iki yana sallarken incindiği yüzünden okunuyordu. “Bana nasıl hissettiğini söylemeliydin. Söylemeliydin..."

"Christian," diye fısıldadım. "Çok üzgünüm. Ne diyeceğimi bilemiyorum. Ben ..."

"Bana tek bir şey söyle: Bebek sahibi olmak istemediğin için mi, yoksa... benimle bir bebek sahibi olmak istemediğin için mi?"

Başımı ellerimin arasına gömerken kalbim bin parçaya bölünmenin eşiğindeydi.

"Evet, ben de bunu bekliyordum,” diyerek ayağa kalktı Christian. “Oyalama taktikleri.” Tezgâhın üzerindeki anahtarlarına uzandıktan sonra kapının yanında durakladı ve kapı koluna uzanmadan önce yanağındaki bir damla yaşı sildi. Sırtı hâlâ bana dönüktü. “Lena, seni seviyorum ama kalbimi kırıyorsun."

***

Tüm öğleden sonrayı Christian'ın sözlerini zihnimde evirip çevirerek, gözlerindeki acıyı hayal ederek geçirdim. Her şeyi anlamlandırmak ama en çok da görünüşte benim yarattığım bu feci karmaşayı düzeltmek istiyordum. Lena Kasırgası; en iyi arkadaşlarının hayatını mahvetmekte üstüne yok.

İç çekerek dolaba doğru yürüdüm ve siyah bir kazak elbiseyle bir çift uzun süet bot giydim. Saçımı topuz yaparken bir anda aklıma geldi: İşleri yoluna koymak için ne yapmam gerektiğini biliyordum.

Oturma odasında, masanın üzerindeki birkaç kartla zarfa uzandım.

***

Frankie bana daha önce restoranın adresini mesajla göndermişti; Yukarı Doğu Yakası'nda Graham's adında, şeflerin işlettiği, yeni havalı bir yerdi. Taksi beni oraya bıraktığında, onu cam kenarındaki bir masada otururken gördüm. Karşısındaki adamın sırtı bana dönüktü ve ikisi derin bir sohbete dalmıştı. Şüphesiz bu Townes olmalıydı.

"Merhaba," dedim masanın karşı tarafındaki bir sandalyeye çökerek. "Kusura bakmayın geciktim. Trafik berbattı."

"Sorun değil, tatlım," dedi Frankie gülümseyerek. "Burada olmana çok sevindim." Sevgilisine doğru döndü. "Lena, Townes'la tanış."

"Tanıştığımıza memnun oldum," dedi adam gülümseyerek. Oldukça hoş biriydi, hatta gayet normaldi ve kesinlikle yakışıklıydı, dahası bu hâliyle cidden yakışıklıydı. Ama elini uzattığında fazlasıyla

terlemiş olduğunu fark ettim, neredeyse yapış yapıştı. İçimden tuvalete koşup elimi yıkamak geldi ama daha yeni gelmiştim ve Frankie için elimden gelenin en iyisini yapmak istiyordum.

Townes bana merakla bakarak, “Söylesene," dedi. "Neden metroya binmedin? Sana rahat bir on beş dakika kazandırırdı."

Elimi elbiseme silerek biraz gergin bir şekilde güldüm. Bu adam şu anda beni gerçekten eleştiriyor mu? "Ah evet, senin tercih ettiğin ulaşım şekli," diyerek karşılık verdim. “Frankie bana fotoğrafı gösterdi."

"Ah, şu," diye devam etti alaycı bir tavırla kahkaha atarak. “Dürüst olacağım, o Instagram hesabını arkadaşlarımdan biri yönetiyor. Beni bu işe o soktu, her şeyi o ayarladı."

Tabii ki öyledir. O kitabı okumadığını biliyordum!

"Yani aslında kıza bir iyilik yapıyordum," diyerek omzunu silkti. “Ya da belki o bana bir iyilik yapmıştır. Gerçekten şu an mesaj kutumu bir görseydin, şey..." Tuhaf bir şekilde kolunu Frankie'ye atarken arkadaşımla göz göze geldik.

Büyüleyici.

Christian henüz gelmemişti ama garson geldiğinde Townes menüdeki tüm aperatifleri sipariş etmişti.

"Sence bu kadar yemek çok fazla olmaz mı?” diye sordu Frankie; sesi eleştirel olmaktan çok kibar bir ton taşıyordu.

"Hayır," diye yanıtladı Townes ve şarap listesine göz gezdirdikten sonra garsona seçtiklerini sıraladı; fazlasıyla pahalı bir şişe Barolo olduğunu fark etmemek imkânsızdı.

Christian nihayet geldiğinde ilk kadehimizi çoktan bitirmiştik, saçları yağmurla ıslanmıştı. “Kusura bakmayın geciktim," dedi. Frankie'ye bir buket lale verip yanağından öperken benimle göz göze gelmekten kaçındı. "Mutlu yıllar."

“Ah, Christian! Teşekkür ederim!” Frankie önce bana gülümsedi, sonra tuhaf bir şekilde gergin görünen Townes'a gülümsedi. Ben de gergindim.

"Evet," dedi Christian, Frankie kadehini doldururken yanımdaki boş sandalyeye kayarak. "Ne kaçırdım?"

"Çok şey kaçırmadın," dedim neşeli görünmeye çalışarak. "Townes'ı tanımaya çalışıyorduk."

"Merhaba, dostum," dedi Christian elini uzatarak, göz göze geldiklerinde. "Tanıştığımıza memnun oldum."

"Ben de," diye yanıt verdi Townes, kadehini yeniden doldurup bir yudum daha aldı, sonra da sanki rakibini ölçüp biçiyormuş gibi masanın öbür ucuna baktı. “Pekâlâ, ne iş yapıyorsun?"

Christian kravatını gevşeterek, “Finans işindeyim,” dedi.

"Her zamanki gibi alçakgönüllü davranıyor,” diye araya girdi Frankie, Christian'a gururla gülümseyerek. "Aslında o bir dâhi. Batmakta olan şirketleri iflasın eşiğinden döndürüyor."

"Yani bir tür kurumsal iyilik perisi gibi, öyle mi?" diye takıldı Townes.

Christian kıkırdadı. "Sanırım öyle diyebilirsin ama ben daha çok gizli destekçiyi tercih ederim." Boğazını temizledi, belli ki sinirlenmişti ama mucizevi şekilde durumu idare ediyordu. “Peki ya sen? Ne iş yapıyorsun?"

"Townes bir müzisyen," diye araya girdi Frankie hayranlıkla. “Kendi şarkılarını yazıyor."

"Vay canına," diye yanıt verdi Christian kuşkuyla. “Bu harika. Bir plak şirketiyle anlaştın yani?"

Townes duraksayarak, "Pek çok teklif aldım ama sözleşme imzalamak için acele etmiyorum," dedi.

"Demek hayır işleri yapıyorsun,” diye karşılık verdi Christian. “Yani, kariyerin nihayet yükselişe geçene kadar."

Townes sırıttı ama o karşılık veremeden Frankie dizginleri ele aldı.

"Çocuklar," diye araya girdi gergin bir şekilde gülerek. "Bugün cuma. İş konuşmayı bırakmaya ne dersiniz?"

Townes ana yemeğin yanında bir şişe daha şarap ve bir tur kokteyl sipariş etti. Ana yemekler geldiğinde kelimeleri geveliyor ve eski kız arkadaşlarından birinin geçen yaz yaptığı komik bir şeyi anlatıyordu. Frankie şaşıp kalmıştı, ben de öyle. Tatlıyı es geçip barda birer kadeh içki içmemizi önerdiğinde onunla konuşmaya karar verdim. Evet, anne ayı devreye girmişti.

"Townes," dedim ayağa kalkarak. “Bana bara kadar eşlik eder misin?"

O da sırıtarak arkamdan geldi. "Hadi, şu partiyi başlatalım."

"O tür bir parti değil,”" dedim bir tabureyi işaret ederek. “Otur bakalım." Ona uzun uzun baktım. “Ne yaptığını sanıyorsun sen?"

Çakırkeyif olduğu ortadaydı, hıçkırıp duruyordu. "Hey,” diye başladı barmene el sallayarak. "Hepimizin iyi vakit geçirdiğini sanıyordum."

"Benim iyi vakit geçirme tanımım bu değil, Frankie'nin-ki de değil, bundan emin olabilirsin."

"Hadi ama," diye devam etti Townes. "Hepinizin biraz gevşemeye ihtiyacı var."

Sinirden gözlerimi devirdim. “Dinle, bu benim en iyi arkadaşımın doğum günü yemeği ve sen bunu mahvetmek üzeresin. Ya kendine çekidüzen verirsin ya da sevgili metrona doğru yola çıkarsın. Anlaştık mı?"

"Biliyor musun, bu negatif enerjiye ihtiyacım yok,” dedi kibirli bir ses tonuyla.

"Bizim de yok," diye karşılık verdim. “Sanırım vedalaşma vakti geldi." “Zaten benim tipim değil,” diye mırıldandı masaya geri dönerken.

"Sanırım başa çıkılması zor biriyle uğraşıyorsun," dedi barmen anlayışla. "Al bakalım," diye ekledi bana bir viski koyarak. "Müesseseden."

"Teşekkürler," dedim ve Townes'ın Frankie'yle vedalaşmasını, sonra da sendeleyerek kapıya yönelmesini izlerken içkiyi kafama dik^^. "Bu gece fazladan cesarete ihtiyacım olacak."

Frankie birkaç dakika sonra yüzünde öfkeli bir ifadeyle yanıma geldi. "Lena, Townes'a ne dedin sen?"

"Ne demek istiyorsun?" diye sordum bilmezden gelerek. "Belli ki içkiyi fazla kaçırmış. Sadece geceyi bitirmesini önerdim."

Kollarını göğsünde kavuşturdu.

"Hadi," dedim onu masaya geri götürürken. "O adamın geceni mahvetmesine izin vermeyelim."

Christian hâlâ benimle konuşmuyordu ama Frankie'nin hatırı için gergin havayı yumuşatacağını umduğum tatlı siparişi verdiğine minnettardım. "İyi ki kurtulduk," dedi Frankie'ye. "O adam kendini beğenmişin tekiydi."

"Biliyor musun? Haklısın," dedi Frankie sonunda kendine gelerek. "Yani, kim iki şişe Barolo ısmarlar ve hesap gelmeden kaçar ki?" Christian kredi kartını masanın üzerine bırakarak, "Townes adındaki adamlar," dedi.

"Ne doğum günü ama," dedi Frankie şarabından son bir yudum alarak.

Christian garsona eliyle işaret edip kartını uzattı. "Ve şimdi bunu tersine çevireceğiz, daha yeni başlıyoruz."

Frankie kayıtsızca gülümsedi.

"Söylesene, o mankafa gününü mahvetmeye çalışmadan önce günün nasıldı?" diye sordu Christian ona.

O an tenimin karıncalandığını, tüm bedenimin ürperdiğini hissettim.

Günün nasıldı? İki zararsız kelime, aslında sadece nezaketen söylenmişti ama bu ânın bağlamında neredeyse derin bir manaya sahipti.

"Yani," diye ekledi Christian, “New York'un en uygunsuz bekârıyla talihsiz karşılaşmanı saymazsak."

Frankie ağzını bir peçeteyle kapatarak güldükten sonra işyerinde olan bir olayı anlatmaya başladı ama sesi boğuk çıkıyordu. Kalbim o kadar hızlı çarpıyordu ki diğer sesleri bastırıyordu.

Frankie pastasını bitirdikten sonra kendimi toparlayarak, “Dinle," dedim. "Oyunbozanlık etmek istemem ama çok yorgunum ve yarın sabaha kadar editörüme yeni bir taslak göndermem gerekiyor.” Gülümsedim. “Neden siz ikiniz birer içki daha içmiyorsunuz?"

Frankie önce bana, sonra Christian'a baktı. "Emin misin?"

"Evet! Ben gecenizi mahvetmeyeyim. Siz eğlenin."

"Tamam," dedi Frankie sonunda. “Yani, Christian, eğer istersen?"

"Elbette," dedi. "Doğum günü kızı için her şeyi yaparım."

"Al bakalım," dedim ve çantamdan çıkardığım bir zarfı biricik arkadaşıma uzattım. “Neredeyse unutuyordum, doğum günü kartın.” Zarfı yırtmaya başladığı sırada başımı iki yana salladım. “Bir ton duygusal sözler. Bana bir iyilik yap ve sonra oku, tamam mı?"

"Tamam," dedi Frankie gülümseyerek başını sallarken.

Ayağa kalktım ve gitmek için dönmeden önce Christian'ın ceketinin cebine gizlice başka bir zarf sıkıştırdım. “İyi eğlenceler,” dedim buğulu gözlerle öpücükler göndererek. Kapıdan çıkarken nefesimin altından, "İkinizi de seviyorum," diye fısıldadım. “Her zaman seveceğim."

***

Bir saat geçti. Sonra iki… Bir zaman sonra saatleri saymayı bıraktım. Artık ne zamanın ne de varış noktamın önemi vardı. Karanlıkta bir meşale gibi uzanan Grand Central Terminal'i görene kadar şehrin sokaklarında amaçsızca yürüdüm.

Daha fazla yürüyemeyecek kadar bitkin düştüğümde eski tren istasyonuna girip boş bir banka oturdum. Diğer yorgun yolcularla birlikte gözlerimi kapatmak, bir günü bitirip diğerine başlamak için uygun bir yer gibi görünüyordu. Gideceğimiz yer ne olursa olsun, hepimiz aynı gemideydik; geçmişe veda edip bizi nereye götürürse götürsün, önümüzdeki yolculuğu beklerken, arada bir yerde duraklıyorduk.

Esnedim. Birazdan uykunun kollarına düşecektim. Ama gözlerimi kapatmadan önce biricik arkadaşımı düşündüm; tek başına evdeydi ve belki de tam şu anda kartımı okuyordu:

Frankie,

Uzun zamandır farkında olduğum ama daha yeni idrak ettiğim bir gerçek var: Yıllar önce o barda Christian'ın yanına sen gitmeliydin, âşık olduğu ve evlendiği kadın sen olmalıydın. O senin kaderindi ve sonsuza dek de öyle olacak.

Bir süreliğine gitmem gerekiyor. Merak etme, her şey yoluna girecek. Lütfen Christian'a benim gösteremediğim sevgiyi göster. Tüm kalbimle bunu onaylıyorum.

Sevgiler,

Lena

Ve Christian, belki de şu anda kapının kilidini açmış, anahtarlarını mutfak tezgâhının üzerine koyuyordu. Kartımı bu gece ya da belki yarın ceketinin cebinde bulacaktı ama okuduğunda anlayacaktı:

Christian,

Seni hak ettiğin şekilde sevemediğim için çok üzgünüm ama başka biri sevebilir ve sevecektir. Uzağa bakmana gerek yok. Onun kim olduğunu biliyorsun.

O senin ruh eşin.

Sevgiler,

Lena

YEDİNCİ BÖLÜM

14

Gözlerimi açtığımda, ardı ardına gelen bir gürültü havayı ve kulak zarımı delip geçiyordu. Darbeli matkap olabilir mi? Bu ses her neyse, durmak bilmeyen bir çarpıntı gibi vücudumdaki her siniri sarsıyordu. Yatakta doğrulup yanımda uyuyan adama dikkatle baktım; ışık huzmesi çıplak, bronzlaşmış sırtına gölgeler düşürüyordu. İşte, yine başlıyoruz.

Adam esneyerek yan tarafına dönerken doğruldum. Gerçekten mi? Uçaktaki adam mı? Adını hatırlamakta güçlük çekiyordum. Dan? Dean? Hayır. Greg? Evet, öyleydi sanırım. Altı yıl kadar önce San Francisco'dan New York'a uçarken biletim birinci sınıfa yükseltilmişti ve onun yanına oturmuştum. Greg. Detayları hatırlamaya çalışarak beynimi zorladım. Sanırım emlak işindeydi. Hatırladığım kadarıyla başarılı ve inanılmaz derecede çekiciydi. O gece SoHo'da şık bir suşi mekânında akşam yemeği için ona katılmıştım. Masamıza geçerken oturmama yardım etmiş ve sonunda ikimizin de omakase sipariş ettiği göz önüne alındığında oldukça kabarık olan hesabı ödemişti. Sanırım eğlenmiştim, yine de onu neden bir daha görmediğimi hatırlayamadım. O zamanlar işler çok yoğundu. Belki de zamanım yoktu?

Greg yatağın üzerinden bana gülümseyerek, "Günaydın güzelim," diye fısıldadı. Köşeli çenesi ve gür siyah saçlarıyla hatırladığım kadar çekiciydi; Mad Men 'deki Don Draper'ın modern zamanlardaki ikiziydi âdeta.

"Hımm... Günaydın," dedim sol elime bakarak. Yüzük yoktu ama parmağımda belirgin bir bronzluk çizgisi vardı. Yaklaşıp çarşafın altından sırtımı okşayınca irkildim. Gerçekten bir noktada bu adamlardan biri kalp krizi geçirmeme neden olacak ya da ben onların gözünü morartacaktım.

Neyse ki Greg kaslı kollarını başının üzerine uzattı ve iç çamaşırıyla yataktan çıktı. Birden tüm vücuduma ateş bastı, yanaklarım da kıpkırmızıydı. Bir ter damlası boynumdan süzülerek göğüslerimin arasından aktı. Burası da neresi? Bir cehennem mi?

"Üzgünüm bebeğim," dedi yatak arkadaşım kaşlarını çatarak. "Klima yine bozulmuş olmalı. Merak etme, benim adama haber veririm."

Başımı sallayıp zoraki bir gülümsemeyle karşılık verdiğimde o da tavandaki pervaneyi açtıktan sonra uzun bir süre pencereden dışarı baktı. "Havuz yakında hazır olur," diye devam etti konuşmasına. "Sadece biraz daha kazacağız, sonra beton dökeceğiz. Birkaç ay içinde şişme flamingoların üzerinde sangria yudumluyor olacağız."

Duraksadı, sangria ve şişme flamingolardan nefret ettiğimden bihaberdi anlaşılan. "Ya da belki sadece burayı satıp hızlıca kâra geçeriz?"

Greg cevabımı beklemek yerine telefonunda gezinirken yüzü aydınlandı. "Ah, iyi haber," dedi. "Jensen az önce mesaj attı. Yüzüğün tamir edilmiş ve alınmaya hazır. Ben alırdım tatlım ama programım çok yoğun. Sponsorumla kahvaltı eşliğinde bir toplantı yapacağız, sonra da Danbury Yaşam Projesi ile ilgili çok işim var. Bu sabah oraya uğrayabilir misin?"

Sponsor. Tamam, yani Adsız Alkolikler destek grubunda. "Tabii," dedim, her zamanki gibi aklım biraz karışmıştı. Lacivert bir pantolonla beyaz bir gömlek giyip yatağın kenarına, yanıma oturdu ve sağ bacağımı kucağına aldı. "Gitmeden önce ayağına masaj yapmama ne dersin?"

Cevabımı beklemeden topuğumu ovmaya başladı. İtiraf etmeliyim ki gerçekten çok iyi gelmişti. "Nasıl bu kadar şanslı olabildim?" dedi kendi kendine ve diğer ayağıma uzandı. "Merak etme, bebeğim. Bu anlaşma gerçekleştiğinde hayatımız kurtulacak. Ne istersen, senindir.

Delici matkap dışarıdaki acımasız tiradına devam ettiği sırada Greg cüzdanıyla anahtarlarını alıp şifonyere doğru yürürken endişeyle gülümsedim.

"Ah, saat on birdeki toplantımızı unutma. Victoria Campbell. Takvimde var. Çok önemli." Gülümsedi. "Senin özel yeteneğine ihtiyacım var. "

Kendimi koruma ihtiyacıyla uysal bir tavırla başımı salladım.

"Seni seviyorum," dedi ve kapıya yönelmeden önce yanağımı öptü, sonra cevabımı bekliyormuş gibi kısa bir süre için geri döndü.

"Himm..." diye mırıldandım. "Ben de seni seviyorum."

Greg'in ayak sesleri giderek azaldığında kocaman bir nefes verdim ve birkaç mobilyadan oluşan yatak odasını incelemeye başladım. Hem badana hem de halı yeniydi. Sıcak havaya yeni bir araba kokusu sinmişti. Yeni inşa edilmiş bir görüntüsü vardı; perde ya da duvar resmi yoktu, sadece dolabın yanındaki uzak köşede birkaç kutu duruyordu. Tamam, o zaman buraya yeni taşındık?

Yastığıma yaslanıp Greg'in az önce yüzüğüm hakkında söylediklerini hatırlamaya çalıştım. Onu almamı söylemişti? Yatağımın başucundaki telefona uzanıp ortak takvimi açtım: Yüzüğü Al: 9.00, Greg'in randevusunun yanında, AA Kahvaltısı yazıyordu.

Uzun bir süre vantilatörün önünde serinledikten sonra dolaba yöneldim ve renk renk görünen ceket-pantolon takımlarına bakarak kaşlarımı çattım. Emrimi bekleyen askerler gibi hazır olda bekliyorlardı. İstemeyerek de olsa lacivert bir takım seçtim ve içine bej ipek bir atletle uyumlu lacivert ayakkabılar giydikten sonra banyo aynasında kendimi inceledim. Saçlarım düne göre biraz daha koyuydu ve şakaklarımda gri bir çizgi vardı. Hayretle biraz daha yaklaştım. Bu da ne böyle? Saçlarımda beyaz yoktu, en azından henüz; ama yüzümdeki bu şey de neydi? Sağ üst yanağımda, göz çukurumun hemen altındaki soluk ama önemli yara izine yakından bakmak için aynaya doğru eğildim. Bu da ne böyle? Bir kapatıcı bulana kadar birkaç çekmeceyi karıştırıp yara izine sürdüm.

Kamuflaj becerilerimden oldukça memnun bir şekilde, bu hayatla ilgili herhangi bir ipucu bulmak için yatak odasını son bir kez daha gözden geçirdim. Dolabın Greg'e ait olan tarafı bana zaten bildiğim şeyi söylüyordu; terzi işi takım elbiseleri, tasarımcı izi taşıyan parlak mokaseni ve fazlasıyla ütülenmiş gömleği vardı. Şaşırtıcı değildi ama dolapta başka bir şey daha vardı. Yakından bakabilmek için diz çöktüm ve orada, uzak köşede, duvara yaslanmış bir kasa fark ettim. Açmaya çalıştım ama tuş takımı kilitliydi.

İç çekerek Greg'in komodinine doğru yürüdüm. Üst çekmeceyi açtım ve bir tüp göz kremiyle havayollarının uluslararası uçuşlarda

verdiği ipek uyku maskelerinden birini buldum. Sonra alt çekmeceyi kontrol ettim. Karşıma bir şişe Advil'in yanında göze çarpmadan duran bir tabanca çıkınca yutkundum. Korkuyla göğsümü tutarak oturduğum yerde doğruldum. Kalbim hızla çarparken çekmecenin içine uzanıp kabzayı kavradım. Daha önce hiç silah tutmamıştım. Endişelenmeli miydim? Greg bir suçlu muydu? Saçmalama dedim kendime. Pek çok kişinin silahı vardı. Ne de olsa burası Amerika'ydı.

Biraz sarsılmış bir hâlde, ürkütücü keşfimi nazikçe alt çekmeceye geri koydum. Telefonumu ve dolapta asılı duran bej renkli Chanel çantamı alıp aşağıya indim.

Gelişigüzel koyulan kutuların bulunduğu alt katta da pek fazla eşya yoktu. Tencere ve tavalarla dolu olan bir kutuya baktıktan sonra bir diğerinin kapağını kaldırdım. Karşıma patpata sarılı çerçeveli fotoğraflar çıktı. Düğün günümüzden kalma sekize onluk bir fotoğraf çerçevesini elime aldım. İşte oradaydık, dünyanın en mutlu iki insanı gibi gülümsüyorduk; nedimeler ve sağdıçlar yanlarımızda yerlerini almışlardı. Bazılarını tanıyordum ama en şaşırtıcı olanı tanıdıklarım arasında Frankie yoktu. O neden orada değildi?

Fotoğrafı sehpanın üzerine koydum, sonra mutfağa geçtim ve Sub-Zero marka buzdolabının içine baktım; birkaç paket hazır yemek ve bir kavanoz ketçap dışında tamamen boştu. Granit ada tezgâhın üzerinde bir dizi broşür, klasör ve çeşitli parlak, canlı renkli pazarlama malzemeleri vardı. Paketlerden birini açtığımda yeni bir emeklilik konutu gibi görünen bir yerin satış bilgileriyle dolu olduğunu gördüm: Danbury Yaşam Projesi: Emekliliğin Lüksle Buluştuğu Yer. Fotoğraflarda yetmişli ve seksenli yaşlarında gülümseyen insanlar,

hayatlarının en iyi zamanlarını yaşıyor gibi görünüyordu; golf oynuyor, bir gül bahçesinin yanında şaraplarını yudumluyor, büyük beyaz şapkalı bir şefin servis ettiği gurme yemekleri yiyorlardı. Greg'in daha önce bahsettiği büyük "anlaşma" bu olmalıydı. Broşürlerden birini çantama tıkıştırdım, sonra mutfak adasının üzerindeki anahtarlara uzandım.

Yatak odasının sıcak olduğunu düşünmüştüm ama dışarı çıkınca fikrim tamamen değişti. Kapıdan adımımı attığım anda yoğun bir nem dalgası yüzüme çarptı. Etrafımdaki ev denizine göz gezdirerek sağa ve sola bakındım; hepsi neredeyse aynıydı. Bu ne? Truman Show mu? Sekiz yaşından büyük olmayan küçük bir kız, kaldırımda bisikletini sürüyor, ağabeyi hemen arkasında bir Razor scooter'la onu takip ediyordu.

"Günaydın, Lena!"

Sağ tarafıma baktığımda, saçında bigudiler olan bornozlu bir kadın verandasından el sallıyordu. Altmışlı yaşlarının sonlarında gibi görünüyordu, belki daha yaşlıydı, emin değildim.

"Dışarısı cehennem kadar sıcak, değil mi?" diye devam etti ben yaklaşırken yüzünü yelleyerek.

"Gerçekten öyle," dedim. Her geçen saniye daha da terliyordum.

Kadın neşeyle gülümseyerek bornozunun kemerini sıktı. "Ah, tatlım, Bob ve benim Danbury Yaşam Projesi'ne yatırımcı olmaktan ne kadar mutlu olduğumuzu söylemek istedim."

Mutfak adasındaki pazarlama materyallerini düşünerek başımı salladım.

“Onun bel fıtığı, benim kalça ağrım derken...” Bir an durup yan tarafını tuttu. "Taşınmak için sabırsızlanıyoruz. Ve düşünsene... bizi seçtiniz, ekibe kattınız... Canım, size ne kadar minnettar olduğumuzu anlatamam. Bu arada o harika kocana da ne kadar teşekkür ettiğimizi mutlaka ilet.”

"Şey, söylerim," diye yanıt verdim yüzümde utangaç bir gülümsemeyle. Sohbete elimden geldiğince ayak uydurmaya çalışıyordum.

"Ah," dedi kadın neşeyle. "Şehirdeki yeni reklam panonuzu gördüm!"

Ona bakakaldım.

"North Orange'ın girişinde ve merkezinde olan panoları." Başını olumlu anlamda sallayarak tırnak işareti yaptı. "SARASOTA CENNETİNİ KEŞFEDİN. Dün gece Bob ve ben arabayla geçerken içimden, "Komşumuz bir ünlü!" diye geçirdim. İkinci kez görebilmek için kocamı geri dönmeye zorladım. 'Ellen, kız hemen yan tarafta oturuyor! Onu görmek istiyorsan uğraman yeter!' dedi." Yaşlı kadın bir kahkaha attı. "Tebrikler canım."

Aman Tanrım, yüzümün reklam panolarında sergilendiği bir gayrimenkul danışmanıyım. "Şey, teşekkürler," dedim zoraki bir gülümsemeyle. "Sonra görüşürüz, tamam mı?"

Anahtarlığa bastığımda, Florida plakalı bir Mercedes SUV bana bip sesiyle yanıt verdi. Sürücü koltuğuna yerleştim ve Jensen Mücevherat adını navigasyon sistemine girdim.

Klimayı son kademe çalıştırırken North Orange yoluna döndüm ve Ellen'ın bahsettiği reklam panosunu fark ettiğimde hemen frene

bastım. İşte oradaydım, göz alıcı fuşya renkli bir ceket pantolon takımı giymiştim; kollarımı kendinden emin bir şekilde göğsümde kavuşturmuş, yüzümde parlak bir gülümsemeyle poz vermiştim. Arabayı yolun kenarına çekip derin bir nefes aldım. Vay canına, bir ferdi kaza avukatı gibi görünüyorum. Acı verici olsa da panoya daha yakından bakmak için kendimi zorladım. SARASOTA CENNETİNİ KEŞFEDİN! diye yazıyordu reklam panosunda. BEN LENA LESTER. HAYALLERİNİZDEKİ YUVAYI BULMANIZA YARDIMCI OLABİLİRİM. BENİ HEMEN ARAYIN! Hayal edebileceğimden daha kötüydü. Lester soyadına sahip, en bayağı emlakçılardan biriydim.

Kuyumcu hemen ileride yer alıyordu. Oraya vardığımda ön taraftaki otoparkta bir yere yanaştım.

"Merhaba," dedim tezgâhın arkasındaki kadına. “Ee, ben yüzüğümü almaya geldim."

"Ah, evet," dedi. “Sizi reklam panolarından tanıyorum. Derrick Lester'ın eşi, değil mi?" diye sordu, bana merakla bakarak.

Biraz şaşırmış bir şekilde başımı salladım. Tuhaf, sanırım adını yanlış anlamışım. Greg, Derrick, artık her neyse. Uzun zaman önceydi. Ama Lester'ı yanlış anlamak mümkün değildi.

Kadın arka tarafa geçip bir an sonra siyah kadife bir kutuyla geri döndü. "Her şey hazır," dedi kapağını kaldırıp ortasında kocaman bir elmas bulunan muhteşem altın bir yüzüğü ortaya çıkararak. “Taşın tamamen sabitlendiğini göreceksiniz. Onu yerinde tutan tırnaklarla artık sorun yaşamazsınız."

"Vay canina," dedim yüzüğü parmağıma geçirirken şaşkınlıkla. Londra'daki bir müzede taç mücevherlerinin sergilendiği bölümde yer alan türden bir şeye benziyordu. "Teşekkür ederim," dedim kendimi toparlayarak. "Borcum ne kadardı? Yani... tamirat için?"

Kadın başını iki yana sallarken yüzüne gergin bir ifade yerleşti. "Kocanız her şeyi halletti."

"Pekâlâ," dedim; elimdeki devasa elmastan gözlerimi alamıyordum. "Teşekkür ederim."

"Hanımefendi," dedi kadın bana uzun uzun bakarak.

"Evet?"

Bir an susup gözlerimin içine baktı, sonra bir şey söyleyecekmiş gibi ağzını açtıysa da bundan vazgeçti. "Bir şey yok. Sadece... umarım... tamirattan memnun kalırsınız."

"Kesinlikle, evet," dedim. "Tekrar teşekkürler."

Sanki mekanik bir şekilde dudaklarının köşeleri yukarı doğru kıvrıldı. "Gününüz güzel geçsin."

***

Arabaya geri döndüğümde, parmağımdaki yüzüğe uzun bir süre baktım, sonra klimayı açıp telefonuma uzandım. Frankie'nin numarasını aradım ama ne tuhaftır ki rehberimde yoktu. İç geçirip hafızamda yer etmiş olan numarasını tuşladım; bir tek onun ve Rosie'nin numarası ezberimdeydi.

"Alo?" dedi Frankie, üçüncü çalışta cevap vermişti. "Kiminle görüşüyorum?" Sesi farklı geliyordu; bir şekilde daha derin ama aynı zamanda kesik ve sabırsız.

"Frankie! Benim, Lena!"

Hatta uzun bir sessizlik olunca kalbim hızla atmaya başladı.

"Neden beni arıyorsun?"

"Ben... Florida'dayım. Ben ...'

"Hâlâ o pislikle birliktesin sanırım."

Direksiyonu sıkıca kavradım. "Şey... evet."

"Ne oldu da aradın, Lena? Fazla vaktim yok."

"Ah," dedim, sözleri canımı yakmıştı. "Sadece... merhaba demek için aramıştım."

"Tamam o zaman, merhaba." Duraksadı. "Bu kadar mı?"

"Frankie, neler oluyor? Neden böyle davranıyorsun?"

Bir kahkaha attı. "Ciddi ciddi bana bu soruyu mu soruyorsun?" "Şey... evet?"

"Lena, altı yıl oldu. Parmaklarını şıklatıp olan biteni unutmamı bekleyemezsin. Yani, evliliğinde sorunlar varsa kusura bakma ama pek de üzülmüyorum. O adamı uzun zaman önce terk etmeliydin. Dinle, kapatmam gerek." Derin bir iç çekti. "Senin için en iyisi neyse o olsun, gerçekten dileğim bu ama..."

"Frankie, yardımına ihtiyacım var. Ne olduğunu bilmem gerek..."

"Hoşça kal, Lena."

Telefonu kapattıktan sonra numarasını tekrar aradım ama doğrudan sesli mesaja düştü. Araba koltuğuna yaslandığımda kendimi huzursuz ve her zamankinden daha kaybolmuş hissediyordum. Bize

ne oldu? Hayatımın hangi versiyonunda en iyi arkadaşımdan uzak düşmüştüm? O benim soluduğum havaydı, şimdiyse onu kaybetme düşüncesiyle baş başaydım. Nefes almakta güçlük çekiyordum. Her ne kadar ertesi sabah tüm bunlar yok olup gidecek olsa da aramızda neler yaşandığını bilmek istiyordum. Bilmeliydim.

Arabada birkaç dakika daha oturup içinde bulunduğum çıkmazı düşünerek yüzüğü parmağımdan çıkardım ve ışığa doğru tuttum. Yüzüğün iç kısmında bir yazı dikkatimi çekti. Neredeyse okunamayacak kadar küçüktü ama mikroskobik yazıyı seçebildim: 275 SONSUZA DEK. Bu da ne demekti şimdi?

Telefonum birden titreyince irkildim. Ekranda Greg'in, yani Derrick'in yüzünü görünce moralim bozuldu. İsteksizce cevap verdim. "Selam."

"Selam, neredesin?"

"Kuyumcuda," dedim. "Ben... yüzüğümü yeni aldım."

"Ah, iyi, çok uzakta değilsin. Ben programı karıştırmışım. Victoria Campbell toplantısı saat onda, on birde değil. Yoldayım. Ne kadar sürede varabilirsin?"

"Bilmiyorum, elimden geldiğince hızlı olurum."

"Teşekkürler," dedi. "Sen gelene kadar oyalayacağım. Bu müşteri, şey, o büyük bir müşteri, bebeğim. Biraz o Lena büyüsüne ihtiyacım var."

"Tamam," dedim iç çekerek.

"Adres takvimde. Acele et."

Adresi navigasyona girdiğim sırada kuyumcudaki kadın otoparka gelerek bana eliyle işaret etti.

"Merhaba," dedim camımı indirdiğimde içeri süzülen nemli havadan rahatsız olarak. "Bir şey mi unuttum?"

Başını iki yana salladı. "Aslında bir şey söylemeyecektim," diye başladı. "Söylemeyeceğim diye kendime söz verdim ama reklam panolarını gördüm. Ne kadar başarılı bir kadın olduğunuzu biliyorum ve..." Susup dudağının kenarını ısırdı. " ...sanırım gerçeği bilmeyi hak ediyorsunuz."

"Hangi gerçeği?"

Derin bir nefes alıp verdi. "Yüzüğünüz," diye devam etti konuşmasına. "Kocanız getirdiğinde, tüm müşterilerimizin ürünlerine yaptığımız gibi normal değerlendirmemizi yaptım. Yani, boyutunu kontrol ettim, neler yapılacağını not ettim, falan filan. Şey, sizinkini incelediğimde, ben..." Susup güçlükle yutkundu. "Dinleyin, size bunu nasıl söyleyeceğimi bilmiyorum, Bayan Lester ama o taş elmas değil."

Kafam karışmış bir hâlde yüzüğe baktım. "O zaman bu ne?"

Kadın başını iki yana salladı. "Moissanit, kübik zirkonyum... muhtemelen başka bir tür taklit, bilmiyorum. Size söyleyebileceğim tek şey sahte olduğu. Üzgünüm. Kocanızın size ne söylediğini bilmiyorum. Sadece... gerçeği hak ettiğinizi düşündüm."

Durumu idrak etmeye çalışarak başımı sallarken öfkeden neredeyse burnumdan soluyordum. Kim sevdiği kadına sahte nişan yüzüğü verirdi ki? Frankie'nin ima ettiği şey bu muydu?

Arabamın yanında duran kadın, yüzümü incelerken ince dudaklarını büzdü. "Bunun için gerçekten üzgünüm."

"Üzülme," dedim tıpkı reklam panosundaki kadın gibi kendimi toparlayarak. "Sorun değil."

Başını salladı. "En azından iç kısmındaki yazı güzel işlenmiş. "

Bir an duraksayarak neden bahsettiğini anlamaya çalıştım.

"İki, yedi, beş," diye devam etti. "Aşk kelimesini temsil ediyor, değil mi? En azından bir tuş takımında. Bir dakikamı aldı ama anladığımda itiraf etmeliyim ki... oldukça akıllıca buldum." Yüzündeki gülümseme yavaşça soldu. "Neyse, umarım bu durum sizi üzmemiştir."

Başımı iki yana salladım. "Dürüstlüğünüze minnettarım, hem de çok."

***

Eski bir İspanyol koloni tarzı eve yanaştım; sıvası çatlamıştı ve kiremit çatısı ciddi şekilde harap durumdaydı. 1959'da balo kraliçesi seçilmiş yaşlı bir kadının geçmiş ihtişamına tutunması gibi ev de hâlâ eski görkemine sarılmıştı.

"İşte buradasın!" dedi Derrick ben arabadan inerken. Topuklu ayakkabılarımın altında çakıllar çıtırdıyordu.

Her neredeysek burası oldukça ıssız bir yerdi. Görünürde başka bir ev yoktu, gerçi olsa bile fark edebileceğimden emin değildim. Mülkün, dış cephesi tamamen bitki örtüsüyle sarılı olduğundan ilk Bush yönetiminden beri çim biçme makinesi görmediği açıktı. Kendimi toparlayarak sanki her an çalılıklardan bir yaratık gizlice çıkıp bileğime yapışacakmış gibi etrafıma dikkatle baktım. Tanrı aşkına, Florida'da timsahlar var.

Ancak Derrick etkilenmişe benzemiyordu. "Hazır mısın?" diye sordu heyecanla, deri evrak çantasını sıkıca kavramış, gözleri faltaşı gibi açılmış bir hâlde harap eve bakarken.

Başımı iki yana salladım. "Neden burada olduğumuzu bana hatırlatır mısın?"

"Lena," diye fısıldadı. "Sana söylemiştim. Victoria Campbell. Danbury Yaşam Projesi'nin kraliyet mücevheri olabilir."

Düğün yüzüğüm gibi mi"? Düşüncelerimi kendime sakladım ve onu kapının her iki yanında taş aslan heykellerin durduğu evin girişine kadar takip ettim. Derrick kapı zilini çaldığında, yeşil bir kertenkele aslanlardan birinin arkasından geçerek çalıların arasında kayboldu.

Bir an sonra menteşeler gıcırdadı ve kapı açıldığında, güneşe gözlerini kısarak bakan, zayıf, yaşlı bir kadın belirdi. En az sekseninde görünüyordu, belki daha da yaşlıydı. Dağınık, kır saçlı kadın bizi şüpheyle süzdü. Belli ki aklı karışmıştı.

Derrick abartılı bir gülümsemeyle, "Bayan Campbell," diyerek elini uzattı. "Sizinle görüşmek ne büyük bir zevk. Telefonda konuşmuştuk. Ben Derrick Lester ve bu da eşim Lena."

Kadın boş boş başını sallarken bakışları benimle Derrick arasında gidip geldi. "Burası gerçekten çok sıcak!" dedi Derrick elinin tersiyle alnını silerek. "İçeri girmemizin bir sakıncası var mı?"

"Sen Larry'nin arkadaşı mısın?" diye sordu kadın ihtiyatla.

Derrick bir an duraksadı, gözleri kadının arkasındaki koridor duvarında yer alan aile fotoğraflarını taradı. "Evet, öyleyim. Larry iyi adamdı."

Bayan Campbell'ın yüzü, sanki Derrick gizli şifreyi söylemiş gibi aydınlandı. "O zaman içeri girin," dedi nazikçe bizi televizyonun gürültülü bir şekilde açık olduğu oturma odasına götürerek. Buruşturulmuş mendiller, kirli tabaklar ve bardaklarla dolu olan sehpanın kenarındaki gazete yığını devrilmeye yüz tutmuştu. Evine bakarken irkildim ama Derrick endişelense de belli etmemişti. Bunun yerine evrak çantasını açtı ve bir dosyayı kucağına koydu.

"Telefonda konuştuğumuz gibi, Danbury Yaşam Projesi'nin sizin için mükemmel bir fırsat olacağına inanıyoruz, hanımefendi," diye başladı. "Tüm modern imkânlara sahip, son teknolojiyle donatılmış bir emeklilik konutu ve erken, öncü yatırımcılarımızdan biri olarak, bizim yükseltme programımıza katılmaya hak kazanıyorsunuz." Gülümsedi. "Bayan Campbell, kendinizi hiç çatı katı süitinde yaşarken hayal ettiniz mi?"

Kadının gözleri iri iri açıldı. "Çatı katı mı? Filmlerdeki gibi mi?"

"Kesinlikle," diye onayladı Derrick dosyadan bir kâğıt parçası çekerek.

"Larry filmleri sever," dedi kadın. "En sevdiği aktris Barbra Streisand. Onu He//o Do//y'de izlemiş miydin?"

"Klasiklerden biri," diye yanıt verdi Derrick bana doğru dönerek. "Öyle değil mi, Lena?"

İçimde huzursuz bir hisle başımı salladım.

"Pekâlâ," diye devam etti Derrick kadının dikkatini tekrar dosyaya çekerek. "Seçebileceğiniz tüm detay işler bunlar." Sırıtarak baktı. "Traverten fayans veya granit? Jakuzili küvet? Giyinme odası? Biliyorum, düşünülmesi gereken çok şey var. Hepsine de sahip

olabilirsiniz ama endişelenmeyin, zamanımız var. Ayrıntılara tekrar geri döneceğim. İyi haber şu ki inşaatta her şey yolunda ve iyi ilerliyor. Eğer ay sonuna kadar çatı katınızın detaylarını netleştirebilirsek, 1 Kasım'da, hatta belki daha erken bir tarihte taşınmanızda hiçbir sorun olmaz. Tatilde de artık yeni evinizde olursunuz." Sırıtarak benden yana döndü. "Hayatım, bahçeden bahsetsene."

Gergin bir şekilde durdum ve bu sabahki pazarlama materyallerini hatırladım. "Şey, bahçe..."

"Güller var mı?" diye sordu Bayan Campbell. "Çünkü ben gülleri çok severim. Larry her zaman evlilik yıldönümümüzde bana iki düzine getirir." Bana gülümseyerek baktı. "Çok romantiktir."

"Ne... tatlı," dedim Derrick'e doğru temkinli bir bakış atarak.

"Evet, hanımefendi," diye yanıt verdi Derrick. "Danbury Yaşam Projesi'nin kendi gül bahçesi olacak. Giriş için bir tabela bile yaptırıyoruz." Durdu ve ellerini teatral bir havayla kaldırdı. "DUR VE GÜLLERİ KOKLA."

"Eh, kulağa hoş geliyor," diye haykırdı Bayan Campbell.

"Evet, evet," dedi Derrick evrak çantasından bir kâğıt çıkarıp kadının önüne koyarak. "Şimdi kolay kısma geçiyoruz." Yaşlı kadına bir kalem uzattı. "İhtiyacımız olan tek şey imzanız, gerisini biz hallederiz."

"Bu eski evde ölüp gideceğimi düşünürdüm," dedi kadın ve bir an durup kâğıda gözlerini kısarak baktı. "Bu ... harika."

"Yardımcı olmaktan mutluluk duyarız," diye devam etti Derrick. "Ve unutmayın, birinci sınıf bir yatırımcı olarak, getirileriniz önemli olacaktır."

Bayan Campbell yüzünde memnun bir ifadeyle gülümsedi. "Eh, sanırım şansım sonunda döndü, değil mi? Larry'ye söylemek için sabırsızlanıyorum." Etrafına bakındı. "Onu gördünüz mü? Şimdiye kadar eve gelmiş olmalıydı." Ellerini ağzına götürüp, "Larry!" diye seslendi. "Larry, gel de bu iyi genç insanlara merhaba de!"

"Sorun değil," dedi Derrick yaşlı kadının kolunu okşayarak. "Bir dahaki sefere Larry'yi görürüz. Birkaç gün içinde detay işleri gözden geçirmek için uğrayacağım." İmzalı sözleşmeyi evrak çantasına koyduktan sonra ayağa kalkıp bana kendinden emin bir ifadeyle baktı. "Pekâlâ, Bayan Campbell, gitmemiz gerek. Yapılacak çok iş var, biliyorsunuz. Sizinle iletişime geçeceğim, tamam mı?"

"Tamam, canım," dedi kadın.

***

Derrick dışarı çıktığımızda sanki topu sayı çizgisine taşımış bir Amerikan futbolu oyuncusu gibi sevinçten havalara uçuyordu. "Buna inanabiliyor musun?" diye sordu şaşkın bir hâlde. "Lena, çok ciddiyim. Bu mülkün değerine dair bir fikrin var mı?"

Şaşkınlığımı üzerimden atamayarak başımı iki yana salladım. Öte yandan Derrick zafer turu atacakmış gibi görünüyordu. Gömleğinin üst düğmesini açtı. "En az beş milyon."

Midem bulanarak harabe eve baktım. İçimden ellerimi yıkamak ya da kusmak geliyordu. Belki ikisi de.

"On beş dönüm." Derrick etrafına bakarken vahşi gözlerle planlar yapıyordu. "Bu en azından otuz parsel eder. Otuz ev. Toplu konut.

Müteahhitlerin ağzı sulanacak."

Eve bakarken tüm bunlar bir türlü aklıma yatmıyordu. "Bilmiyorum, Derrick. Bayan Campbell böyle önemli bir kararı verecek durumda mı? Ayrıca Larry meselesi de ne?"

“Bebeğim. Larry 1999'da vefat etti. Çocukları yoktu." Sırıttı. “Bunun kaçırılmayacak bir fırsat olduğunu söylemiştim."

Yumruğumu sıktım. “Yani kadına yalan söyledin, öyle mi?"

"Hayır, hayır," dedi hemen. "Elbette hayır. Bak, Larry'yle ilgili anıları onu rahatlatıyorsa neden suyu bulandıralım ki?" Kolunu belime dolayıp şefkatle gülümsedi. “Çok büyük bir kalbin var, tatlım. En sevdiğim özelliğin bu; her zaman başkaları için endişeleniyorsun ama dinle, az önce çok büyük bir anlaşma yaptık ve o yaşlı kadın da bu cehennem çukurundan kurtulacak. Biz ona yardım ediyoruz, o da bize yardım ediyor. Bu bir kazan-kazan durumu." Derrick evrak çantasını açıp imzalı belgeyle birlikte bir deste başka belge de çıkardı. "Bebeğim, bugün çok işim var. Bunu imzalayıp emanetteki Christina'ya gönderir misin?"

"Bekle," dedim afallamış bir hâlde. "Bu belgeler de ne?"

"Sadece yasal prosedür," dedi. “Bu öğleden sonra PDF'i gönderdiğinden emin ol, tamam mı? Bu işi ilerletmek, istiyorum."

Ben itiraz edemeden Derrick yanağımı öptü ve arabasına gitti.

15

Derrick BMW'siyle hızla uzaklaştıktan sonra arabamın yanında öylece kalakaldım. Bu da neydi böyle? Zavallı kadına verdiği tüm o sözler; bunların gerçek olması mümkün değildi. Kadının katılımının iyi bir getiri sağlayacağından bahsetmişti ama içimden bir ses bir şeylerin yolunda olmadığını söylüyordu.

Derrick'in "yasal prosedür" dediği diğer belgelere göz attım. Emlakçılık hakkında pek bir şey bilmesem de finans sektöründe geçirdiğim yıllar bana sözleşmeler hakkında bir iki şey öğretmişti ve bunun bir satış senedi olduğu barizdi. Yani o kadın evini, mülkünü bitmemiş bir emeklilik toplu konutunda yer alan "çatı katı" karşılığında mı devretmişti bize? Evet, bu mantıklı değildi. Küçük yazıları dikkatle incelediğimde en altta, Bahamalar'da kayıtlı bir limited şirketin adresini fark ettim. Elbette. Okumaya devam ettim ve birkaç sayfa daha geçtikten sonra karşımda Danbury Yaşam Projesi'nin adresi duruyordu. Google Haritalar'a göre yaklaşık on beş kilometre uzaklıktaydı. Arabaya binip motoru çalıştırdım. Biraz araba kullanmanın zamanı gelmişti.

***

Yolda giderken Frankie'yi tekrar aradım, açmamasına üzülsem de şaşırmadım. İnatçı olduğunu biliyordum ama konuştuğumuz zamanki ses tonunu unutamıyordum; çok soğuk, çok mesafeli... bir yabancı

gibi. Bunun sebebi ne olursa olsun, önemli olmalıydı. Bunun hangi koşullara yol açmış olabileceğini düşününce ürperdim.

Birkaç kilometre boyunca sıradan bir otoyolda seyahat ettikten sonra navigasyon beni bir çıkışa, ardından her iki tarafı da bataklık otlarla çevrili kıvrımlı bir yola götürdü.

Hedefime ulaştığımda iki kere baktım; sözde "Danbury Yaşam Projesi"ndeydim. Ne inşaat alanı ne kirişleri kaldıran vinç ne de kesinlikle gül bahçesi vardı, sadece uzakta vızıldayan ağustosböceklerinin sesi duyuluyordu. Kafamın içinde Derrick'in sesi yankılandı: "Tatilde yeni evinizde olursunuz artık" ve zavallı Bayan Campbell'ı düşünerek ürperdim.

Ensemdeki tüyler diken diken oldu. Bu dolandırıcılıktan başka bir şey değildi. Başka kaç masum insan evlerini bu adama devredip varını yoğunu bu işe yatırmıştı? Bu sabah verandada karşılaştığım komşum Ellen'ı hatırlayarak başımı ellerimin arasına aldım. Derrick benden belgeyi imzalamamı, emanete göndermemi istemişti, bu yüzden bu işte tam olarak masum değildim ama belki ikisinin arasında olabilirdim? Bugün onun planında bir rol oynamış olabileceğimi düşünmek midemi bulandırıyordu, daha da kötüsü bunu en başından beri biliyordum ama konuşmamıştım. Tutkulu ama bir o kadar tehlikeli bir çift miydik? Tıpkı Bonnie ve Clyde gibi? İğrenmiş bir şekilde dikiz aynasını ayarlayıp yanağımdaki yara izine göz attım. Bu sabah sürdüğüm kapatıcı nemden dolayı silinmek üzereydi. Derrick yaşlı bir kadını kandırabildiyse beni de rahatlıkla kandırabilirdi. Bu gayet açıktı.

Telefonumu kapıp Frankie'nin numarasını tekrar girdim. Ama bu sefer aramak yerine mesaj attım:

Her şey için çok üzgünüm. Frankie, başım dertte. Seninle konuşmam gerek. Bana yardım edebilecek tek kişi sensin. Lütfen. Bir an durdum, birimizden biri gizli kodu mesaj attığında telefonu açmaya yemin ettiğimizi hatırladım. ACİL, yazıp mesajı gönderdim.

Otuz saniye sonra telefonum çaldı. Frankie... "Teşekkür ederim," dedim, telefonu açtığımda bir duygu seli tüm bedenimi sardı.

"Tamam, dinliyorum," dedi biraz sinirli bir şekilde. "Ne oldu?"

"Frankie... Ben... Nereden başlayacağımı bilmiyorum." "İyi misin?" diye sordu sesi bir anlığına yumuşayarak.

"Hayır," dedim. "Değilim. Ben... başım dertte. Dinle, ben... hafıza sorunları yaşıyorum. Muhtemelen unutkanlık."

"Belki bir doktora görünmelisin," diye önerdi biraz küçümseyici bir tonda.

"Belki. Ama önce... hatırlamama yardım etmeni istiyor."

"Lena, yıllardır konuşmuyoruz."

"Doğru. Anlamam gereken diğer şey de bu. Neden?"

Frankie homurdandı. "Gerçekten söylememi mi istiyorsun?"

"İstiyorum. Frankie, bunun zor olduğunu biliyorum ama eğer geçmişte biraz olsun beni sevdiysen bunu şimdi hatırlamanı istiyorum. Anlamama yardım etmeni istiyorum."

Alay edercesine güldü. "Benimle dalga mı geçiyorsun, yoksa sadece o pislik kocana bir dolandırıcılık işinde yardım mı ediyorsun?"

"Hayır," dedim nefes nefese. "Yemin ederim. Sana bunu yapmam."

"Tamam, tamam," diye devam etti. “Arkadaşlığımızın sonu da dahil her şey evli olduğun o pislik yüzünden."

"Derrick," diye mırıldandım.

"Ah, bugünlerde kendine böyle mi diyor?" diyerek kahkaha attı. "Evet. Tanıştığınızda, gerçek olamayacak kadar iyi görünüyordu. Sana sevgi gösterisinde bulunduğunu söylemiştim. Tüm o geziler, yemekler, hediyeler... Haklıydım tabii. Ama sen dinlemedin, barda geçirdiğin o berbat geceden sonra bile."

"Bekle, barda ne oldu?"

"Ona borcu olduğunu söyleyen herifle kavgaya tutuştuğunda araya girdin işte. Bir çağrışım yaptı mı? Ya da belki sana yanağındaki on dört dikişi hatırlatmam gerekir? Yanında ben vardım, seni acile götürdüm."

Yüzümdeki yara izine dokunarak duraksadım.

"Ama... Derrick bana vurmadı, değil mi?"

"Hayır, ama vurmuş da olabilirdi. Seni tehlikeli bir duruma soktu.” İç geçirdi. “O tam bir baş belası, Lena. O zaman bunu görmeyi reddettin ama şimdi anlamış olmalısın."

"Anlıyorum," dedim derin bir nefes alarak. “Ve haklısın, en başından beri haklıydın. Frankie, dinle, Derrick bir tür dolandırıcılık yapıyor, yaşlı insanları avlıyor. Gerçek bile olmayan gösterişli bir emeklilik konutu için yatırım istiyor."

"Hiç şaşırmadım,” dedi Frankie uzun bir iç çekişle. “Ne yapacaksın?"

"Bilmiyorum..."

"Polise gitmelisin."

"Evet," dedim, kalbim hızla atıyordu.

"Elinde onun suçlu olduğunu kanıtlayacak delil var mı? Onun tutuklanmasını garantileyecek bir şey?"

"Sanırım var," dedim yolcu koltuğunda Bayan Campbell'ın imzalı sözleşmesine bakarak.

"Güzel," dedi Frankie. "Lena, çok şey atlattığımızı biliyorum ama... senin için endişeleniyorum. Kendine dikkat et, tamam mı? O adamın neler yapabileceğini kim bilebilir?"

Beni hâlâ umursuyor. "Teşekkürler," dedim. Gözlerim yaşarmıştı. "Frankie, çok teşekkür ederim."

***

Gazı kökleyip hızla sürmeye başladım. Ama diyelim ki kontrolü kaybedip kaza yaptım, ne fark ederdi ki? Sadece başka bir yerde, yepyeni bir hayatta uyanırdım ve tüm yaralarım, morluklarım gitmiş olurdu. Ama ya öyle olmazsa, ya her şey... karanlığa gömülürse?

Tüm bunlar dayanabileceğimden fazlaydı. Bu kâbustan kurtulmak istiyordum. Bitmesini istiyordum ama ev çok uzaklarda kalmış gibiydi; gerçek hayat ise sanki sadece bir anıydı ve o anıya ulaşmak imkânsızdı. Buna daha kaç gün dayanabilirdim? Kalbim pes etmeden, çılgınca bir şey yapmadan önce daha kaç alternatif gerçekliğe katlanabilirdim? Gözlerimi kırpıştırarak gözyaşlarımdan kurtulmaya çalışırken hızımı iyice artırdım. Şu anda her şeyi bitirebilirdim, sola doğru bir dönüşle her şeyi karartabilirdim. Yaklaşan minibüse çarpabilirdim ve... bam... bu bitebilirdi. Ah, bitmesini ne kadar da

istiyordum. Direksiyonu sıkıca kavrayıp ortada yer alan çizgiyi geçerken zaman sanki yavaşlamış gibi hissettim. Görüntüler, sanki belleğimin tozlu raflarından çıkan fotoğraf kareleri gibi ön camdan hızla gelip geçti: Direksiyonda genç bir anne vardı; oldukça güzeldi, gülümsüyordu ve koyu sarı saçlarını dağınık bir şekilde topuz yapmıştı. Yaklaştığımı fark etmeden ağzını açıp kapatıyor, sanki şarkı söylüyormuş gibi görünüyordu. Arka koltuktaysa çocuk koltuğunda oturan iki küçük çocuk mutlu bir şekilde ellerini çırpıyordu.

Fren pedalına basıp sağa doğru savruldum ve neredeyse çarpışmaktan son anda kurtuldum. Evet, bu kâbusun sona ermesini istiyordum ama başka bir kâbus yaratarak değil. Derin bir nefes alıp yanaklarımdan dökülen taze gözyaşlarını sildim. Bu durumdan bir çıkış yolu olmalıydı. Olmak zorundaydı. Ama onu bulana kadar akıl sağlımı koruyacaktım. Güçlü kalmam gerekiyordu.

***

Arabamı garaj yoluna çektiğimde geveze komşumuzun verandada olmadığına minnettardım. İçeri girince hızla üst kata, dolaptaki kasaya koştum ve birkaç farklı sayı kombinasyonu denedim ama hiçbiri işe yaramadı. Tam cesaretimi yitirmiştim ki kendimi toparlayarak derin bir nefes aldım ve o an aklıma yüzüğümün içine kazınan gravürü hatırladım: 275.

Rakamları girdim ve işte, kasa açılmıştı. Çok daha büyük olan silahları, her biri lastik bantla bağlanmış birkaç tomar parayı görünce

ağzım açık kaldı. En üst raftaki büyük zarfa uzanıp açtım. İçinde bir yığın... pasaport vardı.

İlk ikisi Amerikan pasaportuydu; ikisi de Derrick'indi ama birinde isminin Greg olduğu yazıyordu. Titreyerek diğerlerine göz attım. Yunanistan, Meksika, Kanada ... Hepsinde fotoğraf aynıydı ama isimleri farklıydı.

Aşağıdaki kapıya şiddetle vurulduğunu duyduğumda olduğum yerde kalakaldım. İçeri girdiğimde sürgüyü çekmiş miydim, hatırlamıyordum.

Ellerim titreyerek zarfı yerine geri koyup kasayı kilitledim, sonra bu sabah keşfettiğim küçük silahı almak için Derrick'in komodinine uzandım; ne olur ne olmaz. Kan ter içinde tek tek basamakları inerken silahı arkamda tutuyordum.

"Lester, içeride misin?" diye bağırdı bir adam kapının diğer tarafından. Sesi kalın ve aksanı yoğundu.

Kendimi hazırlayarak gözetleme deliğinden baktım. "Kim o?" diye sordum titrek bir sesle.

"Sal," dedi. "Lester'a söyle, dışarı çıksın. Ona söyleyeceklerim var. "Şey, üzgünüm," dedim baştan ayağa titreyerek. "Şu anda... evde değil."

"Bana yalan mı söylüyorsun, hanımefendi?"

"Hayır, hayır! Yemin ederim... burada değil."

Ayak sesleri ön verandadan yan bahçeye doğru ilerledi ve solumdaki oturma odası penceresinde bir tıkırtı duyduğumda panikledim. İri yarı, kel bir adam bana bakıyordu. Tüm bedenim gerim gerim gerilirken bir çığlık attım. Aramızda bir tek cam vardı.

"Lester bana yalan söyledi," diye bağırdı adam elini pencereye bastırarak. "Bana borcu var. Borcumu almadan gitmeyeceğim. "

"Lütfen," dedim korkmuş bir şekilde. "Derrick evde değil. Bu konuda hiçbir şey bilmiyorum."

Adam kahkaha attı. “Ben aptal değilim, hanımefendi. Şehirdeki o reklam panolarını gördüm. Bu işin içinde sen de varsın." Bahçeden bir taş alıp cama fırlattı. Kendimi hazırladım, cam parçaları havada uçuşurken kalbim hızla çarpıyordu. “Beni hatırlaman için küçük bir hediye."

İçgüdüsel olarak silahı çıkardım. Titreyen ellerimi olabildiğince sabitlemeye çalışarak silahı sıkıca kavradım ve namlusunu ona doğrulttum.

"Sakin hanımefendi, sakin," dedi ellerini havaya kaldırıp pencereden uzaklaşarak. “Gidiyorum ama o pislik kocana geri döneceğimi söyle."

Bana saldırmaya çalışan adamın sokağa park edilmiş büyük bir kamyonete binişini pencereden izledim ve adam uzaklaşırken derin bir oh çektim. Dakikalar geçti. Ne kadar zaman geçmişti? Hiçbir fikrim yoktu ama kapı zili çaldığında kalbim sıkıştı. Silahı hâlâ elimde tutarak gözetleme deliğinden tekrar baktığımda dost canlısı bir yüz gördüğüm için rahatladım. Gelen yan komşumuz Ellen'dı.

"Lena?" dedi ben kapıyı açtığımda. “Her şey yolunda mı? Bağırışlar duydum... Bir şangırtı duydum."

Gözlerimden yaşlar boşanarak silahı bıraktım.

“Ah, tatlım," dedi kollarını bana dolayarak. “Ne oldu? Yaralandın mı?"

Kendimi onun şefkatli kollarına bırakırken başımı iki yana salladım. Sarılmak, ilgi görmek iyi gelmişti. “Adamın biri içeri girmeye çalıştı. Derrick'in ona borcu olduğunu söyledi."

"Bob'a polisi aramasını söyleyeyim mi?"

"Ben ararım," dedim arkamızdaki sürgüyü kilitleyerek. “Ama önce Ellen, konuşabilir miyiz?"

"Elbette canım," dedi gözlerini kocaman açarak.

Oturma odasındaki cam kırıklarının üzerinden geçtik. "Sana bir şey söylemem gerek," dedim, alnımı ovuştururken yanımdaki kanepeye oturdu. "Kocam... onun işi... pek de ... meşru olmayabilir."

Ellen soluk soluğa kaldı. “Ne demek istiyorsun, canım?"

"Yani... Derrick dürüst olmadı... Hiçbirimize." Derin bir nefes aldım. "Onun hakkında bildiklerimin çoğu... ben de daha yeni fark ettim... Ama doğru değil. Neyse, ona ne kadar para verdiysen, ne kadar yatırım yaptıysan... büyük ihtimalle bir aldatmaca."

Ellen sözlerimi anlamaya çalışırken elini göğsüne götürdü. "Aman Tanrım, ona tüm birikimimizi verdik. Sahip olduğumuz her şeyi!"

"Çok... üzgünüm. Kelimeler yeterli değil ama sana söz veriyorum. Bunu düzeltmek için elimden gelen her şeyi yapacağım. "

Ellen şoktaymış gibi başını salladı. "Lena," diye devam etti yavaşça. "Ne zamandır biliyordun'?"

Merak ve endişe içinde başımı iki yana salladım. Belki de tehlike sinyallerini görmezden gelmeye alışmıştım ya da daha kötüsü, gerçekle yüzleşmeye dayanamıyordum. Derin bir nefes verdim. "Bilmiyordum ama bu bir bahane değil. Anlamalıydım ve bunun için kendimi onun suç ortağıymışım gibi hissediyorum."

"Hayır," dedi Ellen elimi tutarak. "Sen iyi bir insansın, canım. Sadece kötü bir adama bulaştın."

Koltuğun kenarına yapışan bir cam parçasını alırken sözlerinin doğru olmasını umuyordum. Açıkçası, kendimin bu versiyonundan utanıyordum; pantolon takımları ve parlak gülümsemesiyle reklam panolarındaki emlakçı. Ama katmanları soyduğunuzda, daha karanlık bir resim ortaya çıkıyordu, bununla hiçbir ilgim olmasını istemediğim bir resim.

Ellen ve ben birkaç dakika sessizce otururken ortaya çıkan bu çirkin gerçeği hazmetmeye çalışıyorduk. Son birkaç günde kaybın derinliklerinde sürüklendim; aile, dostluk ve affetmenin sıcaklığını hissettim ama aynı zamanda ihanetin ve utancın soğukluğunu da yaşadım. İçgüdülerimi görmezden gelmenin sonuçlarını gördüm ve kendime yeniden güvenmeyi öğrenmenin verdiği gücü hissettim. Aşk ile de yüzleştim; bazen yalnızca küçük parıltılar hâlinde, bazen de doğru şekilde beslenirse bir ömür boyu yanabilecek kadar büyük alevler hâlinde.

Yedi gün önce Rosie'nin evine gittiğimde kırık ve kayıp bir kalp taşıyordum. Gerçekten sadece bir hafta mı oldu? Bir ömür gibiydi. Bir müebbet hapis. Hâlâ kırılmış ve her zamankinden daha kaybolmuş olabilirdim ancak içimde daha önce olmayan bir güç büyüyordu, yalnızca farkındalık diye tanımlayabileceğim bir güç. Artık şunu biliyordum ki hayat sadece iş dünyasında kazanmaktan ve mükemmel bir yaşam için yazılmış gibi görünen kuralları takip etmekten ibaret değildi; planı takip et, bir sonraki seviyeye geç, ödülü kazan. Bunun beni nereye getirdiğine bakın.

"Çok... üzgünüm," dedim Ellen'a, yüzüne bakarken bir duygu seli tüm bedenimi ele geçirmişti. Bu karmaşaya nasıl bulaştığımı düşünmeden edemiyordum. Kimi sevdiğimiz, kiminle yola çıktığımız çok önemliydi. Bu bizi tanımlasın ya da tanımlamasın, ister kabul edelim ister etmeyelim bizi değiştiriyordu. Ama şu da bir gerçekti; seçme hakkı daima bizde; bende. Şu an damarlarımda dolaşan kesin bir hakikat vardı: Ben bunu seçmiyorum.

Ellen ciddi bir ifadeyle başını salladı. "Bob'un küçük kardeşi avukat. Onunla konuşacağız."

Yutkundum. "Keşke ben..."

"Her şey sırayla," diye araya girdi Ellen yüzünde sakin bir gülümsemeyle. "Şimdi sen mi arayacaksın, yoksa ben mi arayayım?"

Başımı sallayarak telefonuma uzandım ve numarayı tuşlamadan önce uzun bir süre ekrana baktım.

"911, acil durumunuz nedir?"

Derin bir nefes aldım. "Merhaba, adım Lena ve bir ihbarda bulunmak istiyorum."

SEKİZİNCİ BÖLÜM

16

Ertesi sabah uyandığımda aklım doğrudan dün geceki korkunç sahneye gitti; polis sorguları, Derrick'in tutuklanması, Ellen'ın anında beti benzi atan kocasına tedirgin edici haberi vermesi. Evde kalmayı güvenli bulmadığım için yakındaki bir Holiday Inn oteline yerleştim ve başımı yastığa koyar koymaz uykuya daldım.

Odaya baktığımda hem dünkü kâbustan kurtulduğum için rahatlamış hem de başka bir kâbusa sürüklenmediğim için umutlanmıştım. Neyse ki en azından şimdilik yalnızdım. Geniş yatak odası bir balkonun yanındaki oturma alanına bağlanıyordu ve duvarlardaki palmiye desenli sanat eserleri ve sehpanın üzerindeki devasa deniz kabuğu ile ilginç bir şekilde tropikal bir dekora sahipti. Evden çok bir otele benziyordu ve başucu masasındaki Four Seasons Hualalai oda servisi menüsünden de anlaşılacağı üzere önsezim doğruydu. Yani yol kenarındaki bir Holiday Inn'den beş yıldızlı bir tatil köyüne geçmiştim. Güzel terfi, tabii buna böyle denirse. Ama asıl soru şuydu: Burada ne yapıyordum ve kiminleydim'?

Sol elimdeki altın ve büyük bir dikdörtgen pırlanta tektaşı olan yüzüğe baktım. Tanıdık geliyordu; gerçi Tiffany'nin klasik, seri üretim radiant kesim yüzükleri hep birbirine benzerdi zaten. Ama hayır, bunu kesinlikle daha önce görmüştüm.

Kapı açıldığında âdeta donakaldım, ensemdeki tüyler diken diken olmuştu. Kevin?

"Günaydın uykucu," dedi, elinde iki kahve fincanı tutuyordu. “Latteni getirdim."

San Francisco'daki Le Reve'de geçirdiğim o geceyi düşününce tüm bedenimi bir şok dalgası sardı. Rosie'nin evine gelip ayrılığın yarattığı o duygusal enkaz içinde boğulmamın üzerinden sadece bir hafta geçmişti ama sanki asırlar olmuş gibi geliyordu. Ayrıca uğraşmam gereken daha önemli şeyler vardı. Şimdi de bu mu? Sanki hiçbir şey olmamış gibi Kevin'la mı evliydim yani, ?

Kevin yatağın kenarına otururken kahvemden bir yudum aldım. "Dün gece geldiğimizde karanlıktan pek belli olmuyordu ama burası muhteşem bir yermiş, " diye devam etti kusursuzca taranmış, koyu renkli gür saçlarını düzelterek. Tek bir teli bile yerinden oynanamamıştı. “Gün doğarken yürüyüşe çıktım, sonra da spor salonuna gittim. Bir de havuz kenarında bir kabana ayırttım. Ucuz değildi ama savurganlık yapılacak bir zaman varsa o da balayımızdır diye düşündüm."

Balayımız. Az önce söylediği sözleri düşünürken donup kaldım. Yani, gerçekliğin bu versiyonunda Kevin evlenme teklif etmişti ve işte buradaydık, sonsuza dek mutlu yaşıyorduk. Tüm bu serüven başlamadan önce istediğim şey buydu; en azından istediğimi sandığım şey.

“Herkesten düğünümüzü ne kadar çok sevdiklerini söyleyen mesajlar alıp duruyorum," dedi Kevin. “Gerçekten özel bir düğün oldu, değil mi?"

"Himm, evet," diye mırıldandım Kevin yerden pembe bir giysi alıp (tabii ki benim) onu düzgünce katlayarak şifonyerin çekmecesine yerleştirirken.

"Ah, benim dağınık karım," dedi şakayla karışık.

Ben kahvemi yudumlarken, o ütülü mavi keten gömleğinin yakasını düzeltti; yakındaki bir aynaya gülümseyerek bakarken kusursuz beyaz dişleri parlıyordu. “Pekâlâ, gelinim," diye devam etti konuşmasına. "Ben kabanaya gidiyorum. Sen de hazırlan, havuz başında buluşalım, olur mu?"

Kevin bana hızlı bir öpücük verip Ray-Ban gözlüğünü taktıktan sonra kapıdan çıkarken başımı olumlu anlamda salladım. Banyoya girdim ve aynada kendime uzun uzun baktım. Bronz tenim (şüphesiz solaryum bronzluğu) beyaz ipek dantel süslemeli geceliğimle keskin bir kontrast oluşturuyordu. Balayı kıyafetiydi sanırım. Her zamankinden daha zayıf ve sıkı bir vücuda sahiptim. Kendimi aylarca düğün öncesi CrossFit'e maruz bırakıp bırakmadığımı merak ederek yüzümü buruşturdum. CrossFit'ten nefret ederdim. Saçlarım uzamıştı ve aynı zamanda Barbie sarısına boyalıydı, dahası Instagram'daki o mükemmel, zikzaklı dalgalar şeklinde kıvrılmıştı ki ben bunu yapmayı öğrenmeye ne sabır göstermiş ne de ilgi duymuştum.

Fırçayı saç uçlarıma değdirmemle bir tutam saç dökülüp yeni pedikür yapılmış ayak parmaklarımın (uçuk pembe) yanında yere düştü. Neyse ki kanser hastası gibi görünmüyordum. Sadece saçıma kaynak yaptırmıştım. Ben? Ve saçıma kaynak yaptırmak? Sanki Pasifik’ten kendi kişisel Sephora'ma girmişim gibi tezgâhın üzerine serpiştirilmiş muazzam miktarda cilt bakım ve makyaj ürünü de beni aynı derecede şaşırttı. Kevin'la evlilik aklımı kaçırmama mı neden olmuştu yoksa bu çok fazla çabalayan biri miydi?

Bu hâlimle hazırlanmanın ne kadar sürdüğünü hayal bile edemiyordum, nereden başlayacağım hakkında da en ufak bir fikrim

yoktu. Bu yüzden normalde bilmem kaç aşamalı süren hazırlanma sürecimi iki adıma indirdim; güneş kremi ve dudak kremi. Havuzda geçireceğim bir gün için göz kamaştırmaya gerek yok diye düşündüm.

Dolapta bir bikini ve ona uygun bir paroya bulduktan sonra ayaklarıma bir çift Gucci sandalet geçirdim. Telefonumun girişteki konsolda, üzerinde Hoş geldiniz Bay ve Bayan Canfield yazan bir kartın yanında şarj olduğunu gördüm. Lena Canfield. Eskiden bu ismi zihnimde evirip çevirir, Kevin'ın karısı olma düşüncesinden zevk alırdım ama şimdi bu durum bende bambaşka bir his uyandırıyordu; artık evlilik neşesi gibi değil de daha çok bir boğucu bir his gibi, sanki tenimi kaşındıran yün bir kazak gibi.

Bir şişe güneş kremi ve bir kitap alıp örgü çantama attım. Sonra sehpanın üzerinde bir hediye fark ettim; beyaz bir kurdeleyle bağlanmış bir Scrabble kutusu ve yanında bir şişe pinot grigio şarabı duruyordu. Kartı açıp yırttım:

Güzel gelinim ve yakışıklı damadım,

İkinize de sevgi ve kahkaha dolu, eğlenceli ve oyunlarla geçen mutlu bir hayat diliyorum.

Sevgilerimle,
Rosie

***

"Merhaba," dedim, kabanada Kevin'ın yanına oturarak.

"Şimdi bakma," diye fısıldadı gizlice, "ama Cameron Diaz saat beş yönünde."

Sağ tarafa dönüp baktığımda sarışın aktris havuzun kenarında oturmuş, uzun, bronz bacaklarını suya sarkıtmış bir hâlde yanındaki adamla gülüşüyordu.

"Bebeğim," diye fısıldadı Kevin başını sallayarak. "Çok belli ediyorsun."

"Ah, özür dilerim," diye yanıt verdim hızla başka tarafa bakarak. “Beni gördüğünü sanmıyorum."

Kevin başını sallayıp buruşuk havlumu mükemmel bir kare şeklinde katlarken kızgınlığı geçti, sonra başını şezlonga yasladı. “Cennet gibi, değil mi?"

“Evet,” dedim güneş kremine uzanarak.

“Bugün makyaj yok, ha?"

Omzumu silktim. “Yüzmeyecek miyiz?”

“Doğru, evet,” dedi yüzümü inceleyerek. “Sadece şaşırdım. Sen evden fondötensiz çıkmazsın ki."

Kendimden utanarak yüzüme dokundum. “Özür dilerim," dedim özür dilemekten çok alaycı bir ifade takınarak, rimel sürmediğimi söylemesine fırsat vermeden güneş gözlüğümü taktım.

"Hayır, hayır," diye devam etti. "Sadece farklı görünüyorsun ama sen her hâlinle güzelsin.”

Çantamdan Scrabble kutusunu çıkarırken konuyu değiştirerek, “Bak Rosie bize ne göndermiş,” dedim. “Şarap da var. Çok zarif, değil mi?"

"Ah, ne güzel," dedi Kevin.

"Oynayalım mı?"

"Bebeğim, oyunların pek bana göre olmadığını biliyorsun."

"Doğru," dedim biraz keyfim kaçmış hâlde, sonra da çantamdaki kitaba uzandım. O sırada Kevin, bize vuran güneş ışığı yüzünden şemsiyeyi ayarlatmak için bir havuz görevlisine el salladı.

"Sadece biraz daha sola,” dedi adama, o da Kevin'ın talimatlarına uyarak şemsiyeyi öne ve arkaya, sonra tekrar sola doğru yuvarladı. "Düşündüm de belki biraz daha sağa doğru itersen iyi olur." Sanki güneşin tam açısını hesaplıyormuş ve düşünürken bu zavallı adamı rehin tutuyormuş gibi duraksadı.

"Kevin," diye fısıldadım, yüzüme vuran azıcık güneşten çok havuz görevlisi için endişeleniyordum. "Bence sorun yok."

Kaşlarını çatıp uzun bir iç çekti ve sonunda kabananın perdesini ayarlamaya karar verip şaşkın otel çalışanına on dolar uzattı. "Teşekkürler dostum," dedi. "Yardımın için minnettarım."

Lanet şemsiye umurumda değil, sadece birlikte bir oyun oynayalım! demek istiyordum. Bunun yerine çenemi tutup suya girmeye karar verdim. Kevin elinde havlularla peşimden geliyordu.

"Bekle," dedi ben suya girerken. "Saçını toplamayacak mısın?"

Kafam karışmış bir hâlde başımı salladım.

Kevin gülümsedi. "Bekle, çantamda toka olması lazım. Bir saniye." Bir süre sonra elinde bir tokayla geri döndüğünde uzun bir

süre ona baktım, sonra isteksizce saçımı topuz yaptım. Ya mükemmel bir kocaydı ya da dünyanın en takıntılı kocasıydı.

Kendi hızımızda ve kendi kulvarlarımızda birkaç tur yüzdük; bu da yeni başladığım evliliği tam anlamıyla anlatan bir metafordu. Elbette, Kevin her zaman biraz mükemmeliyetçi bir adamdı (çorap çekmecesi konusuna hiç girmeyeyim bile) ama şu an bu mükemmeliyetçiliği biraz abartmıştı. Çok gergin ve katıydı. Daha da kötüsü, benim de onun önceden yazılmış, düzenli hayat planına uyum sağlamamı bekliyor gibiydi. Görünüşümle ilgili yorumlarını, içki siparişimi nasıl geri çevirdiğini düşündüm. Kendimin bu versiyonu hizaya girmeye mi programlanmıştı?

Hayal ettiğim evlilik bu değildi, hem de hiç. Havuzun sığ kısmında bizim yaşlarımızdaki bir çift dikkatimi çekti. Kokteyllerini yudumluyorlardı, belli ki biraz çakırkeyiflerdi; kadın adamın kucağında otururken adam kollarını kadının beline dolamıştı. Kevin bana hiç böyle sarılır mıydı yoksa bunu düşünmek bile onu kızdırır mıydı?

Havlumu alıp kabanaya döndüm ve kenarları tuza bulanmış iki margarita sipariş ettim. İçkiler tam Kevin kaşlarını çatarak döndüğünde geldi. "Affedersiniz? Biz bunları sipariş etmedik."

"Ah, ben ettim," dedim hemen onu düzelterek.

Güldü. "Tatlım, saat daha on bir bile olmadı. Ciddi misin?"

"Ciddiyim," dedim artık sinirlenmiştim. Gözlerini kocaman açmış karşısındaki manzarayı izleyen garson, öylece dururken bir taraf seçmekte tereddüt ediyor gibiydi ama ben kendi tarafımı seçtim.

"Teşekkür ederim, bayım," diye devam ettim Kevin'ı görmezden gelerek. "İkisini de alacağım."

Kevin kollarını göğsünde kavuşturmuş tepemde dikilirken, ben içkimden bir yudum alıp isli siyah volkanik tuzun tadına baktım. "Bu da neydi şimdi?"

Omzumu silktim. "Canım bir şeyler içmek istedi. Bu kadar büyütecek ne var?"

"Tamam," dedi Kevin. "Sadece bu hiç senlik değil, hepsi bu." Başını kaşıdı. "Demek istediğim, sabahları asla içki içmezsin ya da uyumazsın. Hem itiraf etmeliyim ki henüz spor salonuna gitmediğin için biraz şaşırdım."

"Spor salonu mu? Hayır, teşekkürler." İçkimden bir yudum daha aldım. "Tatildeyiz değil mi?"

"Kesinlikle, " diye yanıtladı yüzünde yumuşak bir ifadeyle. "Sadece bugün biraz keyifsiz görünüyorsun, hepsi bu."

Çünkü öyleyim demek istedim. Bunun yerine yemek menüsüyle ilgilenmeye başladım, karnım gurulduyordu. "Belki de sadece açımdır."

Bir garsona işaret edip ekstra sarımsaklı mayonez ve patates kızartmasıyla birlikte balık taco siparişi verdim ve menüyü Kevin'a uzattım, o da eleştirel bir gözle şöyle bir baktı.

"Ben istemiyorum," dedi sonunda elini erdemli bir şekilde havaya kaldırarak. "Ketojenik diyet için seçenekleri yetersiz. Sanırım akşam yemeği için beklemeyi tercih ederim."

Keyfin bilir. Harika görünen öğle yemeği gelene kadar kitabıma geri döndüm. Ağzımın kenarındaki mayonezi silerken Kevin'ın

gözlerini üzerimde hissediyordum. "Bir ısırık istemediğine emin misin? Aşırı güzel."

"Hayır, hayır," dedi Kevin buzlu suyunu boynunda bir tespih gibi tutarak. "Sen bilirsin," dedim o, iPad'ine dönerken ikinci margaritaya uzandım.

Elbette, Kevin her zaman disiplinli ve ilkeli biriydi ama eğlenceliydi de değil mi? San Francisco'da ortak bir arkadaşımızın doğum günü partisi için gittiğimiz karaoke barda tanıştığımız geceyi düşündüm. Bir şekilde birlikte bir şarkı söylemek için eşleşmiştik; O'Jays'den "Brandy". Durumun ne kadar garip olduğunu, sesimizin tiz çıktığını ama aynı zamanda ne kadar eğlendiğimizi hatırlayarak gülümsedim. O günden sonra Kevin bir daha benimle karaoke yapmadı, hatta ilk yıldönümümüzün gecesinde ona yalvarsam bile. Hayır, zaman geçtikçe daha da içine kapanık biri oldu. Artık evli olduğumuza göre, bu durumu uç seviyelere çıkardığı açıktı. Güneş gözlüğünü çantasından çıkardığı bir cam beziyle silişini, her bir leke temizlenene kadar ışığa tutuşunu izledim.

"Hey," dedi bir an sonra gömleğini giyerken. "İşle ilgili birkaç görüşme yapmam gerekiyor. Sonra buluşalım mı?"

"Tamam," dedim elimde kokteylle havuza geri dönerek.

"Kocan çooook yakışıklı," dedi yüzerek yanıma gelen, ellili yaşlarının başında olduğu anlaşılan bir kadın. Koyu renk saçlarının bir tutamını yüzünden çekerken şakaklarındaki gümüş teller ortaya çıkmıştı. "Balayında mısınız?"

"Teşekkürler," dedim zoraki bir gülümsemeyle. "Ve evet, tam üstüne bastın."

"Ah yeni evliler!" Nostaljik bir şekilde gülümsedi. “Ben Gina.” Havuzun karşısını işaret etti. "Şemsiyenin altındaki adamı görüyor musun, güzel saçlı, kitap okuyan?"

Kadının gösterdiği yere bakıp başımı salladım. Söz konusu adam, çenesine kadar uzanan gri saçlarını bir eliyle geriye iterken havuzdan ona baktığımızdan habersizdi.

“Bu benim kocam Grant," dedi kadın gururla. “Kahretsin, neden erkekler yaşlandıkça daha yakışıklı oluyor? Yani, şikâyet etmiyorum. Onunla evliyim ve o harika biri. Ama bu adil değil, anlıyor musun?"

Bir kahkaha attım, kadına hemen kanım kaynamıştı. “Biliyorum, adil değil. Ama bilgin olsun, kocanın saçları gerçekten harika ve senin de öyle!"

"Menopozun nasıl bir tahribat yarattığını bilmek için çok gençsin," dedi uzun, koyu renk atkuyruğunu çekiştirerek. "Tatlım, yenileceğim ama en azından savaşarak." Bir kahkaha attı. “Bunlar uzatma dakikaları."

"Aynen," dedim içkimin son yudumunu almadan önce dağınık topuzumu işaret ederek. "Nerelisin?"

"Los Angeles," diye yanıt verdi Gina. “Grant UCLA'de tarih profesörü. Ben Hollywood'da çalışıyorum."

"Vay canına."

"Biliyorum, Los Angeles, değil mi?” Sırıttı. “Kariyerime yayıncılıkla başladım, New York'ta. Hep kitap editörü falan olacağımı düşünürdüm ama işler nasıl yürür bilirsin. Sonunda bir kitap ajanı olarak işe alındım, sonra bir stüdyoda çalışmak için Los Angeles'a

taşındım. Grant'le tanıştım ve gerisi geldi." İçkisinden bir yudum aldı. "Peki ya sen?"

"Ah," dedim o an için hangi biyografik taslağın geçerli olduğunu hatırlamaya çalışarak. "San Francisco," dedim sonunda. "Ben... finansyatırımcı ilişkilerinde çalışıyorum. Ama Seattle bölgesindenim, Bainbridge Adası, belki biliyorsundur. "

"Biliyorum!" diye haykırdı Gina. "Orada yaşayan ünlü bir yazar var. Onun kitaplarından birini Universal için filme uyarlayan ekipteydim. Kulağa hoş bir yer gibi geliyor."

"Öyle," dedim. "Orayı özlüyorum."

Burnu hâlâ kitabına gömülü olan kocasına baktı. "Balayımızdan bu yana milyonlarca yıl geçti sanki. Ah, anılar. Bu seyahatte yirmi beşinci evlilik yıldönümümüzü kutluyoruz."

"Tebrik ederim."

"Her şeyi benimse tatlım. O tüm yenilikleri, tüm ilkleri. Bazen keşke geriye dönüp evliliğimizin başlangıcını yeniden yaşayabilsem diyorum. Çocuklardan öncesini." Bir an susup gülümsedi. "Korseye ihtiyaç duymadan önce. İlk günler çok özeldir. İkiniz dünyaya karşı."

"Evet," dedim anlamış gibi yaparak.

"Sakıncası yoksa şunu sormak istiyorum," dedi Gina bana doğru yanaşarak"Seni ikna eden ne oldu? Yani, bu evlilik denizine atlamam sağlayan neydi.? Kocanın kahvaltı sunumları mı? Will Ferrell'a olan ortak sevginiz mi? Annesine davranış şekli mi?"

Güldüm. "Kesinlikle kahvaltı hazırlama becerisi değil." Gina sırıttı. "O zaman ne?"

"Hımm... Sanırım bir şeylerin birleşimiydi?"

"Doğru," diye devam etti. "Bazen sadece bilirsin."

"Peki ya sen?" diye sordum, topu tekrar onun sahasına atmıştım.

Tatlı geçmişini düşünürken yüz ifadesi yumuşamış, gözleri okyanusa kaymıştı, sonra kararlı bir şekilde başını salladı. “Üçüncü buluşmamızda beni o kadar güldürdü ki altıma işedim. Gerçekten."

"Vay canina," dedim gülerek. "Ciddi misin?"

“Hı-hı,” diye devam etti. “Evet, her ne kadar profesör olsa da eğlencelidir, gerçekten eğlenceli. Benim adamın yanında asla canın sıkılmaz."

"Buna bayıldım,” dedim biraz kıskanarak; Kevin'ın beni güldürdüğü bir zamanı hatırlamaya çalıştım ama yapamadım.

"Pekâlâ," dedi yeni arkadaşım suyun içinde salınarak. "Ben kocamın yanına dönsem iyi olacak. Sonra görüşürüz.” Sırıttı. “Ah bir saniye, adını öğrenemedim!"

"Lena," dedim.

Göz kırptı. "İyi eğlenceleri"

***

Çoğunlukla Kevin'dan kaçınarak ve saate bakıp dakikaların geçmesini dileyerek geçirdiğim öğleden sonramı eğlence olarak nitelendirmek zordu. Hızlı bir duştan sonra, askılı bir maksi elbise giyip sahile indim. Bir palmiye ağacının gölgesinde boş bir şezlong buldum. Esneyerek mindere yaslandım, yorgunluktan bitkin düşmüştüm; en azından zihinsel olarak. Kaçışımın hayalini kurmaktan

kendimi alamıyordum. Belki gözlerimi kapatırsam uykuya dalardım ve tüm bunlar uçup giderdi.

Omzumda bir el hissettiğimde tüm bedenim ürperdi. Kevin.

“İşte buradasın," dedi şezlongumun kenarına oturarak. “Burada ne yapıyorsun?"

Gözlerimi ovuşturdum. "Sadece dinleniyordum."

"Tamam, peki, sen kestirirken ben fevkalade bir yürüyüşe çıktım." Bu kendini beğenmiş ses tonu sinirlerimi bozuyordu; mükemmel çenesine vurmamak için kendimi zor tutuyordum.

Neyse ki havuzdaki arkadaşım Gina yanıma geldi de beni kurtardı.

"Ah bak, Barbie ve Ken buradaymış!" diye kıkırdadı kocasına. “Grant, gördüğün en sevimli çift değiller mi?"

Kocası gülümseyerek elini Kevin’a, sonra bana uzattı.

"Siz de mi partiye geliyorsunuz?" diye sordu Gina gaz lambasıyla aydınlatılan tiki meşaleleriyle dolu yakındaki çimenliği işaret ederek. "Hayır," dedi Kevin. "Biz..." "Elbette," diye araya girdim. "Her zaman hula* dansını öğrenmek istemişimdir."

"Yaşasın," diye haykırdı Gina. "Hadi, birlikte gidelim!"

"Bundan emin değilim, Lena," diye fısıldadı Kevin çekinerek, çimen etekli bir kadın her birimize çiçek kolyesi takarken.

Yerli eğitmenlerimiz kalçalarını sallayarak bizi de aynısını yapmaya teşvik ediyordu. Gina ve Grant uyumu yakalamışlardı; Hawaii'nin rahat müziğiyle zahmetsizce dans ederken ben de acınası bir şekilde onları takip etmeye çalışıyordum.

(*) Hawaii kökenli geleneksel bir dans türü. (ç.n.)

"Hiç iyi değilim," dedim Gina'ya gülerek.

"Hepimiz öyleyiz," dedi. "Mesele de bu ya." Tek başına kollarını göğsünde kavuşturmuş, düşünceli bir ifadeyle kenarda duran Kevin'a bakı. "Sanırım o, danstan hoşlanmıyor?"

Gerginliğimi gizleyemeyerek omzumu silktim.

Gina yüzünü buruşturdu. "Ona NPC olmayı bırakıp buraya gelmesini söyle!"

"NPC mi?"

"Ah," diyerek kıkırdadı. "Ergenliğe adım atmış bir oğlun yok tabii. NPC, video oyunu dilinde 'oyuncu olmayan karakter' anlamına geliyor. Yani, orada olan ama aslında olmayan biri?" Gülerek kalçalarını dairesel bir şekilde hareket ettirirken konuşmaya devam ediyordu ama ben onun sözlerini anlayamayacak kadar düşüncelere dalmıştım. "Evimizde oldukça popüler bir kavram."

Kevin, oyuncu olmayan bir karakter miydi? Kesinlikle. Gina da bilmeden bana teşhis mi koymuştu? Kurumsal oyunda kazandığım tüm o yıllar, mükemmel eş, mükemmel hayat için çabalamam; ben aktif bir katılımcı değildim. Sadece bana verilen rolü oynuyordum, bir... NPC gibi.

"Hey," dedi Kevin elimi tutarak. "Akşam yemeği rezervasyonumuz birkaç dakika içinde." Önce Gina'ya, sonra bana nazikçe gülümsedi. "Gitsek iyi olur."

"Geceniz şahane geçsin," dedi Gina, ardından Grant onu profesyonelce etrafında döndürdü. Uyum içinde hareket edişleri beni fazlasıyla etkilemişti. Kocası onun bir sonraki hareketini anlarken, Gina da kocasının hareketini tahmin ediyordu. Birbirlerini nasıl

okuyacaklarını, nasıl uyum sağlayacaklarını biliyorlardı, tıpkı aynı tonda akort edilmiş iki güzel enstrüman gibi. Peki ya Kevin ve ben? Dışarıdan bakıldığında, sanırım #idealçift gibi görünüyorduk ama bu maskeyi kaldırdığınızda bambaşka bir hikâye ortaya çıkıyordu. Uyumlu değildik. Ânı yaşamayı ve o ânın içinde dans etmeyi bilmiyorduk. Aslında bunu hiç yapmadığımızı şimdi fark ediyordum.

***

Restoranda tabağımdaki yemeyi didikliyor, pancarları rokadan ayırıyor ve zaman geçirmek için çatalımı daireler çizerek döndürüyordum. Kevin bu gerginliği hissetse de belli etmiyordu; aslında sohbetimizi bir konudan diğerine ustaca yönlendiriyor, en önemli konudan, yani bizden kaçınıyordu.

"Bugün Matt'ten bir mesaj aldım," dedi bir son dakika haberi verecekmiş gibi bir ses tonuyla. Sanki birinin ölen büyükannesi veya soyulan bir arkadaşıyla ilgili bir hikâyeyi anlatacaktı. Bir an sürse de bağlantıyı kurmuştum. Matt... Kevin'ın liseden en iyi arkadaşıydı. "Görünüşe göre o ve Natalie tekrar bebek bekliyor," diye devam etti Kevin. "Sanırım bununla birlikte bebek sayısı dört olacak? Yoksa beş mi?" Sanki ebeveynlik konusunda aynı fikirdeymişiz gibi gözlerini devirdi ya da daha doğrusu, diğer insanların ebeveynlik yolculuklarına olan rahatsızlığımız konusunda.

"Onca çocuğun olmasını hayal edebiliyor musun?" diye devam etti, hem şaşkın hem de bezgin bir ifadeyle.

Omzumu silktim. "Bilmem. Yani... belki?"

"Bekle," dedi Kevin hemen. "Konuştuklarımızı yeniden gözden geçirmiyorsun, değil mi? Lena, çocukların söz konusu olmadığını kabul ettiğimizi sanıyordum."

"Şey," diye başladım ihtiyatla devam ederek. "Fikirlerimi gözden geçirmem için izin var, değil mi?"

Bir kahkaha attı, sonra peçetesini mükemmel bir dikdörtgen şeklinde katlarken gülümsemesi solan bir günbatımı gibi yüzünden kayboldu. "Şaka yapıyorsun, değil mi?"

"Aslında hayır. Yapmıyorum."

Kevin sandalyesine yaslandı, sanki masanın karşısına bir dinamit çubuğu fırlatmışım gibi irkilmişti. "Bebek bezleri, bebek arabaları... öfke nöbetleri..." Başını iki yana salladı. “Benim bu tarz şeylerle uğraşacak bir adam olmadığımı biliyorsun."

Tertemiz Porsche'si, şık İtalyan espresso makinesi ve Marie Kondo'yu mest edecek bir çorap çekmecesiyle, hayır, Kevin o adam değildi. Bir zamanlar bu özellikleri sevimli, hatta olağanüstü bulmuş olabilirdim ama artık olaylara farklı bakıyordum. Kevin kötü biri değildi, sadece bana uygun - bir adam değildi.

Masanın karşılıklı iki ucunda, kendi dünyamıza dalmış bir hâlde yemeklerimizi seçtik.

"Üzgünüm," dedi Kevin sonunda sessizliği bozarak. "Öyle demek istememiştim..."

"Sorun değil," diye yanıt verdim kendimi gülümsemeye zorlayarak. "Anlıyorum."

Kevin iç geçirdi, ardından gergin yüz ifadesini rahatlatırcasına esnedi. “Bugünkü yürüyüş beni gerçekten mahvetti. Geceyi sonlandıralım mı?"

Başımı iki yana salladım. “Sen istersen git. Ben biraz dışarıda oturup yıldızları izleyeceğim. Hawaii'de takımyıldızlarını dünyanın herhangi bir yerinden daha iyi görebildiğini söylüyorlar. "

Kevin omuzlarını silkip tekrar esnedi.

"Beni bekleme," dedim Kevin ayağa kalkmış yanağıma zoraki bir öpücük kondururken.

***

"Ne içmek isterseniz, hanımefendi?" diye sordu barmen, sahildeki tiki barda bir tabureye oturduğumda.

"Bilmem," dedim iç çekerek. "Belki hayatımı düzeltecek bir iksir?"

"Öyle günlerden biri, ha?"

Başımı salladım. “Beyaz şarap genellikle işe yarar."

"Sauvignon blanc olsun mu?"

"Mükemmel," dedim, barmen bir şişenin mantarını açıp kadehimi cömertçe doldurduğu sırada Gina da yaklaşarak el salladı.

“Hey! Sen olduğunu anlamıştım!” Yanımdaki tabureye oturup omuzlarıma baktı. "Of, birileri bugün biraz fazla güneşlenmiş gibi görünüyor."

Kollarıma bakıp yüzümü buruşturarak başımı salladım. “Evet, muhtemelen güneş kremimi tekrar sürmeliydim. Hay aksi."

"Grant de böyle. Güneş kremi onun en iyi arkadaşı. O olmadan bir istakoza dönüşüyor." Güldü. "Neyse, resepsiyonda yarın için bize şnorkelli dalış gezisi ayırtıyordu ki dürüst olmak gerekirse, bu yapmak istediğim son şeydi. Ama bazen fedakârlık yapman gerekir, anlarsın ya." Yüzünde gülümsemeyle etrafa bakındı. "Senin kocan nerede?"

"Kevin erkenden yattı," dedim gelişigüzel bir tavırla ama Gina'yı kandırmak mümkün değildi; kaşını kaldırmış bana bakıyordu.

"Her şey yolunda mı?" diye sordu, kendine bir Negroni sipariş ederken.

Yüzünü incelerken gözlerimden yaşlar boşanmaya başladı, ağzımı açtıysam da kelimeler dudaklarımdan dökülmedi.

"Buraya gel," dedi Gina ağlamaya başladığımda bana sarılarak. "Ne oldu, tatlım?"

Ona durumumla ilgili her şeyi anlatmak istiyordum: Kevin'ı, yalnızlığımı ve kendimi ne kadar kaybolmuş hissettiğimi. Her şeyi söylemek istiyordum ama yapamazdım.

"Lena?" dedi omuzlarımı kavrayarak. "Yardımcı olmak için ne yapabilirim?"

"Sadece ... gerçekten zor bir haftaydı," dedim bir peçeteyle gözyaşlarımla ıslanmış yanaklarımı silerek. "Açıklaması biraz fazla karmaşık."

"Bir dene bakalım," dedi Gina içkisinden bir yudum alırken.

"Hayır," dedim kendimi toparlayarak. "Bunun yerine sana bir hikâye anlatayım mı? Hem filmin için fikir olur."

Gina bana doğru yanaşarak, "Söyle bakalım," dedi.

"Bir kadın var," diye başladım anlatmaya. "Gerçek aşkı hiç tatmamış biri. Elbette, karşısına pek çok fırsat çıkmış; ilk buluşmalar, ilişkiler, keşkelerle dolu anlar ama hiçbiri kalıcı olmamış. Belki de bunun sebebi çocukluğuna dayanıyordur; annesinin travmalarla dolu ilişkileri, ani ölümü ya da onun içgüdülerine güvenememesi ve yeni olasılıklara kendini kapatması gibi şeyler... Sonra bir gün teyzesini ziyaret etmek için evine döner, orada uyuyakalır ve ertesi sabah uyandığında kendisini Paris'te, on yıl önce bir düğünde tanıştığı bir Fransız'la evli bulur. Ertesi gün de yıllar önce tanıştığı Pensilvanyalı bir çiftçiyle; ondan sonra lisedeki sevgilisiyle; ardından üniversiteden sonra İsviçre'de bir trende tanıştığı İrlandalı bir adamla... Her yeni gün farklı bir gerçeklikle, geçmişinden farklı bir ilişkiyle yüzleştirir onu ve her seferinde sanki o yolu kendisi seçmiş gibi, sanki gerçekten 'evet' demiş gibi her birini yaşama şansı bulur."

"Fena değil," dedi Gina merakla. "Yani, bu bir romantik komedi, öyle mi?"

"Daha çok bir korku filmi gibi," dedim alaycı bir ifadeyle.

Gina kahkaha attı. "Sen bu filme ne ad verirdin?"

Bainbridge Adası'ndaki o gece karşılaştığım Spencer'ı düşünerek gülümsedim. "Adı Konmamış Aşklar."

"Buna bayıldım," dedi Gina telefonuna bakarak. "Belki bir ajans bulmana yardım edebilirim. Ajanslar konusunda dikkatli olmalısın."

"Teşekkürler," dedim şarabımdan bir yudum daha alarak.

"Hay aksi," dedi telefonuna bakarak. "Grant mesaj atmış. Yarınki kiralık araç için kimliğime ihtiyacı varmış." Bana tekrar sarıldı. "Daha fazla gözyaşı yok, tamam mı?"

"Tamam," diye söz verdim.

"Ve tatlım, ne yaşıyorsan yaşa atlatacaksın. Bunu başaracağını biliyorum."

Uzun bir iç çektim. "Önce bu geceyi atlatmam gerek. Dürüst olmak gerekirse, bir uyku hapı alabilmek için küçük bir servet öderdim."

"Ah, bir Ambien ister misin?" dedi Gina çantasını açarak. "Uzun bir uçuşu ancak deliksiz bir uykudayken atlayabiliyorum."

Başımı salladım. "Evet, lütfen."

Gina'nın verdiği küçük beyaz hapı şarapla yuttum. "Bu seni rüyalar âlemine götürecek. Sabah her şey daha iyi olacak."

Umarım.

Gina göz kırparak, "O zaman yarın havuzda görüşürüz?" dedi.

Başımı salladım. "Tabii... yarın. "

***

Sandaletlerimi bir kayanın üstüne attım, sonra çıplak ayaklarımı sıcak kuma gömdüm. Rüzgâr saçlarımı savururken kaynak saçlarım da artık umurumda değildi.

İlaç sayesinde her adımda gözkapaklarım daha da ağırlaşıyordu. Az ileride bir şezlong görünce uzanıp üzerindeki havluyla bacaklarımı örttüm. Sahilde benden başka kimse yoktu; sadece ben ve yıldızlarla dolu gökyüzü. Yıldızlar bana, herkes gittikten sonra partiden kalan ve temizlik yapıp bulaşıkları yerleştirmeye yardım eden eski dostlar gibi eşlik ediyordu.

"Lütfen," diye fısıldadım, bardağımı kuma koyarken çenem titriyordu. "Eve gitmek istiyorum. Lütfen eve gitmeme izin ver."

Gözlerimi açık tutamıyordum. Uyku beni sarıp sarmalamaya hazırdı ve son bir esnemeyle onun... beni alıp götürmesine izin verdim.

DOKUZUNCU BÖLÜM

17

Bu ses de ne? Tiz çığlığın ne olduğunu çıkaramıyordum ama sanırım... yorganın altından geliyordu? Yorganı kaldırdığımda bir tür... telsize benzeyen aleti gördüm. Bu her neyse tüylerimi diken diken eden bir ses yayıyordu.

Büyük boy yatağın ortasındaki devasa yastık yığınının -bir tür barikat mı?üzerinden soluma baktım ve yanımda uyuyan bir adamın kaslı kolunu gördüm. Sızlanarak yer değiştirdi. "Saat kaç?" diye mırıldandı, sanki uykusunun bölünme nedeni benmişim gibi öfkelenmişti.

"Sabah altı otuz iki," diye yanıt verdim, başucumdaki çalar saate bakarak. Saçlarımı yüzümden çekerken parmağımdaki altın yüzüğü fark ettim; etrafı daha fazla pırlantayla çevrili, büyük bir prenses kesim pırlanta.

Esnedi. "Bu sabah kızla sen ilgilenir misin lütfen? Bugün önemli bir toplantım var. Hatırladın mı?"

Çığlık yoğunlaştıkça kalbim daha hızlı atmaya başladı. "Hımm... tamam," dedim adam başının üzerine bir yastık bastırırken, muhtemelen gürültüyü ya da beni engellemeye çalışıyordu.

Nerede ya da kiminle olduğum gibi soruları düşünemeyecek kadar sersemlemiş ve dehşete kapılmıştım. Bunun yerine âdeta bir zombi gibi yataktan çıktım ve feryatlar şiddetlenirken parmak uçlarımda kapıdan geçip koridorda ilerledim. Sağ tarafımdaki üçüncü kapıya geldiğimde ses en yüksek seviyedeydi. Dikkatli bir şekilde kapı kolunu çevirdim ve dizlerimin bağı çözülürken içeriye baktım. Az

ileride, beyaz bir beşiğin parmaklıklarına tutunmuş, pembe pijamalı, kıvırcık koyu renk saçları yüzüne dökülen küçük bir kız çocuğu... bir bebek duruyordu. Beni fark ettiğinde kahverengi gözleri ışıldadı ve ağlaması yerini mutlu bir mırıldanmaya bıraktı.

Ne hareket edebiliyor ne de konuşabiliyordum. Onun yerine kapı aralığında durup manzarayı seyrettim. İrlanda'da üvey anne olmuştum, ya bugün? Bu benim çocuğum olabilir miydi? Düşüncesi bile hem etkileyici hem de baş döndürücüydü, özellikle de Nathan'la çiftlikte yaşadıklarımdan sonra. Karnımdaki yara izi aklıma geldi. İşte, şimdi karşımda bu kıymetli çocuk duruyordu. Benim çocuğum?

Karşı duvara asılmış pembe ahşap harflerle adı yazılmıştı: SABRINA. "Sabrina," diye fısıldadım hayranlıkla. Benim alnımı ve burnumu almıştı! Hayatımda ilk kez ilk görüşte aşk kavramının ne demek olduğunu anladım.

Gözlerimi kırpıştırarak beşiğine yaklaşırken, tatlı bebek sevinçle cıvıldayıp kollarını bana uzattı. Ama bir anda endişelenerek duraksadım. Bebekler hakkında hiçbir şey bilmiyordum.

Sabrina homurdanır gibi bir ses çıkararak, beşiğin çıtalarının arasından düştüğü belli olan küçük kahverengi bir oyuncak ayının bulunduğu yeri işaret etti. Oyuncağı ona uzattığımda neşeyle cıvıldadı. Şimdi ne yapmam gerekiyordu? Belki bu kız bana öğretir? Sabrina kollarını çırparak bana doğru uzandı, belli ki kucağa alınmak istiyordu. Derin bir nefes aldım, sanki patlamak üzere olan bir bombayı çıkarıyormuşum gibi yavaşça, metodik bir şekilde beşiğe uzandım. Ellerimi her iki kolunun altına yerleştirerek onu havaya kaldırdım ve kollarımı dümdüz uzatarak onu karşımda tuttum. Tam o

sırada pijamasının ıslanmış olduğunu fark ettim. Olamaz. Hayır, hayır. Bezi sızdırmıştı!

Ben bir sonraki hamlemi düşünerek odayı ararken o kıkırdıyordu. Pencerenin yanında bir alt değiştirme masası dikkatimi çekti, en azından öyle olduğunu varsaydım ve altındaki rafta tek kullanımlık bebek bezi yığınını gördüm. Hadi bakalım, denemekten zarar gelmez.

"Pekâlâ Sabrina," dedim kendimden emin bir tavırla ama yakınından bile geçmiyordum, fazlasıyla gergindim. “Bezini değiştireceğiz!” Onu yavaşça masanın üzerine yatırdım ama hemen yan tarafına yuvarlanıp emekleme pozisyonuna geri döndü, az kalsın düşecekti.

"Hayır, hayır! Dikkat et!"

Sabrina bu komik bir oyunmuş gibi tekrar kenara doğru ilerleyerek kıkırdadı. Neyse ki onu yatırabildim ve bu sefer bir elimi karnında tutarken diğer elimle bezini aradım.

Nihayet pijamasının fermuarını açmayı başardığımda, “İşte,” dedim. En az onun kadar ağır duran sırılsıklam bezini çıkarırken Sabrina tüm bunları son derece eğlenceli buluyor gibiydi. Bir an duraksadım, Sabrina çıplak bir hâlde alt değiştirme masasında elimden kurtulmaya çalışıyordu. Bir dakika, ıslak mendil kullanmam gerekmiyor muydu? Evet diye karar verdim. Tamam, peki mendiller nerede"? Altındaki rafa bakarken onu yine alt değiştirme masasının üzerinde tutuyordum. Hiçbir şey yok. “Pekâlâ," diye mırıldandım onu yine önceki gibi kucağıma alarak ama bu sefer küçük kız çıplaktı ve birbirimize bakıyorduk. “Islak mendil,” dedim iri kahverengi

gözlerinin içine bakarak. “Islak mendilleri bulmama yardım eder misin?"

Sabrina'yı yere bırakıp odayı bir kez daha ararken küçük kız yine kıkırdıyordu. Şifonyerinden temiz bir kıyafet seçtim ama onu tekrar kaldırmak için aşağı baktığımda gitmişti.

"Sabrina!" diye bağırdım paniklemiş bir hâlde, kapı aralığından sürünerek çıkarken çıplak poposu gözüme ilişti. Onun hızına şaşırarak koridorda peşinden koşarken kendimi bir anda önde buldum; oturma odasına ulaştığında, sehpanın kenarına tutunarak ayağa kalktı. Hemen yanında duran bir paket ıslak mendile tombul eliyle hafifçe vuruyordu.

"Demek burada," dedim, hem rahatlamış hem de şaşırmıştım. “Bana göstermeye çalışıyordun, değil mi?"

Bacaklarından aşağı göz alıcı İran halısına çiş damlarken cıvıldadı. “Ah, hayır! Hayır, hayır, hayır...” Durumu değerlendirirken yine donup kaldım. “Tamam,” dedim derin bir nefes alarak. "Sorun yok. Sadece şu bezi bağlamamız gerekiyor."

Sabrina, onu kanepeye yatırdığımda mırıldanarak bir şeyler söylerken ben de ıslak mendillerle beceriksizce ilk temizliği yapmaya çalıştım. Bezle üç başarısız denemeden sonra nihayet başardım ama biraz yamuk bağlamıştım sanki. Ancak onu giydirmek başlı başına bir mücadeleydi. Tişörtünü başının üzerinden geçirmeyi başarsam da pantolonunu giydirmek mümkün değildi, kıpır kıpır yerinde durmuyordu. “Sanırım bugün pantolon giymeyeceğiz,” dedim sonunda iç çekerek, yenildiğimi kabul etmiştim.

Sabrina bir oyuncakla oyalanırken etrafıma bakındım; ferah, aydınlık ve açık planlı bu orta yüzyıl modern tarzdaki evi hayranlıkla

inceledim. İyi döşenmiş mutfakta siyah granit tezgâh ve çift katlı bir şarap dolabı da dahil olmak üzere her şey vardı. Bitişikteki yemek odasının dışında, yamaca yaslanmış dikdörtgen şeklindeki sonsuzluk havuzunun kenarında palmiye ağaçları sıralanıyordu. Sürgülü cam kapıdan dışarı baktığımda hemen tanıdık gelen geniş şehir manzarasını inceledim. Burası Los Angeles'tı. Gökyüzünü seçebilmek için gözlerimi kısarak baktım ama manzara... Burbank, muhtemelen... Hayır, Universal City. Frankie on yıl önce Los Angeles'ta kısa bir süreliğine kaldığında onu ziyarete gelmiştim. Kendimizi rasgele bir Cadılar Bayramı partisinde bulduğumuzu hatırlayıp gülümsedim. Studio City'deydi, sanırım. Manzara neredeyse aynıydı.

O geceye ait bir anı daha belirdi zihnimde, bir adam. Uzun boylu, esmer, olağanüstü derecede yakışıklıydı, o kostümün içinde bile. Fıstık ezmesi ve reçelden oluşan bir sandviç kostümünün yarısıyla geldiği ânı hatırlayarak gülümsedim. Hem dehşet vericiydi hem de aşırı komikti. Kendisi reçeldi ve fıstık ezmesi olması gereken sevgilisiyse onu ekmişti. Bense Frankie'den ödünç aldığım elbiseyi giyerek tam bir Gatsby kıyafetiyle gitmiştim. O adamla birlikte dans etmiş, saatlerce gülmüştük. Ertesi hafta sonu onunla yemeğe çıkmamı istemişti ama birkaç gün sonra eve uçmam gerekiyordu ve uzun mesafeli bir ilişkiyle de ilgilenmiyordum.

Marcus. Adı Marcus'tu.

Dresuarın üstündeki çoğunlukla Sabrina'nın ama ikimizin fotoğraflarının da olduğu çerçeveli fotoğraf koleksiyonuna baktım. İşte buradaydık, Marcus ve ben, düğün günümüzde. Çerçeveyi kaldırıp fotoğrafı şaşkınlıkla inceledim.

Tanıştığımız gece ne konuştuğumuzu hatırlamaya çalışarak beynimi zorladım. Sanırım o bir yetenek ajanıydı. Hayır, spor alanında çalışıyordu, futbolda mı? Evet, evet! Spor menajeriydi, aynı zamanda komikti, zekiydi, kesinlikle bir beyefendiydi.

Sabrina'nın bebeklikten ilk doğum gününe kadar olan yolculuğunu belgeleyen fotoğraflarına bakarken kalp atışlarım hızlandı. Bir yaşından büyük değildi.

Zihnim her şeyi olabildiğince hızlı bir şekilde işlerken iç çektim. Demek ki alternatif bir gerçeklikte Marcus ve ben birlikte olmuş, bu güzel meleği dünyaya getirmiştik ki söz konusu melek şu an ortalıkta görünmüyordu.

Ayıcık ve birkaç oyuncağı, az önce oturduğu halının üzerindeydi ama kendisi yoktu. "Sabrina?" diye seslendim panikleyerek, koridorda koşarak uyandığım yatak odasına doğru yöneldim.

Sabrina ışık hızında emekleyerek odaya girerken duştan yeni çıkmış Marcus'a bir şeyler söylüyordu. Marcus belinde havlu ve ağzında elektrikli diş fırçasıyla Sabrina'ya sırıtarak bakıyordu. Marcus onu yatağa kaldırdığında küçük kız sevinçle çığlık attı ve sanki kar tabakasıymış gibi hemen yorganın içinde yuvarlanmaya başladı.

"Bugünkü uyandırma görevini üstlendiğin için teşekkürler," dedi Marcus ağzını çalkalamak için lavaboya dönerek. "İlk kelimesini söyledi mi?"

"Ah, hayır," dedim tereddüt ederek. "Yani, duyduğum kadarıyla söylemedi."

"Tamam. Neyse, bugün çok yoğun olacağım," diye devam etti Marcus havlusunu yere atıp kaslı fiziğinin her santimini ortaya

sererek. O giyinirken bakışlarımı kaçırmak zordu ama yataktan düşmesin diye Sabrina'nın yanında otururken kendimi başka yere bakmaya zorladım. "Lorenzo Castranova ile sözleşme imzalayabilirsem, bu muhteşem bir iş olur."

“Ha?” dedim konuyu takip etmeye çalışarak.

"Diego, Rafael ve Paolo bende. Ama Lorenzo tam bir cevher." Güçlü kollarını bir spor ceketin içine kaydırdıktan sonra Sabrina'yı başından öptü, ardından kayıtsız bir ifadeyle bana baktı. "Bana şans dile."

"İyi şanslar," dedim gözlerine bakmaya çalışarak ama Marcus telefonunu kurcalıyordu.

"Sabrina'nın bugün müzik dersi var, değil mi?" diye sordu bir kez daha arkasını dönerek.

"Ah, evet," dedim, kafam iyice karışmıştı.

"Tamam," dedi. "İyi eğlenceler."

Ayak seslerinin koridordan ön kapıya doğru uzaklaşmasını, sonra kapının gümleyerek kapanmasını dinledim. Acaba bana mı öyle geliyor, yoksa bir... tuhaflık mı var? Doğru, onu pek tanımıyordum ama normal birine göre Marcus mesafeli, hatta soğuk görünüyordu. Bana veda öpücüğü vermediğini, hatta yeltenmediğini fark ederken yataktaki yastık yığınını hatırladım. Belki de işkoliktir? Belki dün gece kavga ettik?

Derin bir nefes aldım ve Sabrina yatağın kenarından düşmeden önce onu bacağından yakaladım. “Pekâlâ, seni kaçak," dedim onu kollarıma alarak. "Sana kahvaltı bulalım mı?"

Mutfağa gidip onu mama sandalyesine oturttuktan sonra zihnim uyuşmuş bir hâlde buzdolabına bakakaldım. Bir bebeğe ne yedirilirdi ki? Kesinlikle boğulabileceği bir şey vermemem gerekiyordu ki bu her şey olabilirdi ve alerjen gıda da yedirmemeliydim, bu da her şeyi kapsıyordu. Sonunda tezgâhtaki meyve sepetinde bulduğum bir muz üzerinde karar kılıp meyveyi soydum ve küçük ellerine bıraktım.

"Muz," dedim.

Sabrina kıkırdayıp meyveyi yere fırlattı.

"Hayır, hayır, muz yenecek," dedim, onu alıp musluğun altında yıkadım ve bir ısırık alması için onu ikna etmeye çalıştım ama Sabrina yüzünü buruşturup ağzını kapattı.

"Pekâlâ, yani muz sevmiyorsun. Sorun değil." Mutfağa yeniden göz atarak bebek maması olabilecek herhangi bir şey ararken sonunda tezgâhta Organik Bebek Maması Tarifleri adlı bir kitabın yanında garip görünümlü bir alet dikkatimi çekti. Vay canına. Ben o granola annelerinden değilim, değil mi? Düzinelerce sayfası yapışkan notlarla işaretlenmiş kitabı karıştırdım. Evet, öyleyim.

"Peki," dedim iç çekerek. “O zaman biraz süte ne dersin?" Sabrina'ya bir bardak süt doldurup dudaklarına götürdüğümde bir yudum alınca rahatladım. Bir yudum daha içtikten sonra sırtını gererek kıpırdanıp durdu. Onu yere bıraktığımda, oturma odasındaki oyuncaklarına doğru hızla emekledi. Daha bir saat olmuştu ama şimdiden yorulmuştum. İnsanlar bunun üstesinden nasıl geliyordu?

Benim olduğunu tahmin ederek sehpanın üzerindeki cep telefonunu aldım ve yüz tanıma özelliğiyle kilidini açtım. Marcus bugün bir müzik dersinden bahsettiği için takvime baktım ve "Annem

ve Ben Müziği"nin sabah dokuzda başlayacağını gördüm. Eğer gideceksek hemen hazırlanmamız gerekiyordu.

On beş dakikalık bir mücadeleden sonra sonunda Sabrina'nın pantolonuyla olan savaşı kazandım. Yatak odamdaki dolaptan bol, hafif bir kazakla tayt seçtim, sonra aynada kendime hızlıca göz attım. Yanaklarım her zamankinden daha dolgun, kalçalarım biraz daha genişti; muhtemelen doğumdan kalan kilolardı, ay ne güzel. Gözlerimin altındaki koyu halkaları fark etmemek de imkânsızdı, uykusuzluğun kanıtıydı şüphesiz.

"Tamam, tatlım," dedim ayaklarımı bir çift siyah Ugg'a geçirdikten sonra Sabrina'yı kucaklayarak. “Küçük bir maceraya çıkalım mı?"

Kapının yanındaki anahtarlara uzanıp sokağa doğru yürürken ve hangi arabanın benim olduğunu tahmin etmeye çalışırken, Sabrina gülümseyip anlaşılmaz bir şekilde gevezelik ediyordu. O sırada yan taraftaki evin önündeki bir adam el salladı. Kucağında küçük bir kız çocuğu tutan adam, benim yaşlarımdaydı; yakışıklıydı, bronz tenliydi ve gözlerinin önüne düşen gür koyu renkli saçlarını umursamazca geriye atıyordu. Enrique Iglesias'ın baba versiyonuydu.

"Günaydın," dedi sırıtarak elinde kahve fincanıyla bana doğru yürürken.

"Ee, günaydın,” diye yanıt verdim biraz gergin bir şekilde.

"Ders için hazır mısın?"

"Ah," dedim. "Müzik: dersinden bahsediyorsun, değil mi?” Güldü. “Öyle. Kabul ediyorum, bir grup ebeveynle çember şeklinde oturup bebeklerimiz davul çalarken ve marakas sallarken yapmak istediğim

binlerce şey düşünebilirim ama...” Omzunu silkti. “...Charlotte buna bayılıyor."

"Evet," dedim ona uyum sağlayarak. “Sabrina da öyle.” Gülümsedim, huzursuz bir şekilde anahtarlarıma göz attığımda Land Rover logosunu fark ettim. "Eh, ben gitsem iyi olacak."

"Ah," dedi adam, biraz incinmiş bir ifadeyle saatine bakarak. “Bugün erken mi gidiyorsun? Ben de birlikte gideriz diye düşünmüştüm."

"Himm, şey," dedim. "Evet ama ... önce Starbucks'a uğramam lazım. Güne erken başladım da anlarsın."

"Pekâlâ," dedi adam göz göze gelmeden önce kahkaha atarak. “Ama bugün öğle yemeği yiyeceğiz, değil mi?"

“Hımm, tabii?”

"Güzel," dedi yüzünde memnun bir ifadeyle. “Ben pişireceğim. Öğle uykusundan önce kızlar da oyun oynar."

"Öğle uykusundan önce," diye tekrarladım. "Tabii."

"Tamam, o zaman,” dedi adam yüzünde gülümsemeyle, elini saçlarının arasından geçirerek. "Sonra görüşürüz."

Yani ben şimdi ateşli bir baba olan kapı komşumuzla yakın mıydım? Land Rover'ın kilidini açıp Sabrina'nın bir tür uzay aracı gibi görünen araba koltuğuna dikkatle bakarken Marcus'un tüm bunlar hakkında ne düşündüğünü merak ediyordum. Araba koltuğu gerçekten de öyle duruyordu. Tüm bu kayışlar ve tokalarla ne yapmam gerekiyordu? Ben birbiriyle uyumsuz görünen tokalarla uğraşırken, Sabrina eğleniyor gibiydi. "En azından birimiz bunu komik buluyor,”

dedim kimin yetişkinlerin anlamadığı bir bebek koltuğu icat ettiğini merak ederek. Yani, bizi çıldırtmaya mı çalışıyorlardı? Sanırım öyle.

Sabrina'yı sonunda yerine sabitlediğimde, biraz şaşkın bir hâlde koltuğuma yerleştim. Vay canına, ben bir anneyim. Aslında bu küçük insan benim bedenimden çıktı ve onu hayatta tutmaktan ben sorumluyum. Bu muazzam olay neredeyse nefesimi kesiyordu. Derin bir nefes verdim ve en yakın Starbucks için GPS sistemine danıştım. Kahveye ihtiyacım vardı, hem de hemen. Neyse ki birkaç kilometre ötede bir tane vardı. Tepeden aşağıya inen kıvrımlı yolda yol alırken her birkaç dakikada bir dikiz aynasından Sabrina'yı kontrol ediyordum. Sayıları neredeyse milyon gibi görünen koşucuların yanından geçtik. Onlara çarpmamak için direksiyonu kırmak zorunda kaldım. Hatta daha da fazla insan köpekleriyle yürüyordu; bir kadın köpeğini bebek arabasında itiyordu, bir diğeriyse minik kanişini göğsüne bağladığı bir bebek kangurusunda taşıyordu.

Starbucks'ın otoparkına girip arabaya servis olmadığını öğrendiğimde hayal kırıklığına uğradım. Yani, bu araba koltuğunu bağlama işini sil baştan yapmam gerekiyordu.

Ama kafein için değer miydi? Kesinlikle değer diye düşünerek Sabrina'yı bebek arabasından çözüp kollarımın arasına aldım.

"Ah, bebeğiniz ne tatlı," dedi tezgâhtaki kadın Sabrina'ya el sallayarak, söz konusu minik kızsa yüzünü göğsüme gömüp bir zaman sonra utangaç bir şekilde gülümsedi.

"Teşekkür ederim," dedim arkamızdaki sıradaki adam onunla saklambaç oynamaya başladığında. Pahalı görünümlü takım elbisesi ve CEO havasıyla, bana Starbucks kuyruğunda başkalarının minik

çocuklarıyla ilgilenecek biri gibi gelmemişti. Ama sonra düşündüm de bebekler içimizdeki garip şeyleri ortaya çıkarabiliyordu. Yani, bana baksanıza.

"Bugün size ne hazırlayalım?"

"Üçlü shot badem sütlü latte alayım."

Kaşlarını çattı. "Badem sütü?"

Omzumu silktim. "Ah, bitti mi?"

"Hayır," dedi. "Ama tek bir badem sütü üretmek için bir galon su gerektiğini duymuş olmalısınız? " Kendinden emin şekilde başını salladı. "Yulaf sütü çok daha iyi bir seçenek, yani gezegen için. "

"Ah," dedim nasihat veren baristaya şaşkın bir ifadeyle bakarak. "Bu ... çok ilginç ama sorun olmazsa badem sütüyle devam edeceğim."

Kadın başını salladı ama sanki içecek siparişim iklim değişikliğinin tek nedeni olabilirmiş gibi yüzüne hoşnutsuz bir ifade yerleşmişti.

Onu görmezden gelerek pasta reyonuna baktım. Sabrina'ya da bir şeyler alabilirdim. "Ah, bir çikolatalı çörek alacağım." Bir an duraksadım. "Ve kızıma da bir Frappuccino ama kafeinsiz, lütfen."

Kadının gözleri kocaman açıldı. "Özür dilerim, az önce onun için bir Frappuccino mu istediğinizi söylediniz?"

"Evet, kafeinsiz," dedim kartımı makineye takarak.

İçeceklerimiz hazır olduğunda, Sabrina'yı pencere kenarındaki bir masaya oturtup çöreği önündeki bir peçeteye koydum. "Çikolatayı sevdiğine bahse girerim, değil mi?"

Sabrina uzun bir süre tatlıya baktıktan sonra çekinerek parmağını kremaya bastırdı, sonra diline sürdü. Yüzünde anında bir gülümseme

belirdi. Beş dakika sonra, kafeinim etkisini gösterirken Sabrina da çikolatayla kaplıydı ama ben sadece bir şeyler yediği için mutluydum. Ah, bir de Frappuccino vardı? Harika. Aslında doymak bilmiyordu. Yakındaki bir masada oturan diğer annelerin bakışlarını görmezden geldim; elbette, Frappuccino Gestapo'larıydı. Hadi ama, küçük bir ikramda ne sorun olabilirdi ki?

Elimden geldiğince Sabrina'nın ellerini ve yüzünü güzelce temizledim ama birkaç çikolata izi kaldı. Keşke bir ıslak mendilim olsaydı. Bir dakika, ıslak mendil! Bebek bezi! Acemi bir ebeveynlik hamlesiyle yanıma hiçbir şey almamıştım. Telefonuma baktığımda endişem daha da arttı: Sabrina'nın müzik dersi on dakika içinde başlayacaktı.

Bir yanım o lanet dersi tamamen bırakmak ve kızımı -evet, kızımı!- alıp sahile gitmek, onun kumda oynamasını izlemek, belki ayaklarını denize sokmasına izin vermek istiyordu. Bu işi kendi bildiğim şekilde yapmak istiyordum. Ama Sabrina'nın bir programı vardı ve buna uymalıydım.

Tekrar araba koltuğuyla uğraşırken kızım yapış yapış eliyle yanağıma dokundu. "Gerçekten mi?" dedim araba koltuğunun tokalarıyla uğraşırken gülerek. Sonunda güvende olduğunda, adresi navigasyona yazdım ama arabayı vitese takmadan önce Marcus'a sormaya karar verdim. Bu sabah bir şeyler ters gitmişti, en azından öyle düşünüyordum. Rehberimde telefon numarasını bulup aradım ama iki kez çaldıktan sonra sesli mesaja düştü. Birkaç saniye sonra, şu genel Üzgünüm, şu anda konuşamam mesajlarından biri geldi.

Tekrar aradığımda telefonu açtı.

"Lena?"

"Selam," dedim dikiz aynasından Sabrina'ya bakarak.

"Her şey yolunda mı?" "Evet," dedim sola dönerek. "Sadece programı haber edeyim dedim. Müzik dersine gidiyoruz ve sonra ben... komşumuzla... öğle yemeği yiyeceğim."

"Harika," dedi biraz dikkati dağılmış bir şekilde.

Dudağımın kenarını ısırdım. "Yani... komşumuzla öğle yemeği yememde ... bir sakınca yok mu?"

Hattın diğer ucundan hışır hışır ses geliyordu. "Sen neden bahsediyorsun? Neden sakıncası olsun ki? Dinle Lena, önemli bir toplantıya girmek üzereyim. Sabrina'yı benim için öp, tamam mı?"

"Tamam," dedim konuşmayı sonlandırarak.

Sabrina'yı araba koltuğundan kaldırıp eski bir liseden toplum merkezine dönüştürülmüş binanın üçüncü katındaki müzik sınıfının girişini bulduğumda resmen beş dakika geç kalmıştık. Kapıda durup bebeklerinin etrafında bağdaş kurmuş bir şekilde oturan ebeveynleri izledim. Hepsi anneydi, beni gördüğünde el sallayan Ateşli Komşu Baba hariç. Beline kadar uzanan gri saçlı ve kabile desenli bir tunik giymiş yaşlı bir kadın, çemberin ortasında davul çalıyor ve öğrencilerini, yani bebekleri, şarkı söylemeye yönlendiriyordu. Ancak bebekler ne konuşabiliyor ne de şarkı söyleyebiliyordu. Görünüşe göre bu kısımdan ebeveynler sorumluydu.

Buradan kaçıp gitme isteğiyle savaştığım sırada Ateşli Komşu Baba çemberde bana yer açtı. Başka seçeneğim yoktu. "Tamam, Sabrina," diye fısıldadım göz göze geldiğimizde. "Ne olursa olsun, profesyonel olalım."

Kızımın kıkırdamaları beni rahatlatmıştı, özellikle de oturup yanımdaki anne bana bir marakas uzattığında.

"Hoş geldin, Sabrina!" diye şarkı söyledi öğretmen tekerleme söylercesine. "Hoş geldin, Lena. Nasılsın?"

Sabrina yüzünü kazağımın içine gömerken boş boş bakıyordum. Belli ki o da benim kadar bu ilgiden nefret etmişti. Herkes bize bakınca kalbim hızla atmaya başladı. Bir şey mi söylemem gerekiyordu? Şarkı mı mırıldanmalıydım? Neyse ki Ateşli Komşu Baba kalçamı dürttü. "Çok iyiyim, Bayan Marianne. Seni gördüğüme çok sevindim."

"Doğru," dedim yanaklarım utançtan alev alırken.

"Üzgünüm... gece geç yattım da."

"Endişelenme canım, yeniden başlayacağız," dedi Öğretmen Marianne sıcak bir tavırla, selamını tekrarlarken davulu da çalıyordu. "Hoş geldin, Sabrina! Hoş geldin, Lena. Nasılsın?"

Bu sefer hiç duraksamadım. "Çok iyiyim, Bayan ... Marianne. Seni gördüğüme sevindim. "

"Hadi, şimdi çalalım," diye tezahürat etti veli çemberi, ardından Öğretmen Marianne de eşlik etti. "Hadi, şimdi çalalım. "

Sırada Ateşli Komşu Baba vardı ve Öğretmen Marianne ona da selam verdi. "Hoş geldin, Charlotte. Hoş geldin, Adam. Nasılsın?"

Mükemmel bir şekilde yanıtladı, marakası solundaki anneye uzattıktan sonra bana göz kırptı. Bir sonraki şarkıda Sabrina çemberin ortasına emekledi, dikkatlice bir çıngırağı alıp salladıktan sonra ağzına tıktı.

"Her şeyi ağzına sokuyor, değil mi?" diye fısıldadı yanımdaki anne kaşlarını kaldırarak. "Yani, dikkatimi çekti de." Yüzünü buruşturdu. "Mikrop kapar diye endişelenmiyor musun?"

Harika. Anne Polis saldırısı.

Kızımın her şeyi ağzına sokma huyu konusunda tartışmak, onu savunmak istiyordum ama Ateşli Komşu Baba, yani Adam, imdadıma yetişti. "Bu o kadar da sıradışı değil, Vivienne. Charlotte da öyle. Hem sen de biliyorsun, araştırmalar erken çocukluk dönemindeki oral fiksasyonun yüksek IQ seviyeleriyle bağlantılı olduğunu gösteriyor."

"Ah," dedi Vivienne kocaman açılmış gözlerle ve muhtemelen biraz utanarak. "Ben... bilmiyordum. Ben..."

"Sorun değil," dedi Adam, Öğretmen Marianne ebeveynlere renkli ipek şallar vermeye başladığında.

"Misafirlerimiz, Sevgi Çemberi zamanı geldi!" diye bağırdı hoparlörlerden flüt ve tezahürat sesleri duyulurken. "Lütfen ayağa kalkın ve çocukların etrafında dans ederken şallarınızı sallayın. Uçarı olun, özgür olun, sevgi olun!"

Adam'la endişeli bir ifadeyle bakıştık; diğer anneler döne döne dans edip kıvrak hareketlerle şallarını savururken, etraflarında olan bitenden habersiz on kadar bebeğin çevresinde dolanıyordu. Bebeklerin bazılarıysa büyüklerine tiksinti dolu bir ifadeyle bakıyor gibiydi.

"Kusura bakma ama buraya gelmek için gerçekten para mı ödüyoruz?" diye fısıldadım, şalımı zayıf hareketlerle bir yandan diğer yana sallarken uyum sağlamaya çalışıyordum.

"Biliyorum," diye fısıldadı Adam, açıkça kahkaha atmanın eşiğindeydi. "Acı verici."

Gülmeye başladığımda o da dayanamayıp güldü ama annelerden biri bize pis bakışlar attığında kendimizi toparladık. Görünüşe göre pek de özgür ve uçarı davranamıyorduk.

Aman Tanrım; Sabrina'ya baktığımda pantolonunun arkasında, sağ bacağının hemen üstünde koyu bir leke vardı. Çikolata olmasını umuyordum ama burnuma farklı kokular geliyordu. Ah. Hayır. O... kaka mı yaptı? Çikolatalı çörek mi dokunmuştu? Yoksa Frappuccino mu? Muhtemelen ikisi de. Ne düşünüyordum ki?

Odadaki tek "arkadaşım" olan Adam'a döndüm. "Şey, ee... Sabrina altını pislemiş. Ben de ... çantamı evde unutmuşum."

"Ah," dedi sanki bu önemli bir şey değilmiş gibi. "Beze mi ihtiyacın var? Islak mendil?"

Bez ve ıslak mendil kelimelerinin dilinden ne kadar kolay döküldüğüne şaşırarak başımı salladım.

Yanındaki pembe kamuflaj desenli çantaya uzanıp bana gerekli malzemeleri uzattı. "Al, fazladan kıyafet de lazım olacak. Sanırım bezi taşırmış."

"Fazlasıyla taşırmış," diye tekrarladım dehşet içinde. Önümde beni bekleyen görevi ancak hayal edebiliyordum.

Adam kıkırdadı. "Ah, zamansız işler. Hiç başlama. Geçen hafta Charlotte bir günde iki kez böyle oldu. İkisini de sırtına kadar taşırmıştı."

Sertçe yutkundum, sözleri kaygımı benzin dökmüş gibi harlamıştı. Zaman sanki yavaşlamış gibiydi. Diğer anneler dans edip şalları

havada döndürürken, Sabrina'nın bacağındaki kahverengi leke yavaş yavaş aşağı doğru yayılıyordu.

"İyi misin?" diye sordu Adam hafifçe omzuma dokunarak.

"Evet, evet," dedim, kendimi toparlayarak. Sağ kolumun altına sıkıştırdığım bez ve malzemelerle Sabrina'ya doğru hızla ilerledim, onu kucaklayıp vücudumdan olabildiğince uzakta tutarak tuvalete doğru koştum.

"Tamam," dedim kadınlar tuvaletinde ara sıra burnumu kapatarak. "Bu çok büyük bir iş değil. Alt tarafı bezini değiştireceğiz. Eh, o tür bir bez değiştirme." Neyse ki duvara monte edilmiş bir alt değiştirme masası vardı, bu yüzden onu yatırıp işe koyuldum.

"İyi misin, tatlım?"

Sabrina keyifle sırıtıyordu.

"Tamam, sen korkmuyorsan, ben de korkmam. Bunu yapabiliriz." Kirli pantolonuyla bezini çıkardığımda kıkırdayıp duruyordu. Her ikisini de yakındaki çöp kutusuna attım. Ah, zavallı çöp kutusu.

"Tamam, şimdi... silelim mi?" Küçük paketi açıp poposunu silmeye başladım ama paket bitince sonuç hâlâ istediğim gibi değildi. Hemen banyo yapması gerekiyordu. Bir an durup lavaboya baktım. "Tamam tatlım, seni biraz yıkayalım."

Su sıcaklığını tam istediğim gibi ayarladıktan sonra onu lavaboya koyup yıkamaya başladığımda Sabrina keyifle ciyaklıyordu. "Çok mu hoşuna gitti?" diye sordum gergin bir şekilde.

Kelimelerle bana yanıt veremese de gözleri memnun olduğunu söylüyordu ve elleriyle de suyu sıçratıp duruyordu.

Sabrina on beş dakika sonra temiz(ce), kuru(ca) bezlenmiş giydirilmişti. Bense bir onur madalyası ve bir şekerleme hak ediyordum.

"Nasıl geçti?" diye sordu Adam dışarıdaki koridorda, kızı kollarında kıpırdanıp duruyordu.

"Ah," dedim, biraz şaşırmıştım. "Bizi beklemene gerek yoktu."

"Sorun değil," diye yanıt verdi. "Beklemek istedim. İhtiyacın olursa diye hazırda bulunayım dedim."

"Teşekkürler," dedim boş sınıfı fark ettiğimde garip bir şekilde gülümseyerek. Tanrı'ya şükür bitmiş. "Sanırım artık yola koyulmalıyız."

"Evet." Merdivenlerden inmeye başladığımızda saatine baktı. "Döndüğümüzde öğle yemeği yapmaya başlarım, tamam mı?"

"Harika," dedim otoparktaki ayrı arabalarımıza doğru giderken.

Sabrina'yı koltuğuna oturtmadan önce Adam bana son bir kez gülümsedi ve hayatımın bu versiyonunda, Acaba ateşle mi oynuyorum? diye merak içerisindeydim.

18

Eve döndüğümde banyoya girip kendime çekidüzen verirken bir gözüm şu anda bir rulo tuvalet kâğıdıyla oynayan Sabrina'daydı ama en azından ince saçlarımı fırçalarken ve biraz ruj sürerken oyalanıyordu.

Sabrina tuvalet kâğıdını yerde parçalarken etrafa bakınarak Adam'ı düşünüyordum; yardım etme isteği, otoparkta bana bakış şekli. Aramızda sadece arkadaşça ebeveynlik meselelerinden daha fazlası mı vardı? Muhtemelen gereksiz yere zihnimi yoruyordum. Sonuçta 2024 yılındaydık. Erkekler ve kadınlar arkadaş olabilir, birlikte öğle yemeği yiyebilirdi; özellikle de yürümeye başlayan çocukların ebeveyni olan komşular.

Evde çocuk bakan bir anne olmak utanılacak bir şey değildi ama bu koşullar altında gerçekten mutlu muyum, gerçekten kendim olabiliyor muyum diye düşünmeden edemedim. Evet, anne olmak önemli bir işti, hem de çok önemliydi ve bazı kadınlar için bu yeterliydi. Peki ya benim için? Pek emin değildim. Annelik, benliğimin özü müydü? Yoksa sadece suda çırpınıyor, gizlice kıyıya mı özlem duyuyordum?

Koridorun sonunda kalan, mutfağa en yakın kapıdan içeri baktım. Bir ofisti ve belli ki benim ofisimdi; sisli Bainbridge Adası'na yanaşan bir feribotun çerçevelenmiş fotoğrafı bunu açıkça belli ediyordu. Masa, mekânın açıkça kullanılmadığının kanıtı olan vazodaki solmuş tomurcuk gül ve deri ciltli bir not defterinin yanında kapalı duran Mac monitörü dışında düzenli ve temizdi.

Sabrina'yı kucağıma alıp bej renkli, yumuşak minderli döner sandalyeye oturdum. Sandalyede birkaç kez tam tur döndüğümde sevinçten çığlık attı. Burada ne yapıyorum? Ya da daha doğrusu, anne olmadan önce ne yapıyordum"?

Aslında yanıt gözlerimin önünde duruyordu. Pencerenin yanındaki eski film kamerasını, sonra yan duvardaki iki çerçeveli film posterini fark ettim, bunlardan biri Sundance Film Festivali'nde ödül kazanmıştı. Daha yakından bakınca her ikisinde de adımın yazdığını gördüm: Lena Lancaster: Görüntü Yönetmeni.

Görüntü yönetmeni miydim? Hiç mantıklı değildi ama öyleydi. Görsellik benim için hep önemliydi, hayatı her zaman belli bir mercekten gördüm. Bu yüzden bunu bir kariyere dönüştürmüştüm ve anlaşılan önemli bir kariyere ama sonra... her şeyden vazgeçip anne mi olmuştum?

Sabrina'ya göz attığımda dergi sayfalarını yırtmakla meşguldü, bu yüzden Mac'i açmaya ve kendimi daha iyi tanımaya karar verdim, en azından bu versiyonumu. Neyse ki güvenilir eski şifrem olan "RosieAdada99" işe yaradı ve e-postama giriş yaptım, özellikle de konu başlığında "Bekleyen Boşanma Davaları" yazan bir mesaj gördüğümde merakıma yenik düştüm.

E-postayı açtığımda güçlükle yutkundum.

Sevgili Lena,

Umarım iyisindir. Telefon görüşmemize istinaden boşanma belgelerinin bir taslağı ektedir. Lütfen incele ve herhangi bir sorun varsa bana bildir. Tartışılacak son iki konu: I. Sabrina için ebeveynlik

planı ayrıntılan ve 2. Varlıkların bölünmesi (yani, evet, evi ve Land Rover'ı kapmak için uğraşacağını varsayarak). Lütfen dikkatle incele, ardından kalan ayrıntılan konuşmak üzere bir görüşme ayarlayalım. Şansımız yaver giderse gelecek ayın bu zamanlarında yasal olarak ayrılmış olursunuz.

Saygılarımla, Beth
Av. Beth Remington
Taylor, McHugh & Remington Hukuk Bürosu

Arkama yaslanıp durumu anlamaya çalıştım. Boşanmak isteyecek kadar berbat hâlde miydim? Mutlu bir şekilde ayağımın dibinde oynayan Sabrina'ya bakınca duygularımın ağırlığı altında ezildim. Marcus'un sabahki soğuk tavrının sebebi bu muydu? Yani bu kız için... denemeye değmez miydi? Bitmek bilmeyen ilişkiler denizinde çırpınan annemi düşündüm. Erkek arkadaşlarının çoğu en iyi ihtimalle unutulabilirdi; birkaçı ise tamamen berbattı. Peki ya bazıları? Bir süre ya da sonsuza dek kalsalardı mutlu olurdum. Baba özlemi çekiyordum ama daha da fazlası, bir aile istikrarlı bir aile- özlemi çekiyordum ve işte buradaydım, tarihin tekrarının eşiğinde. Bunu Sabrina'ya nasıl yapabilirdim?

İç çekip saate baktım. Adam bekleyebilirdi. Acilen Frankie'yi aramam gerekiyordu.

"Merhaba," dedim duraklayarak, ne söyleyeceğimi ya da nereden başlayacağımı bilmiyordum.

"Merhaba," dedi, sesi neşeli ve iyimser geliyordu. “Tüm sesli mesajlar için özür dilerim. Sesli mesajlardan nefret ettiğini biliyorum."

"Sesli mesajlardan nefret ediyorum," diye gülerek yanıt verdim. "Ve hiçbirini dinlemedim, bu yüzden kendini tekrarlamak zorunda kalacaksın."

"Çok şey yaşadığını biliyorum. Sadece sana burada olduğumu söylemek istemiştim. Yalnız değilsin."

"Ama Frankie, yalnızım, hem de çok yalnızım." Sabrina emekleyerek yanıma geldi ve bacağıma tutunarak ayağa kalktı. Bu hareketiyle sözlerimi hemen boşa çıkardı; sol bacağıma neşeyle vurarak âdeta bir davul gibi çalmaya başladı. "Eh, sen ve Sabrina hariç, tabii ki.”

"Ah, benim tatlı kızım,” dedi coşkuyla. "Ona Frankie teyzesinin onu çok özlediğini söyle!"

Gülümseyerek kızımın tombul yanağının kenarına dokundum.

"Marcus ile son zamanlarda nasılsınız? Konuştunuz mu? İşleri düzeltmeye çalışıyor musunuz?"

Sabrina'yı kucağıma alarak derin bir iç çektim. "Sanırım aynı? Ve hayır, konuşmuyoruz.”

"Belki bir terapi seansı daha almanız gerekiyordur?"

Omzumu silktim. "Belki de."

"Lena, o iyi bir adam. İkinizin de ebeveynlik stresinde boğulup boğulmadığınızı merak etmeden duramıyorum? Yani, Christian ve ben ikizler doğduktan sonra aklımızı kaçırmıştık.”

Frankie'nin ikizleri mi var? Şaşkınlığımı gizlemek için çaba sarf etmem gerekti.

"Bir ara gerçekten çok kötüydü," diye devam etti Frankie gülerek. "Hey, belki bir hafta sonu uçup Sabrina'nın yanında kalabilirim, siz de küçük bir kaçamak yaparsınız?"

"Bilmiyorum," dedim. "Yani, belki. Teşekkürler, Frankie. Düşüneceğim."

"Güzel," dedi. "Sadece bana şu anda aceleci kararlar vermeyeceğine söz ver, tamam mı?"

"Tamam."

***

Kucağımda Sabrina, Adam'ın evinin ön basamağında durmuş, kapı ziline temkinli bir şekilde bakıyordum. Daha önce telefonumda bulduğum, aramızda geçen sayfalarca mesajı düşünüyordum. Sadece göz gezdirmiş olsam da ve yeterince zararsız görünseler de tehlikeli bir çizgide yürüdüğümüz hissinden kurtulamıyordum.

Bu öğle yemeğini/oyun buluşmasını/her ne diyorsanız onu yeniden düşünerek geri çekildiğim sırada kapı açıldı.

"Lena!" dedi biraz şaşırmış bir şekilde, kızı bir tür ana kucağıyla göğsüne bağlıydı.

Sabrina sevinç çığlığı atıp eğilip bükülerek kucağımdan kurtulmaya çalışırken ben gergin bir şekilde gülümsüyordum. Belli ki buraya daha önce gelmişti; belki de birkaç kez.

"İçeri girsene, rahatına bak lütfen."

Başımla onu onaylayıp içeri girdim. Ev bizimkine benziyordu ama biraz daha bohem bir havası vardı; yerlerde Türk halıları, ikat desenli

minderler duruyordu ve havaya hafif bir tütsü kokusu hâkimdi. Mutfak tezgâhında duran mantarı çıkarılmış beyaz şarap şişesine ve yanındaki iki boş kadehe gözüm takıldı.

"Hey," dedi Adam, Charlotte'u ana kucağından kaldırırken. “Ben bahçeye koşup salata için birkaç dal tarhun keserken onu bir saniye tutabilir misin?"

“Ee, tamam,” dedim küçük kızı kollarıma bıraktığında.

"Seni gerçekten seviyor." Adam sırıtarak baktığında küçük kız kolyeme uzanıp çekiştirmeye başlamıştı. Neyse ki Sabrina'nın halının üzerinde oyuncaklarıyla oynadığını fark ettiğinde kollarımdan inmek için çırpınınca boğulmaktan kıl payı kurtuldum.

Charlotte, Sabrina'nın burnuna dokunuyor, sonra kıkırdıyordu. Platin sarısı saçları ya genetik ya da Kaliforniya güneşinin bir ürünüydü. Annesini merak etmeden duramadım. Belki o da Marcus gibi bir işkolikti. Belki de bu yüzden Adam ve ben arkadaştık. Evde çocuk bakan ebeveynler olarak yorgunluk ve kirli bezler üzerinden bağ kurmuştuk. Fazla ateşli bir bağ.

Kızlar oynarken, Adam tarhunla geri dönüp onu şık görünümlü bir şef bıçağıyla kıymaya başladığında mutfakta âdeta bir yabancı gibi dikildim.

***

"İşte, sofra hazır," dedi Adam masaya bir tabak salata ve panini sandviçleri koyarak. Ardından mutfağa geri koşup kaşıklarla yeşil lapayla dolu iki kâseyle geri döndü.

"Brokoli ve muz, kızlar için," dedi gülümseyerek. "Hem de bana bahsettiğin bebek maması kitabından."

Ah, şu.

Sabrina kaşlarını çatarak eliyle ağzını kapattı. "Şey, özür dilerim," dedim. "Bugünlerde biraz... muz karşıtı."

"Ah," dedi Adam biraz incinmiş bir şekilde. "Dün sevmemiş miydi?"

Dün. Yani, biz bunu her gün mü yapıyorduk?

"Evet," dedim hemen. "Çocuklar işte. Bir gün muz yer, ertesi gün ... Frappuccino içer."

Adam biraz kafası karışmış gibiydi ama ayrıntıya girmedim, bunun yerine sandviçimden bir ısırık almayı tercih ettim. Sabrina'ya tabağıma düşen taze mozzarelladan bir parça verdiğimde mideye indirdi. Onu suçlayamazdım. Yeşil lapa ile masa artıkları arasında seçim yapma şansım olsaydı, ben de ikincisini seçerdim.

Adam öğle yemeğinden sonra ikimize de birer kadeh şarap koydu. "Beğenmenize sevindim," dedi memnun bir şekilde.

"Ee," dedim boş tabağımı kenara iterek. “Bulaşıklara yardım etmemi ister misin?"

"Hayır, bırakalım kalsın," diyen Adam, pikabın yanına gidip Al Green plağını taktı, sonra gelip yanımda kanepeye oturdu.

"Şarabına dokunmadın," dedi kadehimi işaret ederek.

"Ee," dedim gergin bir şekilde. “İçmek için biraz erken değil mi?"

Adam omzunu silkti. “Daha önce buna takılmamıştın."

Önceden. Doğru. Şarap kadehime baktım, iki melek gibi çocuk ayaklarımızın dibinde neşeyle oynuyordu. Adam'ın elini kolumda

hissettiğimde kalbim hızla çarptı, ardından miniklerimizin yerdeki bloklarla az önce inşa ettiği sevimli bir şeye işaret etti.

"Şey," dedim ondan uzaklaşarak. "Sabrina'yı eve götürsem iyi olacak. Öğlen uykusu için."

"Ama daha doğru düzgün konuşmadık," diye itiraz etti Adam bana doğru yanaşarak. “Kızların ne kadar eğlendiğine baksana. Biraz daha oynamalarına izin verelim."

"Evet, şey, hayır," dedim ayağa kalkıp nefesimi tutarak. “Sabrina... dün gece iyi uyumadı. Öğle uykusuna yatırsam iyi olur."

Adam bilmiş bir gülümsemeyle başını salladı. “Ah, muhtemelen diş çıkarıyor."

"Evet, diş çıkarıyor," dedim hemen. “Sanki... hepsi aynı anda çıkıyor gibi." Neden bahsettiğim hakkında hiçbir fikrim yoktu, sadece yarı makul bir sebeple kaçabildiğim için minnettardım. Sabrina'yı kucaklayıp koşar adım kapıya yöneldim. "Neyse, öğle yemeği için teşekkürler!"

"Bekle Lena," dedi Adam beni takip ederek. "Bir şey mi yaptım ya da yanlış bir şey mi söyledim?" Kafasını kaşıdı.

Gözlerimi sıkıca kapattım, Sabrina saçımın bir tutamını çekince irkilerek yeniden açtım. "Hayır," diye başladım kendimi toparlayarak. "Ama Adam, aramızda ne oluyorsa, bitmesi gerek."

Bana dikkatle bakarken kafasının karıştığı belliydi.

"Üzgünüm," diyerek kapıya doğru döndüm ama dışarı çıktığımda peşimden gelerek omzuma dokundu.

"Bekle Lena, ben..."

"Gitmem gerek," dedim, gümüş bir BMW kaldırıma yanaştığında dışarı fırlamıştım. Takım elbiseli uzun boylu bir adam dışarı çıktı ve bize doğru yürürken el salladı.

"Merhaba tatlım," dedi Adam'ı dudaklarından öperek. "Los Angeles Havaalanı tam bir kâbustu. Valizimi almam bir saat sürdü." Kapıya baktı. "Charlotte hâlâ uyanık mı?" Yüzü keyifle ışıldadığında, Charlotte kapıya doğru emekleyip iki adama gülümsedi.

"Mesajını gördüm," dedi Adam, Charlotte'u kollarına alırken. "Bu yüzden onu hemen uyutmadım."

Diğer adam minnetle başını salladı ve ceketini çıkarıp kravatını gevşetti, ardından bana doğru döndü. "Şirket birleşmesi sürecinde Adam'a arkadaşlık ettiğin için teşekkür ederim. Tüm bu seyahatler çok yorucuydu." Bitkin bir iç çekişle başını salladı, sonra parlak gözlerle Charlotte'a döndü. "Yemin ederim, küçük meleğimiz her eve geldiğimde değişiyor. Şuna bak, bir santim uzamış!"

"Belki bir milimetre daha fazla," diye ekledi Adam gururla gülümseyerek.

"Şey," dedim, Sabrina huysuzlanmaya başladığında. "Sanırım uyku vaktimiz geldi." Adam'a döndüm, hem rahatlamış hem de durumu yanlış yorumladığım için kendimden utanmıştım. "Öğle yemeği için ve... bugünkü yardımların için teşekkürler."

"Ne zaman istersen," dedi ikimize de bir öpücük göndererek.

***

Nefesim kesilmiş bir hâlde kapıyı açıp Marcus'u aradım.

"Lena?" dedi, biraz şaşırmıştı. “Bir dakika.” Sustu, sesine panik hâkimdi. "Sabrina iyi mi?"

"Evet," dedim hemen. "İyi."

İç çekti. "Tanrı'ya şükür."

"Affedersin," dedim çekinerek. "Meşgul olduğunu biliyorum ama biz... konuşmamız gerek. Dinle, sana bir şey sorabilir miyim?"

"Tamam?" Sesi endişeli geliyordu, sanki daha önce bu konuşmayı yapmışız ve iyi gitmemiş gibi. "Ne oldu?"

Yutkundum. "Bizim sorunumuz ne?"

"Ciddi misin, Lena? Bunu gerçekten şimdi mi gündeme getiriyorsun?"

"Evet, öyle."

İç çekti.

Dudağımın kenarını o kadar sert ısırdım ki ağzıma kan tadı geldi. "Lütfen," dedim, cevabını bekliyordum, hikâyeyi bir de onun tarafından görmek istiyordum. Yan komşum Enrique Iglesias ile ilişkim yok, Tanrı'ya şükür. Peki, neler oluyor? İki insan nasıl bu kadar güzel bir çocuk yaratabilir ve bu kadar çabuk yabancılaşabilir?

"Dinle, eve geldiğimde konuşalım, tamam mı?” dedi.

"Ne zaman?"

"Şey, şu akşam yemeği olayı var, unuttun mu?"

Hayal kırıklığıyla nefes verdim.

Marcus bir an durakladı. "Tamam, eğer gerçekten erken eve gelmemi istiyorsan, gelirim."

"Evet," dedim. "Gerçekten istiyorum."

"Tamam, o zaman, ben... orada olacağım."

Kendi kendime gülümsedim. "Yani, ne yiyeceğimizi bilmiyorum ama bir şeyler bulurum."

Gülümsedi. "Yani dışarıdan söyleriz diyorsun."

"Kesinlikle."

Gülüşünü zihnimde canlandırdım; Hâlâ Bayan Fıstık Ezmesi'ni arayan Bay Reçel. "Tamam, birkaç saat içinde çıkıp saat altıda eve varmaya çalışacağım, tamam mı?"

"Mükemmel."

***

"Merhaba," dedi Marcus kapı aralığından, ifadesi tereddütlüydü, sanki daha önce yaptığımız konuşma bir bilmeceymiş ve ben bir serapmışım gibi.

"Merhaba," dedim, Sabrina emekleyip babasının pantolonunu çekiştirince Marcus onu kucağına aldığında onları izliyordum.

Tabakları ve çatal bıçakları alıp teslim aldığımız Tayland yemeklerini masaya koyarken, Marcus Sabrina'yı mama sandalyesine yerleştiriyordu

. "Bu akşam mamasını yedirmek ister misin?" diye sordum.

"Gerçekten mi?" Başını iki yana sallarken şaşırdığı ortadaydı. "Bunu yapmamı hiç istemezsin."

"Şey, şimdi yapmanı istiyorum," dedim, içten içe rahatlamıştım çünkü görevi devretmek bana iyi gelmişti, özellikle de buzdolabında saklanmış ev yapımı bebek mamasını bulup elinde bir kaşık ve önlükle masaya döndüğünde. Bugün bir önlük işe yarardı.

"Onunla çok iyi anlaşıyorsun.” Onun Sabrina'yı besleyişini izledim; her lokmadan sonra çenesinde kalan püreyi kaşığın kenarıyla ustaca sıyırıyordu.

"Teşekkürler." Göz göze geldiğimizde bakışlarını kaçırdı. "Keşke sana daha fazla yardım etmeme izin versen. Her denediğimde beni dışlıyorsun."

Bu sabah Marcus hakkında ne kadar yanıldığımı fark ettim. Soğuk bir işkolik olduğunu düşünmüştüm ama belki de sadece çok fazla kez -benim tarafımdan- uzaklaştırılmış sevgi dolu bir baba ve kocaydı.

Akşam yemeği boyunca havadan sudan muhabbet ettik, bu sırada Sabrina bir kavanoz bebek mamasını ve bizim tabaklarımızdan kalan kırıntıları bitirdi.

"Tamam, prenses," dedi Marcus, ben tabaklarımızı toplarken onu mama sandalyesinden kaldırıyordu. "Banyo vaktin geldi.” Bana döndü. "Sen dinlen, ben de onu yatırayım?"

Gülümsedim. "Ne seksi kelimeler böyle."

Marcus, Sabrina'nın yanağını öptükten sonra onu koridora doğru götürdü.

Bulaşık makinesini doldurduktan sonra banyoya gittim ve Marcus'un küvetin yanında oturup Sabrina'nın saçlarını sevgiyle köpürtmesini ve plastik bir tekneyle mavi balinadan oluşan bir oyunu başlatmasını izledim. Marcus tüm sesleri taklit ederken Sabrina etrafa tükürük saçıyordu. "Beni anlamıyor musun, Bay Balina,” dedi, Sabrina sevinçle çığlık atarken. Marcus şahane bir baba ve adamdı. Peki, beni bu şekilde yalnızlığa iten neydi? Neden onu kendimden uzaklaştırmıştım?

Pijamalarını giydikten sonra onunla bebek odasına gittim. Kapıda durup ona masal okumasını dinledim, sonra onu ayısıyla birlikte beşiğine yatırışını izledim. Sabrina ayağa kalktığında yaklaşıp yumuşak yanağına bir öpücük kondurup şampuan kokusunu içime çektim, sonra Marcus onu yeniden yatırdı ama çok sürmedi. Sabrina yatağında oturup net bir şekilde, "Baba," diye mırıldandı.

Marcus afallamış bir şekilde bana bakarak, "Az önce ne dediğini duydun mu?" dedi.

Başımı sallayarak gülümsedim.

"Doğru, bebeğim," dedi Marcus, yüzünde güller açıyordu. "Az önce 'baba' dedin."

"Baba," dedi Sabrina tekrar, küçük ağzı gururla kelimeyi oluşturuyordu, sonra esneyerek başını çok sevdiği ayısına gömdü. Biz de sessizce odasından çıktık.

***

"Baksana," dedi Marcus mutfakta bir şişe şarap açarken. "Üstümü değiştirip bebek telsizini alacağım. Dışarıda buluşalım olur mu?"

Başımı olumlu anlamda sallayıp kadehlerimizi doldurdum. Marcus birkaç dakika sonra elinde telsiz, üzerinde tişört ve eşofmanla geri döndü. Havuzun yanındaki çift şezlonga uzandık. Yakındaki palmiyeler ılık akşam esintisinde sallanırken, uzakta parıldayan şehir ışıklarını izlemeye başladık.

"Daha önce telefonda kaldığımız yerden devam edebilir miyiz?" diye sordum ona bakarak.

"Tamam," dedi derin bir iç çekerek.

"Pekâlâ, öncelikle...” diye başladım doğrudan konuya girerek, “...bu sabah çok mesafeliydin. Merak ediyorum da..."

"Mesafeli mi?" dedi alaycı bir tavırla şarabından bir yudum alarak. "Ben de senin için aynı şeyi söyleyebilirim." Şezlonga yaslandı, yıldızlara baktıktan sonra tekrar bana döndü. "Bebeğim, Sabrina doğduğundan beri... kendini kapattın, bunu biliyorsun. İlk başta bunun sadece doğum sonrası şeyler olduğunu düşündüm ama on üç ay oldu. Ben... duvarlarını yıkmayı başaramıyorum. Artık nasıl yapacağımı da bilmiyorum. Konuşmak istemiyorsun, benimle hiçbir şey yapmak istemiyorsun. Tanrı aşkına, yatağımıza ikimizin arasına yastık koyuyorsun. Denedim, denediğimi de biliyorsun ama Lena..." Bir an susup öfkeyle iç geçirdi. "Sen de denemek zorundasın."

Sözleri kalbime işlerken güçlükle yutkundum. "Üzgünüm," dedim. "Nasıl hissettiğini ancak tahmin edebiliyorum. Ne söyleyeceğimi bilmiyorum, sadece her şeyin daha iyi olmasını istiyorum, bizim için, Sabrina için. Ben... denemek istiyorum, Marcus.”

"Ben de," diye yanıt verdi yumuşak bir sesle. "Lena, bunu söylediğini duymak bile... Bu..." Duraksadı, sesi hissettiği duyguların ağırlığı altında çatlamıştı. "Benim için dünyalara bedel. Bebeğim, seni çok özledim. "

Boğazını temizleyerek yanıma sokuldu. "Ben de çok üzgünüm. Tam olarak mükemmel bir koca olmadığımı biliyorum. Çok çalışıyorum ve daha iyi bir dinleyici olabilirdim." Gülümsedi. "Ayrıca hafta sonları çok fazla spor kanalı izliyorum ve artık yatağına kahvaltı getirmiyorum."

Bir kahkaha attım. "Yatakta kahvaltı etmekten nefret ederim."

Başımı omzuna yaslarken Marcus parmaklarını parmaklarımın arasına geçirdi.

"Bir dadı tutmayı düşündün mü?" diye sordu temkinli bir şekilde. "Bu konuda hassas olduğunu biliyorum ama işinin senin için çok şey ifade ettiğini de biliyorum, hem Sabrina artık büyüdü. Haftada birkaç günle işe koyulabilirsin."

Ona bakıp gülümsedim. "Haklısın," dedim. "Zamanı gelmiş olabilir."

"Yani, mesele para değil tabii ki. Her şeyimiz var. Sadece mutlu olmanı istiyorum." Gözleri ışıldayarak bana baktı. "Ah, sana söylemeyi neredeyse unutuyordum. Tahmin et bakalım bugün Lorenzo'yla kim imza attı?"

"Şaka yapıyorsun, gerçekten mi?"

"Anlaşmalar sağlandı, sözleşmeler imzalandı."

"Tebrikler!"

Ilık gece havası bizi sarıp sarmalarken bir süre el ele oturduk. Mükemmel... ta ki telsizde, yani monitörde bir ses duyana kadar; önce ufak bir öksürük, ardından huzursuzluk, sonra da tam bir ağlama.

"Sen kal," diye ısrar etti Marcus. "Ben gidip onu kontrol edeyim."

Marcus birkaç dakika sonra kollarında Sabrina ile geri döndü. "Fazla sıcak. Ateşi olabilir."

"Ah, hayır," dedim, ayağa fırlayıp içgüdüsel olarak elimi alnına bastırdım, tıpkı annemin ben küçükken yaptığı gibi. "Gerçekten fazla sıcak."

Marcus mutfaktaki dereceyle bebeğimizin ateşini ölçtü. "Neredeyse otuz sekiz," dedi endişeyle. "Ona biraz Tylenol vereceğim. Ben bu akşam misafir odasında onunla birlikte yatayım, sen de dinlenirsin."

"Emin misin?"

"Kesinlikle. Bütün gün birlikteydiniz. Babanın nöbet tutma zamanı geldi."

Marcus'un yüzünü inceledim. "Tüm bu süreç boyunca bana destek olduğun için teşekkür ederim."

"Her zaman seninle olacağım, bebeğim."

"Fıstık ezmesi ve reçel gibi," diye ekledim yanağına dokunarak.

Kahkaha attı ve Sabrina'yı koridordan aşağı götürmeden önce bana hızlıca bir öpücük verdi.

Ofisime gidip bilgisayarımın başına oturdum ve bu sabah okuduğum avukattan gelen mesajı bulmak için e-posta gelen kutumu açtım. Cevapla düğmesine tıklayıp yazmaya başladım:

Sevgili Beth,

Bu seni şaşırtabilir ama fikrimi değiştirdim. Boşanma artık söz konusu değil. Marcus ve ben kızımız için işleri yoluna koymaya karar verdik. Söylemem yersiz ama işbirliği yapmamıza gerek kalmadı. Anlayacağına eminim.

Her şey için teşekkürler,

Lena

Gönder tuşuna bastıktan sonra misafir odasına göz attım. Sabrina babasının kolları arasında huzur içinde uyuyordu, söz konusu babası da uykuya dalmıştı. Bu manzara karşısında kalbim neredeyse eridi.

Hayatın mükemmel olmadığını biliyordum, özellikle de aşkın. Aslında karmaşık, kasvetli ve duygularla harmanlanmıştı. Ama bağ aradaki yapıştırıcıydı. Marcus ve ben bir şekilde onu kaybetmiş ama bu akşam o bağa tutunmanın bir yolunu bulmuştuk. Bununla gurur duyuyordum, en azından yarın sabah güneş doğduğunda benim için her şey kaybolacak olsa bile.

Bir gerçeklikten diğerine geçtiğim bunca günden sonra, aşk hakkındaki uzun zamandır taşıdığım bakış açımın belki de temelden hatalı olduğunu düşünmeye başlamıştım. Kevin'ın taşıma bandı teorisine pek katılmasam da "doğru kişiyi" bulma fikri, cinler ve tek boynuzlu atlar kadar gerçek dışı bir hayal geliyordu. Belki de aşk, kader ve peri tozundan ziyade cesaret ve niyetle ilgiliydi? Belki de sevdiğiniz kişi için doğru olmak kadar basitti?

Odanın içinde sessizce yürüyüp Sabrina'nın yanına yatağa uzandım. Kollarını başının üstüne doğru uzatmıştı; annemin anlattığına göre ben de bebekken böyle uyurmuşum. Marcus bir tarafta, ben diğer tarafta, onu bir koza gibi çevreliyorduk. Aile bağlılık, sevgi, zor olsa bile birbirimize destek olmak demekti; şimdi bu deneyimi yaşadığıma göre bu süreç belki de böyle bitecekti? Evet, belki de bu çılgın yolculuk sabah aniden sona erecek, Sabrina'nın tatlı yüzü bana gülümserken, Marcus yatağın öbür ucunda esnerken, biz ikimiz sabah çocuğa kim bakacak diye konuşuyor olacaktık. Ama olmazsa ve yeni bir yerde uyanırsam, bunun -tüm bunların kalbimde sonsuza dek kalacağını biliyordum.

ONUNCU BÖLÜM

19

Gözlerimi açtığımda yüzümde ılık bir esinti hissettim. Artık her neredeysem bulunduğum oda şiddetli bir şekilde bir o yana bir bu yana sallanıyordu. Deprem mi oluyor? Belki de hâlâ Los Angeles'taydım. O an kalbim küt küt atmaya başladı. Sabrina! Sallanma devam ederken ve komodinin üzerindeki bir bardak su sağa doğru kayarak aşağıdaki zeminde paramparça olurken panikle doğruldum.

Etrafa bakarak küçük, klostrofobik odayı ve daire şeklindeki pencereyi inceledim. Burası Los Angeles değildi. Ne Marcus ne de yakınlardaki çocuk odasında Sabrina vardı. Yanımdaki fazladan yastık ve buruşuk çarşaflar dışında yatak boştu. Dünkü koca yataktan ya da daha önce uyandığım diğer yataklardan çok daha küçüktü, hatta neredeyse minyatür boyuttaydı. Ya ben bir elftim ya da bugünkü kocam sarılmaya bayılıyordu.

Sallanma durduğunda minnetle iç çekerek gözlerimi ovuşturdum ancak dışarıdan suyun sıçradığını duyduğum anda donakaldım... Lomboz mu? Dışarıdaki turkuaz mavisi denize baktım. Bir gemideyim, fazlasıyla sallanan bir gemide.

Elimdeki yüzüğe baktım; küçük elmaslarla süslenmiş, birkaç taşı eksik sade altın bir yüzüktü. Demek ki yine evliydim. Kalbimde bir sızı hissettim; Sabrina, Marcus ve koparıldığım bir başka hayat için... ama bu yolculuktan bir şey öğrendiysem, o da devam etmekten başka seçeneğim olmadığıydı. Hayal gücüm çalışırken içimdeki acıyı bastırdım. Bugün kiminle birlikteydim? Üniversitede çıktığım biriyle mi? Üniversiteden sonra mı? Belki de New York'taki o aşırı kafeinli

yıllarda tanıştığım bir adam? O dönemdeki yakışıklı Kanadalıyı hatırlayarak donakaldım. Trent olabilir miydi? Sanırım yelkencilikten bahsetmişti ve o zaman çekici görünüyordu; yani annesinin bodrumunda yaşadığını fark edene kadar.

Tamam, hayır. Hayır, hayır, hayır, hayır, hayır.

Bir dakika, ben neden bir gemideydim? Bu bir tatil miydi? Bir gemi gezisi? Belki de kazazedeydik ya da korsan? Çocukken okuduğum macera romanlarını düşünerek durakladım. Kendi kendime kahkaha attım, sonra Trent'i korsan şapkalı ve göz bantlı hayal ederek yüzümü buruşturdum.

"Merhaba?" Başımı kapıdan dışarı uzatıp şaşırtıcı derecede uzun koridora dikkatle baktım. îki yanda düzgünce sarılmış halat makaraları asılıydı. Tamam, bu büyük bir gemiydi. Yukarıdaki açık hava güvertesine açılan vernikli merdivenden çıkarken ahşap döşeme tahtalarındaki ayak sesleri kulağıma çalındı. Son basamağa ulaştığımda yüzüme deniz suyu çarptı. Rüzgârdan gerilmiş iki devasa beyaz yelkene baktığımda nefesim kesildi. Tamam, bir yelkenlideydim ama sıradan bir yelkenli değildi bu; fenomenlerin Güney Fransa'da fotoğraflarını paylaştığı türden bir yattı.

Yatın dümenine doğru tökezleyerek ilerlerken düşmemek için küpeştenin kenarına tutundum. Çıplak sırtı bana dönük bir adam, büyük dişli dümenin kenarlarını tutuyordu. Kaptan mı?

"Merhaba," dedim yaklaşarak, rüzgâr saçlarımı yanaklarıma doğru savuruyordu.

"Günaydın," diye yanıt verdi, bakışları ileriye odaklıydı. “Gerçekten denizi yararak gidiyoruz, değil mi?” Sesi tanıdık ve Avustralya aksanı varmış gibi geliyordu ama tam olarak çıkaramadım.

"Ya, resmen... yarıyoruz,” dedim yüzüne bakmak için sabırsızlanarak.

"Uyuduğuna sevindim," diye devam etti adam kol saatine bakarak. "Yolcular saat birde gelecek. Gezi tam gün sürecek." Dümeni sertçe kırdı ve yat sağa doğru dönerken ben tökezleyerek küpeşteye tutundum. "Ama her şey hazır. Tüm istasyonlar tamam.” Sonunda bana doğru döndüğünde gülümsemesi bir anahtar gibi anılarımın kilidini açtı. “D-Day'den* önce birkaç saatimiz var, biraz eğlenmek ister misin?"

Aman Tanrım, Del? Sanırım Positano'da tanıştığım Avustralyalıydı. Evet, Positano'ydu! Frankie'nin yüksek lisansa başlamasından önceki yazdı. İtalyan Riviera'sına bir gezi ayarlamıştı ama Christian işten izin alamadığı için onun yerine ben gitmiştim. Patronum bunu pek hoş karşılamamıştı ve onu ikna etmek için yaratıcılığımı kullanmak zorunda kalmıştım ama söz konusu en iyi arkadaşımla İtalyan Riviera'sıydı? Herhalde gidecektim! Her ne kadar doğaçlama olsa da bu tam bir kızlar gezisiydi ve kimseyle tanışmak gibi bir niyetim yoktu. Dürüst olmak gerekirse, bakmıyordum bile. Ama sonra Del geldi.

(*) (İng.) II. Dünya Savaşı'nda Normandiya Çıkarması, General Dwight D. Eisenhower kumandasındaki Müttefik kuvvetlerinin Haziran-Eylül 1944 tarihleri arasında giriştiği hücum harekatıdır. O günden sonra önemli gün ve anı belirtmek için kullanılan bir ifadedir. (ç.n.)

Frankie ve ben sabah yürüyüşündeydik, köye giden dolambaçlı dik patikadan aşağı iniyorduk. Fotoğraf çekmek için marinaya vardığımızda yakışıklı bir adamın yelkenlisini bağladığını gördüm. Elbette, onu etkilemek için elimden geleni yaptım ve bu arada rıhtımdaki teknesinin önüne düştüm.

Sol uyluğumdaki kıymıkları hatırlayarak irkildim. Frankie daha sonra çoğunu çıkardı ama bazılarını çıkarmak imkânsızdı. Onlardan hatıra diye bahsederdik. Şu an bile derimin altında bir parça Positano kalmış mıdır diye merak ederek bacağımın kenarını ovdum.

O gün Del tam bir centilmendi, yardım teklif etti ve ilk yardım çantasını çıkardı. Büyük bir yattaki kaptanlık görevine iki aylık bir ara verdiğinde, tıpkı şu anda olduğu gibi dizlerimin bağının çözülmesine neden olan o sert Matthew McConaughey havasına sahipti; bronz teni, güneşin açtığı saçları ve gözlerinde vahşi, maceracı bir parıltı.

"Kuzeye doğru gitsek nasıl olur?" diye önerdi Del. "Belki Thirassia açıklarındaki küçük koya gideriz, hani şu sevdiğin?"

Kulağa çok sevdiğim bir romandan koparılmış bir sayfa gibi gelen bu sözler beni anında büyüledi. Yani bu hayatta sık sık küçük Yunan Adaları'nın kıyılarındaki koylara mı gidiyordum? Evet, lütfen!

"Ee, ne diyorsun?"

"Tamam," dedim kendimi toparlayarak. "Elbette."

Del gülümseyip gösterge panelindeki bir kadranla oynadı. "Pekâlâ, batiya yöneleceğiz, Santorini'deki misafirlerimizi almadan önce birkaç saatliğine demir atacağız. Rüzgâr iyi görünüyor, herhangi bir sorunla karşılaşmayız." Sırıttı. "Sen ve ben, fırtına öncesi o küçük sessizlik. Kulağa harika geliyor, değil mi?"

Fırtına kelimesini duymazdan gelip Santorini'ye odaklanmayı tercih ettim. Aslında kalbim heyecanla atmaya başlamıştı. Santorini! "Tabii," dedim, göz alabildiğine uzanan adalarla bezeli kristal mavisi suya bakarken yüzümde bir gülümseme belirdi. Bazıları kayalık uçurumları ve uçsuz bucaksız beyaz kumlu plajlarıyla devasa; diğerleriyse minyatür, yani Ege Denizi'nden dışarı fırlamış kayalardan ibaretti.

Kevin'a kaç kez Yunan Adaları'nı ziyaret etme hayalimden bahsetmiştim? Yüz kere mi? Bin kere mi? Elbette, her seferinde bunun neden iyi bir fikir olmadığına dair mantıklı bir açıklaması vardı; zamanlama, lojistik, hava durumu. Ama şimdi nihayet buradaydım. Peki ya Kevin? Uzak bir anıydı artık.

"Sevgilim, neden gidip üstünü değiştirmiyorsun?" Del'in güçlü kolları dümeni tekrar çevirirken esniyordu. "Sadece birkaç mil uzaktayız. Yelkenleri indirmek için yardımına ihtiyacım olacak."

Yardım mı? Sanki bir yelkenlide nasıl faydalı olabileceğimi biliyormuşum gibi konuşuyordu. Hayatım boyunca feribot yolculuğu yapmış olabilirdim ama yat kullanma becerim sıfırdı. Ciddiyim, benim için insan kıçı ya da gemi kıçı fark etmezdi.

***

Uyandığım küçük odaya gidip çekmeceler ile bölmeleri karıştırdım ama pek şansım yoktu. Bir mayo bulmalıydım, belki havlu da? Birkaç dakika sonra yatağın altındaki bir saklama bölmesini açtığımda karşımda bir hazine belirdi; eşyalarım. Açık mavi bir

bikiniyi elime alıp onu ışığa tuttum. Bunun içine girecek bir vücuda sahip miyim ki? İç çekip bikiniyi giydikten sonra Del'in yelkenlerden biriyle uğraşmakla meşgul olduğu ana güverteye çıktım.

"Tanrı'ya şükür," dedi. "Rüzgâr yeni çıktı. Flok yelkenini halledebilirim ama çapayı indirmen gerekiyor, hem de hemen."

"Çapa mı?" dedim, kocaman bir direğe (direk mi?) tırmanıp çeşitli halatları yerine bağlamasını izlerken gözlerim fal taşı gibi açıldı. Tamam, ben bir çapa olsaydım nerede olurdum? Teknenin ön tarafına, yani kokpite (Doğru mu söyledim?) gitmeye karar verdim. Etrafıma bakındıysam da dikkatimi çeken bir şey olmadı. Aslında her şey yabancıydı.

"Lena! Ne yapıyorsun? Kıyıya yanaştık sayılır. Şu çapayı hemen atman lazım!"

Kalbim hızla çarparken parmaklarımı çeşitli kollarda gezdiriyordum. Ne arıyordum? Bir düğme mi? Krank mı? Evet, bir krank. Bir ipe bağlı çapanın kenarda sallandığını şimdi görebiliyordum. Kolu çekip saat yönünün tersine çevirdim.

"Gayet iyi," dedi Del tünediği yerden.

Vay be. Gülümseyerek ona baktım, kolum biraz geriliyordu.

"Lena!" diye tekrar seslendi beni irkilterek. "Hattı emniyete al!"

Donup kaldım, tamamen yabancısı olduğum bir durumdaydım.

"Acele et! Bağla şunu. Sürükleniyoruz!"

Sürüklenmek mi? Ne yapacağımı bilemediğimden öylece kalakaldım. Neyse ki Del, Örümcek Adam gibi aşağı indi ve kendinden emin bir şekilde gevşek halatı sabitlemek için öne atıldı.

"Özür dilerim," dedim kaptan koltuğuna gömülüp kolumu ovuştururken biraz utanarak. "Sanırım kramp girdi."

"Her şey yolunda, sevgilim," dedi ve ilerideki tenha koyu işaret etti. Masmavi berrak su nefes kesiciydi. "Yüzmeye gidelim mi?" Güneş gözlüğünü gösterge paneline yerleştirdi, ardından yatın üst katına çıktığında onu takip ettim. Gülümseyip elimi tuttu.

Aşağıdaki suya bakarken kalbim daha hızlı atıyordu. "Bilmiyorum," diye mırıldandım endişeyle. "Atlamak için çok yüksek."

Del alaycı bir ifadeyle kahkaha attı. "Bekle, ne? Su kuşu olan karım birden korktu mu?" Sırıtarak beni kenara doğru çekti ve yan tarafımı gıdıkladı. Kahkaha atarak irkildiğimde ikimiz de öne doğru düşüp denize daldık.

Soluklanarak saçlarımı yüzümden çekerken, Del bir nefes aldı, sonra tekrar daldı ve birkaç dakika sonra zafer kazanmış bir şekilde yüzeye çıktı. "Ahtapotu gördün mü?"

Ben ahtapotların dost mu, düşman mı olduğunu hatırlayamadan Del tekrar suya daldı. Birkaç saniye sonra elinde avıyla yüzeye geri çıktı; dokunmak istemediğim, tarih öncesi görünümlü bir yaratıktı bu. Mesafemi koruyarak suyun içinde bekledim, o ise talihsiz şeyi teknenin arka güvertesine bıraktıktan sonra ikinci, sonra da üçüncü sefer için tekrar suya girdi. "İşte," dedi, son avını da gururla tutarak. "Bugünün mezeleri."

Del'in benim bilmediğim bir dil olan deniz hakkındaki bilgisine hayran olmamak elde değildi. Doğru, Puget Körfezi'nde yüzerek büyüdüm ama bu açık denizlerde yelken açmaktan çok farklıydı.

Açıkçası okyanusun gücünden, gizeminden ve belirsizliğinden her zaman derin bir korku duymuştum. Ancak Del'in güçlü ve becerikli kolları beni masmavi suda kucaklarken endişemi bastırdı. Bir an için hayatımın ağırlığı hafifledi. Bir an için tüm yüklerimden arınmış hissettim.

***

"Santorini'ye gitmeden önce duş alıp üniformalarımızı giyelim, ne dersin?" dedi Del güvertede kurulanırken. "Limana vardığımızda hazır olduğumuzdan emin olmak istiyorum."

Üniformalar mı?

"İngiltere'den gelen bu sosyetik tiplerin ne kadar talep-kâr olabileceğini biliyorsun," diye devam etti konuşmasına abartılı bir göz devirmeyle. "Bizi yoğun bir hafta bekliyor."

"Doğru," dedim gergin bir şekilde, ardından duş almak için aşağıya indim. Yatağın altındaki çekmecede, üzerinde MAJESTIC CHARTER harflerinin işlendiği mavi bir polo tişört buldum. Nemli saçlarımı atkuyruğu yaparak hiç de hoş olmayan haki şortla birlikte tişörtü giydim.

Del de kaptan şapkasıyla birlikte aynı kıyafeti giymişti. Marinaya giriş yaptığımızda Santorini'nin nefes kesici güzelliği karşısında âdeta çenem düştü; parlak pembe begonvil çiçeklerinin serpiştirildiği, uçurumun kenarına sıkışmış tertemiz beyaz alçı evler.

"Bana kıç halatını at," dedi Del iskeleye atlayarak.

"Hımm….." Aklım karışmış hâlde öylece kalakaldım. Kıç halatı da ne?

Del ilerideki halatı işaret edince kenardan aşağı fırlattım ama bu sırada ayak parmağımı çarptım. Belli ki mesafeyi yanlış hesaplamıştım çünkü halat pat diye suya düştü. Del kenardan suya eğilip halatı aldıktan sonra bağladı. Sinirlendiyse de hiç belli etmedi.

Güverteye geri döndü ve tamamen kaptan havasına bürünerek alnını ovuşturdu. "Tamam, mutfak dolu, değil mi?" diye sorarken volta atıyordu.

"Evet," diye yanıt verdim, âdeta asker havasıyla ama mutfağın nerede olduğunu veya dolu olup olmadığını bilmiyordum.

Güm diye bir ses duyunca sağ tarafıma baktım. Bir adam güverteye devasa bir Louis Vuitton valizi koymuştu. Sanırım Del bu insanların gösterişli olduğunu söylerken abartmıyordu.

"İyi," diye devam etti Del, düzenli ve disiplinli bir ses tonuyla. “Görevliler yata biniyor." Bana doğru döndü. “Sen de şampanyayı patlatsana?"

“Şampanya, evet,” dedim harekete geçerek. Yatın ortasındaki şef mutfağına çıkan spiral merdivenden inerken birden aklıma bir düşünce geldi: Aman Tanrım, ben "şef"im, değil mi?

Bu nasıl oldu? Ben yemek yapmazdım ki. Bu zavallı insanlar ne yiyecekti? Fıstık ezmeli ve reçelli ekmek mi? Panik içinde alt dolapta bulduğum şampanya kadehlerini aradım. Altısını tepsiye koydum, sonra şarap dolabına baktım ve bir düzine Dom Perignon şişesinden birine uzandım.

Birkaç dakika mantarı çıkarmakla uğraştıktan sonra kadehleri şampanyayla doldurdum ve üst güverteye geri dönmeden önce bir yudum (bilirsiniz, alkol cesaret verir) gizlice aldım. Mucizevi bir şekilde tepsiyi dengede tutmayı başararak tik ağacından yapılan masaya koydum. Tam o sırada ilk misafirlerimiz yata biniyordu ve ah, gerçekten geliyorlardı.

İlk önce kırklı yaşlarının sonlarında bir kadın yata bindi; üzerinde beyaz bir kaftan, ayağında Chanel terlikler, boynunda Hermes ipek eşarp vardı. Kocaman yuvarlak güneş gözlüğünü düzeltip yüzünü yelledi. "Canım," dedi keskin bir İngiliz aksanıyla. “Bir iyilik yap da bana bir Pel-legrino maden suyu getir, olur mu?"

"Şey," dedim bana Birkin çantasını uzatırken. “Elbette."

"Teşekkürler," diye yanıt verdi iç çekerek. "Çantamı da kamarama koy, olur mu? Bu kavurucu güneş deriyi çatlatır."

Başımı sallayıp merdivenlerden indim. Onun "kamarasının” nerede olduğunu bilmediğim için çantasını tezgâha koydum, sonra soğutulmuş maden suyunu aldım.

"Maden suyunuzu getirdim,” dedim şişeyi ona uzatarak. Aynı derecede şık bir adam da yata binmişti ve Del'e haftalık rotamız hakkında sorular soruyordu. "Şampanya ister misiniz?” diye sordum tepsiyi uzatarak.

Kadın bir kadehe uzanıp zarif bir yudum aldı. “Mürettebattan mısın?”

"Şey, evet. Adım Lena. Ya siz?"

"Victoria," dedi. "Kocam Charles orada, kaptanla konuşuyor.”

"Ee," diye yanıt verdim garip bir şekilde gülümseyerek. “Hoş geldiniz.”

"Arkadaşlarımız birazdan gelecek," diye devam etti Victoria. "Eh, aile desem daha doğru olur. Pamela benim küçük kız kardeşim. Yeni evlendiği kocasıyla burada, kendisi biraz ilginç bir tip." İçini geçirdi. "Görürsün."

"Ah," dedim, biraz kafam karışmıştı.

"Canım, söyler misin şefimiz kim?"

Yutkundum. "Şey, benim."

Gözleri iri iri açıldı. “Lütfen bana Le Cordon Bleu eğitimli olduğunu söyle."

"Kesinlikle," diye yalan söyledim.

"Güzel,” dedi burnunu çekerek. "Bu karı-koca, kap-tan-şef ekiplerinin çoğu incelikten yoksun olabiliyor." Yüzünü yellediği sırada kaşlarını çattı çünkü oldukça uzun boylu bir adam, yüzünü kapatan büyük bir kutuyla yata adım atmıştı. "Şeytandan bahsetmişken," diye fısıldadı Victoria gözlerini devirerek. "İrlandalı damadımız."

"Her yolculuk bol miktarda İrlanda viskisini hak eder,” dedi adam, kutuyu içindeki şişeleri şangırdatan bir sesle yere bırakırken. "Şuna bir baksana," diye devam etti konuşmasına yata şöyle bir bakarken, o sırada kan damarlarımdan çekildi. O yüz, o ses. "Su birikintilerinde kürek çekmekten açık denizlerde yelken açmaya geçtim!"

Colm.

Aniden ellerim terledi; hayır, düpedüz su kesti. Bu nasıl mümkün olabilir?

Kalbim göğüs kafesimi döverken olduğum yerde donakaldım. Victoria'nın ağzı açılıp kapanıyordu, kelimeler muhtemelen dudaklarından dökülüyordu ama ben anlamsız heceler haricinde bir şey duyamıyordum.

Yatla meşgul olan Colm henüz beni fark etmemişti. "Bu bir yelkenli mi yoksa yüzen bir kale mi?" diye espri yaptı elini cilalı ahşap küpeştede gezdirerek. "Şu güzelliğe bak. Aman Tanrım, muhteşem."

Tekrar döndüğünde gözlerimiz sonunda buluştu ve kaygısız ifadesi yerini şoka bıraktı.

"Lena?" dedi gözlerini kocaman açarak.

20

Victoria bize şüpheyle baktı. "Affedersin, siz tanışıyor musunuz?"

"Şey," dedik ikimiz de gergin bir şekilde gülerek. "Çok uzun zaman önceydi," diye açıkladı Colm sessizliği doldurarak. "Değil mi?"

"Evet," diye onayladım, doğru kelimeleri bulamamıştım.

"Tren yolculuğunda tanışmıştık," diye devam etti Colm. "Sanırım İsviçre'de?"

Başımla onu onaylayarak gülümsedim. "Doğru." Ailesinin barında gerçekleşen buluşmamızdan veya o güzel evlilik teklifinden haberi olmadığını anlayabiliyordum. Ama gerçek gibiydi, gerçekti, en azından benim için.

"Vay canına! Nasılsın?" diye sordu yüzümü inceleyerek, o sırada Victoria etrafımda dolanıyordu.

"Şey, harika," dedim kelimelerimi dikkatle seçerek. "Bir maceradan diğerine savrulup duruyorum!"

Colm gergin bir şekilde alnını ovuşturdu. "Yani, hizmet sektöründe çalışıyorsun, öyle mi?"

"Ben... evet," diye yanıt verdim, Del'in şu anda Charles tarafından rehin tutulduğu yere baktım. "Ben şefim ve oradaki... kocam, anladığın üzere kendisi kaptan." Daha önce hiç bu kadar yabancı bir cümle kurmadığımdan oldukça emindim.

"Muhteşem ikili," dedi Colm alnında biriken teri silerek.

Victoria iç çekip kendine bir kadeh şampanya daha aldı. Onu görmezden gelip bakışlarımı Colm'da sabitledim. “Yani... artık... evlisin'?”

Colm başını salladı. “Evet, daha yeni evlendim."

"Colm, hayatım," diye araya girdi Victoria, çatık kaşları yerini tatlı bir gülümsemeye bırakmıştı. “Benim kız kardeşime ne yaptın?" "Ah," dedi bir an ne diyeceğini bilemeyerek. "Pamela... alışverişe gitmeye karar verdi."

Pamela. Bu ifadeyle hava buz kesmişti sanki.

“Alışveriş mi?" diyerek iç çekti Victoria, hiç memnun değildi. “Sevgili karına birazdan hareket edeceğimizi söylemedin mi? Ah, sevgili küçük kız kardeşim, dakikliğin erdemini asla anlayamayan biri."

Colm başını kaşıyarak, bakışlarını Victoria'dan bana doğru kaydırırken gergin bir şekilde gülümsüyordu. "Vickie, " dedi sonunda. "Sanırım ikimiz de Pamela'nın aklına koyduğunu yaptığını biliyoruz."

"Sanırım haklısın," diye yanıt verdi Victoria bezgin bir ifadeyle iç çekerek. “Yine de onun zamansız kaçamakları gelecek nesle uyku masalı olarak anlatılacak." Sırıttı. "Geçen ay Cannes'da, Pamela'nın uçuşumuzdan hemen önce Cartier'de durmakta ısrar ettiğini hatırlıyor musun? Pistte saatlerce durup onu bekledik?" Yüzünü buruşturdu. "Ama söylemeden edemeyeceğim, bu durum giderek yorucu olmaya başladı."

Colm, baldızının dert yanmalarına yanıt veremeden dikkatimiz hızla arka güvertedeki kargaşaya çekildi. Sarışın otuzlu yaşlarındaki bir kadın tiz çığlığıyla güverteyi inletiyordu.

İşte, kasırga Pamela geldi.

Colm gözleri kocaman açılmış bir şekilde öne atıldı. “Hayatım,” dedi kadının elini tutarak. "İyi misin?"

"Yata binmeme yardım edecek bir mürettebat üyesi olsaydı iyi olabilirdim," diye çıkıştı, ahşap güvertedeki bir boşluktan Louboutin topuklularından birinin sivri topuğunu çıkardı. Kaşlarını çatarak yata baktı. “Ah, ne kadar da hoş, yüzen bir süpürge dolabı." Colm, alışveriş çantasını güverteye bırakırken bana özür dilercesine baktı. "Vickie, bunun bir yat olduğunu söylediğini sanıyordum. Belki de yanlışlıkla minimalist geziyi ayarladın?"

Victoria kız kardeşinin öfke nöbetinden açıkça rahatsız olsa da aynı kumaştan yapılmış olduklarına şüphe yoktu. “Biliyorum canım,” dedi kocaman güneş gözlüğünü ayarlamadan önce boş şampanya kadehini bana uzatırken. “Oldukça sıradan, değil mi? Yazık... İnternetteki fotoğraflar çok daha farklıydı. Neyse, hayatta kalacağız."

"Sevgilim," dedi Pamela, Colm'a bezgin bir bakış atarak. "Lütfen mürettebatı bul ve şu çantaları kamaramıza götürmelerini söyle. Annem için biraz Yunan zeytinyağı aldım ve bu sıcaktan kurtulmak istiyorum."

Colm bana gergin bir şekilde baktıktan sonra karısına başını salladı. "Tamam hayatım ama önce eski bir arkadaşımla tanışmanı istiyorum.” Omuzlarını doğrultup bana gülümsedi. “Bu Lena.” Elleriyle ne yapacağını bilmiyormuş gibi parmaklarıyla oynuyordu. "Yıllar önce İsviçre'den geçen bir trende tanışmıştık. Kocası kaptan; ikisi bu yatı yönetiyor."

Pamela kayıtsızca önüne baktı. "Ne güzel."

Del elini omzuma koydu. "Lena, eminim misafirlerimiz kendilerini toparlamak için can atıyordur. Neden onlara kamaralarını göstermiyoruz?"

"Ah, tabii," dedim onun öncülüğünü takip ederek.

***

"Hay aksi," dedi Del daha sonra mutfakta tezgaha bir ahtapotu koyarak. "Şimdiye kadarki en sıkıcı grubumuz olabilir."

"Biliyorum," dedim yaratığın düğümlü dokunaçlarına tedirginlikle bakarak.

"Yani, sen... o adamı tanıyorsun, ha?" Şapkasının siperliğini düzeltti. "Şu İrlandalı olanı?"

"Evet," diye onayladım göz temasından kaçınarak. "Dünya çok küçük, değil mi?"

"Şaşırtıcı derecede küçük," dedi kafasını kaşıyarak. Yukarıdaki güvertede cam kırılma sesini duyduğumuzda gözlerindeki endişe kayboldu. "Ben hallederim." Gözlerini devirmeden edememişti. "Sen de şu ahtapotla ilgilen olur mu?"

Başımı sallayıp sekiz bacaklı yaratığa uzun bir süre baktıktan sonra sonunda bir satıra uzanıp kendimi işe koyulmaya zorladım. Attığım her bıçak darbesinde yüzümü buruşturmadan duramıyordum. Yani, kalamar yemiştim ama bu canavar bir başkaydı. Kızartmam mı gerekiyordu? Fırınlamam mı? Ya da ona şarkı mı söyleyecektim? Üst raftaki yemek kitabını indirip deniz ürünleri bölümüne geçtim ve tam o sırada ahtapot ceviche* tarifini buldum. Evet, ceviche!

(*) Turunçgiller ve baharatlarla marine edilmiş balık veya kabuklu deniz ürünlerinden yapılan bir Peru yemeğidir. (ç.n.)

Malzemelerin yarısını bulamasam da limon, soğan ve tuzumuz vardı. Pamela az önce ne demişti? Evet, bu minimalist gezi için minimalist ceviche yapacaktım. Kendi kendime gülerek, kurutulmuş ahtapotu bir servis tabağına yerleştirip üzerine limon suyuyla tuz döküp soğanla süsledim. "Hadi bakalım," diye fısıldadım, üst güverteye çıkan merdivenleri tırmanırken.

Misafirlerimiz sağ tarafımdaki şezlonglarda güneşleniyordu. "Biraz ceviche ister misiniz?" dedim boğazımı temizleyerek. "Kaptan daha bu sabah yakaladı."

Colm telefonundan başını kaldırıp gülümsedi. "Evet, lütfen!"

Colm'a bir peçete uzattığımda o da bir parça alıp tadına baktı.

"Beğendin mi?" diye sordum gergin bir şekilde.

Ağzını kapatıp başını salladıktan sonra öksürdü.

"Bunun ceviche olduğunu mu söyledin?" diye sordu Victoria tabağa temkinli bir şekilde bakarak, o sırada Charles yemeğin tadına bakıyordu.

Başımı salladım. "Yerel sebze ve meyvelerle sunuyoruz. Bunu bu sabah sudan çıkardık."

"Hımm," dedi, sonunda bir parçayı alıp uzun uzadıya inceledi. "Tuhaf bir sunum."

Pamela, geometrik desenli bikinisiyle şezlongda uzanırken acı çekiyor gibi görünüyordu; bikinisiyse pek fazla şeyi gizlemiyordu. "Ben istemiyorum," dedi yüzünü buruşturarak. "On yıl önce canlı yaratıkları yemeyi bıraktım." İç çekip yanındaki vücut yağı şişesine uzandı. "Colm, hayatım, lütfen sırtıma şunu sürer misin?"

Colm başını sallayıp hemen ayağa fırladı; sağ yanağındaki şişkinlik, ilk lokmasını henüz yutmadığını belli ediyordu.

Colm, Pamela'nın tenine yağ sürmeye başladığında Pamela yana doğru kaydı. Colm bunu sevgiden mi yoksa sadece görev bilinciyle mi yapıyordu? Bilmiyordum. Elbette evlilerdi, ben de öyle, yine de onları birlikte görmek içimi sızlatmıştı. Evet, aramızdaki bağın hatırası tazeydi ama bundan daha fazlası vardı. Colm onun gibi bir kadınla nasıl gerçekten mutlu olabilirdi ki? Kimse fark etmeden tabağı masanın üzerine bırakıp oradan uzaklaştım.

***

"Lena," dedi Del endişeli bir sesle, yatın ön kısmında bir köşeye sinmiş, dizlerimi göğsüme çekmiş oturuyordum. “Ne oldu?"

"Bir şey olmadı,” diye yalan söyledim kendimi toparlamaya çalışarak. "Sadece, dürüst olmak gerekirse... evimi özledim."

"Ah," diyerek yanıma oturdu. “Bu hayatın bazen seni zorladığının farkındayım." Denize baktı, devasa beyaz yelkenler başımın üstündeki rüzgârda dalgalanıyordu. "Ama burada olmamız harika değil mi? Böyle yaşamak? Sadece sen, ben ve deniz.” Arka güverteyi işaret ederek güldü. “Eh, bir de o pislikler, sanırım."

Sırıttım. "Hiç evi özlüyor musun?"

Del omzunu silkti. “Karayı mı? Bazen. Yılda üç yüz otuz denizcilik günü insana bunu yapıyor sanırım. Ama ev?” Başını salladı. “Hayır, deniz benim evim... Bizim evimiz."

Del gibi maceraperest insanlarla ilgili hikâyeler duymuştum; dağcılar, triatloncular, yamaç paraşütçüleri. Adrenalinle beslenirler, onu bir uyuşturucu gibi kovalarlardı. Peki ya Fuji Dağı'na tırmanmak isteseniz? Kilimanjaro Dağı her zaman vardır. Ev, her gece başınızı koyduğunuz tek bir yer değil, yolculuğun kendisiydi. Del'in denizi sevdiği açıktı. Peki, ben seviyor muydum? Tüm bunların yatırımcı ilişkileri alanındaki kariyerimden çok daha heyecan verici olduğunu kabul etmeliydim. Belki de bu benim en başından beri kaçırdığım şeydi?

Del elime uzanana kadar uzun bir süre sessizce oturduk. "Dinle, bunu sana söylemek için muhtemelen en kötü zaman ama söylemem gerek." "Neyi?"

Bir an altın alyansıyla oynadı. "Gelecek ay Rosie Teyze'ni ziyaret etmeyi kafana koyduğunu biliyorum ama... İşleri berbat ettim. Takvime doğru düzgün bakmamışım. O hafta bir grubumuz var ve bundan kaçış yok. Grup bir yıl önce seyahati ayarlamıştı ve ben bir şekilde çakışmayı fark etmemişim. Tatlım, çok üzgünüm ama senin eve dönüş yolculuğunu yeniden planlamak zorundayız."

"Ah," dedim biraz hayal kırıklığına uğramış bir şekilde, aslında pek de önemli değildi, zaten o seyahate asla çıkmayacaktık ama sözleri canımı yakmıştı.

"Şey," dedi Del ufka bakarak. "Dönsek iyi olur. Hava durumu tahmini değişti ve iyi görünmüyor. Dışarıda bir fırtına var. Durum kötüleşebilir."

Bakışlarını takip ettim ve yukarıdaki gökyüzünde, bu muhteşem havayı bir anda mahvetmekle tehdit eden koyu renkli bulut yığınını

gördüm. Şiddetini attıran rüzgârla beyaz köpüklü dalgalar da yerini almıştı. Koluma bir yağmur damlası çarptığında titriyordum.

Heyecan verici olabilirdi belki ama bu gerçeklikte deniz benim prangamdı. Peki ya gözleri parıldayan Del? Onun hayatının aşkıysa denizdi.

***

Öğleden sonra fırtına tüm şiddetiyle kendini gösterdi. Yağmur hızla güverteye çarparken, Pamela ve Victoria şezlonglarından kaçıp sığınacak yer aradılar. O sırada Charles gergin bir şekilde volta atıyor, Del'i soru yağmuruna tutuyordu. "Kariyerinde kaç fırtınayla karşılaştın? Can yelekleri nerede? Bu rüzgâr kaç mil hızla esiyor? Fırtına kokteyl saatine kadar geçecek mi?"

"Dinle dostum," dedi Del sonunda, belli ki sinirlenmişti. "Seni temin ederim, her şey yoluna girecek ama işimi yapmama izin vermeni istiyorum. Bazı şeyler düzelmeden önce daha kötü hâle gelir."

Charles gözlerini iri iri açarken Del'in sözlerini hazmediyordu. "Tamam," dedi alt güverteye inerek.

Del dümeni kavrayıp sola kırarken pazıları kasıldı. "Lena," diye seslendi bana. "Bir saniyeliğine benim yerimi al, olur mu? Rüzgâr daha da güçlenmeden yelkenleri indirmem gerek."

"Tamam," dedim dehşet içinde dümene isteksizce geçerken. Ne yapmam gerektiğini bilmiyordum, sadece sıkıca tutmam gerektiğinin farkındaydım.

On beş dakika sonra fırtına şiddetini artırıp Del dümendeki pozisyonunu geri almak için geri döndüğünde rahatladım.

"İyi iş çıkardın, sevgilim," dedi Del. "Güney yönünde kırk deniz mili gidiyoruz. Şansımız yaver giderse üç, bilemedin dört saat içinde düze çıkmış oluruz."

"Dört saat mi?" dedim, yağmur ve deniz suyu Del'in yüzüne çarparken korkuyordum. Gözleri parlıyordu, ancak korkudan değil heyecandan. Bunun için doğduğu açıktı. Bense sadece koşup saklanmak istiyordum.

"Dinle," dedi dümeni kavrayarak. "Çok geç olabilir ama üst güvertede kalanları toparlamanı istiyorum. Sandalyeler, masalar... Her şeyi. Bağlayabildiğin her şeyi bağla; gerisini katlayıp aşağıya indir." Gözlerimin içine baktı. "Dikkatli ol, tamam mı?"

Başımı sallayıp küpeştelere tutunarak yatın ortasına ilerlediğimde Pamela, Victoria'ya sokulmuş çığlık atıyordu. İkisinin de beti benzi atmıştı. Pamela eğilip güverteye kustuğunda, bu manzara kız kardeşini harekete geçirdi ve o da aynı şekilde kustu. Tam benim de midem bulanacakken ağzımı kapatıp bakışlarımı kaçırdım.

"Kızlar," dedi Colm merdivenlerden yukarı tırmanırken. "Hemen aşağı inin!" Tekrar yukarı çıkmadan önce güverte altındaki iki kadını yönlendirdi. "Yardım edebileceğim bir şey var mı?"

"Evet, lütfen," dedim, yağmur şiddetle yağarken kendimi sabitlemek için halatlardan birini tutuyordum. "Tüm bu mobilyaları sabitlememiz gerekiyor. Bağlayabildiğimizi bağlayacağız, geri kalanını katlayıp aşağıya indireceğiz."

"Tamam," dedi Colm hızla harekete geçerek. “Ben sol tarafı alacağım, sen sağ tarafı al."

Başımı olumlu anlamda sallarken korkudan neredeyse aklımı kaçırmak üzereydim ama en azından bir planımız vardı. Bir dizi ahşap sandalyeyi katlayıp alt güverteye indirmiştim ki dengemi kaybettim. Sol tarafıma düştüm ve yatın burnu havaya kalktığında güvertede kaydım. Yat tekrar denizle buluştuğunda bu sefer aksi yöne, Pamela'nın kusmuğunun olduğu yere kaydım.

"Lena!" dedi Colm bana doğru sürünerek. "İyi misin?"

"Sanırım," dedim soluk soluğa, canım pahasına bir ipe tutunarak.

Colm koluma uzanarak, "Burası güvenli değil," dedi. "Aşağı inmen gerek."

"Ama mobilyalar," diyerek etrafa bakındım, rüzgâr bir sandalyeyi denize savurmadan önce havada tüy gibi döndürdü.

"Mobilyaların canı cehenneme," dedi Colm kendimizi bir başka dalgaya hazırlarken. Birkaç metre ötedeki merdiven boşluğuna adım atacak durumda olmadığımızdan yerimizde çömeldik. "Bana tutun!" Colm bir eliyle halatı sıkıyor, diğer eliyle beni sıkıca tutuyordu. Çenesini saran sakalını yanağımda hissedebiliyor, kolonyasının kokusunu alabiliyordum. Benim üzerimse Pamela'nın vegan mide asidi kokuyordu.

"Sakın bırakma," dedi Colm güvertede kayan bir masa bizi kıl payı iskalarken. "Bunun üstesinden geleceğiz."

"Tamam," diye fısıldadım, koluna tutunurken çenem titriyordu.

Del'in ellerinin hâlâ dümende olması bir mucizeydi. "Sıkı tutunun," diye bağırıyordu pruvadan. "En kötüsünü atlattık sayılır."

Bir şimşek karanlık gökyüzünü aydınlattığında onu gök gürültüsü takip etti ve aşağıdan daha fazla çığlık yükseldi. Aşağıdaki kargaşada Charles'ın sesini ayırt ettiğimde bir başka sandalye bize doğru hızla geliyordu. Neyse ki Colm hemen harekete geçerek yüzümü korumak için kolunu siper etti ve bacağını uzatarak sandalyenin çarpmasını engelledi.

Kolunu o kadar sıkıyordum ki kan dolaşımını kesiyor olabilirdim. Her an denizin gücüne yenik düşebileceğimizi bilmek için iyi bir denizci olmama gerek yoktu. Bizi bir anda yakalayıp kendine çekebilir, karanlık derinliklere savurabilirdi. Belki de Del'in peşinde koştuğu heyecan buydu, denizin insafına kalmış olmanın kırılganlığı ve dehşeti? Belki. Ancak ben bunun bir an önce bitmesini bekliyordum. Başım dönüyordu.

"Hadi oyun oynayalım," diye önerdi Colm havayı yumuşatmaya çalışarak.

"Böyle bir zaman için garip bir öneri, sence de öyle değil mi?"

"Hayır," dedi sırıtarak. "Zor bir durumdan kurtulmanın tek yolu dikkatini dağıtmaktır."

"Gayet mantıklı," dedim. "Peki, oyun ne?"

"Yerler."

"Şey," dedim. "Biraz daha ipucu verebilir misin?"

"Pekâlâ," diye devam etti Colm. "Şu anda bu cehennem çukurundan sihirli bir şekilde ışınlanabilseydin, nereye giderdin?"

"Önce sen söyle," dedim.

Colm başını salladı. "Kinsale, İrlanda. Bir bira, sonra da annemin kızarmış tavuğundan bir tabak alırdım.” Bir an duraksayıp bana şüpheyle baktı. "Bu surat da ne?"

"Hangi surat?"

"Suratını asıyorsun."

"Hayır, asmıyorum!”

"Evet, asıyorsun!"

"Şey," dedim sonunda gülerek. "Sanırım Antibes'teki Hotel du Cap-EdenRoc gibi gösterişli bir yer söyleyeceğini varsaymıştım."

"Hotel du ne? Tatlım, bunu bu mütevazı İrlandalı için tercüme etmen gerekecek."

Sırıttım. "Vanity Fair dergisinde okuduğum bir yer, bilirsin işte, senin ve Pamela'nın sık sık gittiği türden bir otel."

Yağmura karşı ellerini yüzüne siper etti. "Sana bir sır verebilir miyim?" "Elbette."

"Süslü şeylerden nefret ederim ve gösterişli şeylere alerjim var.”

"Muhtemelen bunu karına itiraf etmemelisin," dedim gülerek. "Ya da Victoria Beckham'a."

Colm belimi sıkıca kavradı. "Sana bir şey itiraf edeceğim."

"Neymiş o?"

"Pamela bana Santorini'de bu berbat Louis Vuitton terlikleri aldı ve ben onlardan nefret ediyorum. Palyaço gibi görünüyorum, değil mi?"

"Üzgünüm ama evet öyle görünüyorsun."

Kaşlarını çattı. "Onları denize atayım mı? Fırtınada kaybolduğunu söylerim.

"Yap da görelim."

Colm kıkırdadı ve terliklerini ayaklarından çıkarıp tek tek denize fırlattı. "Vay canina," dedi bana dönerek. "Garip bir şekilde rahatladım."

"Yardımcı olabildiğime sevindim."

"Tamam," diye devam etti. "Sırada sen varsın: Şu anda herhangi bir yerde olabilseydin, neresi olurdu?"

"Kolay," diye yanıtladım. "Rosie Teyze'min Washington Eyaleti'ndeki Bainbridge adlı küçük bir adadaki evi."

"Sanırım ikimiz de evcimen insanlarız," dedi gökyüzüne bakarak, karanlık bulutların arasından bir parça güneş ışığı süzülüyordu. "Mavi gökyüzü yüzünü gösterdi."

Sanki önceden anlaşmış gibi, dalgaların şiddeti anlık olarak duruldu ve Colm bu fırsatı değerlendirerek bizi dikkatlice geminin orta kısmına yönlendirdi. Ardından yeni bir dalgayla sarsıldık ve hemen barın altına sığındık.

"Yaralanmadığından emin misin?" diye sordu kolunu tekrar omzuma dolayarak.

Tişörtümdeki kusmuğu silerek başımı iki yana salladım.

"Hayır, ama duş almak için sabırsızlanıyorum."

Colm kahkaha attı. "Özür dilerim."

"Pamela'nın durumu nasıl sence?"

"İyi olacak," dedi. "Pamela narin bir menekşe gibi görünebilir ama aldanma. Kanlarında bolca metanet bulunan uzun bir İngiliz soyundan geliyor. Sakin ol ve devam et derler ya, işte tam da öyle?"

"Haklısın," dedim başımı omzuna yaslarken, bir dalga daha küpeşteye vurup üzerimize sıçradı.

"Seninle tekrar karşılaşmak ne tuhaf," diye devam etti konuşmasına hayretle. "Hem de bu koşullar altında. Neredeyse sanki... kadermiş gibi."

"Evet," dedim kaşlarımı kaldırarak. "Neredeyse."

***

Bir saat sonra bir deniz kuşu kanatlarını ufka doğru çırpıp tepemizden öterek geçti. Rüzgâr dindi ve su tekrar sakinleşti.

"Her şey yolunda," dedi Del, Colm ve benim fırtınayı beklediğimiz masanın altına bakarak. Elimi tutup beni ayağa kaldırdı. "İyi misin, sevgilim?"

"İyiyim," dedim kirli tişörtümü çekiştirerek. "Sadece... duş almam gerek, hem de hemen."

"Tamam, sen git," dedi Del, Colm'a dönmeden önce. "Karıma göz kulak olduğun için teşekkür ederim, dostum."

"Benim için zevkti, kaptan," dedi Colm aşağı inmeden önce bana son bir kez bakarak.

Sıcak bir duş alıp kıyafetlerimi değiştirdikten sonra, Del'in selvi ağaçlarıyla dolu bir adanın yanındaki sakin görünümlü bir koyda demir attığı üst güverteye geri döndüm. "Sakıncası yoksa ben makine dairesine gidip bir göz gezdireceğim," dedi. "Sadece her şeyin yolunda olduğundan emin olmak istiyorum."

"Elbette," dedim pruvanın kenarında kuru bir yer bularak. Oturup bacaklarımı kenardan aşağı sarkıttım. Kimsenin iştahı yok gibiydi, bu yüzden akşam yemeği (tabii, buna yemek denirse) pişirmek yerine güneşin yavaşça alçalmasını izledim. Turuncu ve kızıl ışık huzmeleriyle güneş âdeta kendini gösteriyor, tam bir veda gösterisi sergiliyordu.

Yaklaşan ayak seslerini duyduğumda Colm'un yanıma geldiğini gördüm.

"Fırtınadan sonra günbatımından daha iyisi yoktur," dedi elinde iki kadehle. "Dertlerini unutturacak biraz İrlanda viskisine ne dersin?"

"Teşekkürler," dedim yanıma otururken.

Colm kadehlerden birini bana uzattı. “Oldukça çılgın bir yolculuktu. Nasıl hissediyorsun?"

“Benim için tam bir travmaydı," dedim kıkırdayarak. “Ama hâlâ nefes alıyorum. Ya sen?"

"Ben de öyle. Hâlâ ayaktayım, hâlâ gülümsüyorum ve elimde kaliteli bir viski var." Gözleri âdeta parlıyordu. “Sanırım bir adamın isteyebileceği tek şey bu."

Gülümseyip gözlerimi ondan kaçırdım. “Peki ya Pamela?"

Colm çenesindeki sakalı ovuşturarak, “Sonunda sakinledi ama geceyi burada geçirecek," dedi. “Diğerleri de öyle. Kamaralarındaki tuvaletler için şimdiden özür dilerim."

Dudağımın kenarını ısırdım. “Umarım sebebi ceviche değildir. '

"Dalgalarla ikisinin birleşimi diyelim mi?" diye kıkırdadı Colm. "Mükemmel fırtına."

“Üzgünüm," dedim gülmemeye çalışarak ama mizahın kendine has yapısı vardı ve aniden ikimiz de kahkahalara boğulduk. “Bir şeyi itiraf etmeliyim," diye devam ettim biraz toparlanmaya çalışarak. "Le Cordon Bleu'ya gitmedim. Yemek yapamam, hem de hiç."

"Ah, beni kandırdığını mı sandın?" diye sırıttı. “En başından beri biliyordum."

Yüzümü buruşturdum. "Çok mu belli ettim?"

"Öyle," diye yanıt verdi bilmiş bir ifadeyle. "Gerçi ben böyle kurnazlıkları sezme konusunda doğuştan altıncı hisse sahibim."

"Ah, öyle mi?" dedim, başımı göğsüne yaslama dürtüsüne karşı koyarken aklıma Liam geldi. Liam! "Ee, oğlun nasıl?"

Colm başını iki yana salladı. "Bekle, nereden biliyorsun ..."

"Pamela," diye yalan söyledim başımı sallayarak. "Ben, şey, ondan bahsettiğini duydum."

"Gerçekten mi?" diye kahkaha attı Colm alaycı bir şekilde. "Pamela Liam'dan mi bahsetti? Bu hoş bir sürpriz. Doğum günü bir yana varlığını bile hatırlamıyor."

"Ah," dedim sessizliğe bürünerek.

"Dinle, Pamela'yı zan altında falan bırakmak niyetinde değilim, sadece durum bu. Bazı kadınlar annelikte harikalar yaratır ama Pamela onlardan biri değil." Sanki onu bu âna getiren her kararı haklı çıkarmaya çalışır gibi başını salladı. "Anneliğin içinden geleceğini ummuştum, tabii bu durumda üvey anneliğin ama... böyle bir şey olmadı. Pamela ve Liam suyla yağ gibiler. Ne o Liam'ı anlayabiliyor ne de Liam da ona tahammül edebiliyor."

Liam'ı yatağa yatırdığımda bana "Anne" diyebilir miyim diye sorduğu ânı hatırladım. Ben de "doğal" bir anne olmayabilirdim ama kesin olarak bildiğim bir şey vardı: O küçük oğlanı sevmek kolaydı. Sabrina da öyleydi. Kalbim bir duygu seliyle sarıp sarmalandığı an onu görmezden geldim. "Peki... o nerede? Neden bizimle bu gezide değil?"

Colm düşüncelere büründü. "Bak, dediğim gibi Pamela çok köklü ve saygın bir İngiliz soyundan geliyor. Çocuklarını yüzyıllardır aynı yatılı okula gönderiyorlar. "

Yatılı okul.

"Liam'a aynı fırsatı vermemiz mantıklıydı," diye devam etti konuşmasına. "Yani, tüm seyahatlerimiz ve işlerim düşünüldüğünde aslında çok mantıklıydı." Gururla gülümsedi. "Bilmiyorsundur diye söylüyorum, Londra'nın en popüler damıtım evlerinden birinin sahibiyim. Aslında en iyi viskilerimden birini içiyoruz."

Kadehini benimkiyle tokuşturdu ama ben kutlama havasından ziyade kendimi huzursuz hissediyordum. Yakınlardaki bir adaya baktım, bir deniz kuşunun kayalık yamaca bir istiridye kabuğu düşürdüğü yere. Demek Colm, o güzel küçük köyden ayrıldı, ailesinin çok sevdiği bara veda etti ve daha iyi bir yaşam umuduyla yola çıktı, yani Louboutin'ler giyen sıkıcı bir kadınla prestijli, zengin bir hayata. Oğlunu da göndermişti? Tanıdığımı sandığım adamın karakteri bu değildi.

"Tanıştığımızda," diye başladım temkinli bir şekilde. "Bana Kinsale'deki ailenin barından bahsetmiştin. Kulağa çok hoş geliyordu." Güçlükle yutkundum. "Annen hâlâ orayı işletiyor mu?"

"Hayır," dedi başını ciddiyetle sallayarak. "İnme geçirdikten sonra bir süre ben ilgilendim ama Londra'dan gidip gelmek zor oldu ve Pamela, özellikle kendi şirketim yükselişteyken, zor durumda olan bir işi ayakta tutmaya çalışmamın bir anlamı olmadığını söyledi."

Liam'ın yanında bana evlenme teklif ettiği Dalton's Pub'ı hatırlayınca kalbim sıkıştı.

Derin bir iç çekti. "Ben de sattım. Yani, içim rahat etmedi ama mantıklı olan buydu. Annemin tedavi masrafları artmıştı ve onlarca yıldır peşimizi bırakmayan bir müteahhitten iyi bir teklif aldık. Kardeşim Declan buna şiddetle karşı çıktı ama Pamela'nın babasından çok şey öğrendim. İş hayatında kalbinle düşünemezsin."

"Haklısın," dedim bakışlarımı denize çevirerek. Pamela'nın soylu babası nesillerdir sevilen bir İrlanda barı hakkında ne biliyor ki?

"Hey," dedi Colm koluma dokunarak. "Bu surat da ne böyle? Viskiyi beğenmedin mi?"

Kendimi gülmeye zorlayarak başımı iki yana salladım. "Viski... gerçekten çok güzel," dedim kelimelerimi dikkatle seçerek. "Baksana, biliyorum yıllar önce kısa bir anlığına tanıştık ama hayatının bu kadar değişmesine biraz şaşırdım. Yani ..." Duraksadım, konuşmaya nasıl devam edeceğimden ya da devam edip etmeme konusunda emin değildim. "Neyse, önemli değil. Başarıların için tebrikler."

Colm düşünceli bir tavırla başını iki yana salladı. "Ne söyleyecektin? Lafını sakınma, söyle gitsin."

"Şey," diye başladım yavaşça. "Pamela senin birlikte olacağını hayal edebileceğim son kişi."

"Doğru söze ne denir," dedi başını sallayarak. "Yalan söylemeyeceğim, Pamela, şey..."

Yüzümü buruşturdum. "Pamela?"

Colm yine düşüncelere dalıp uzaklara bakmadan önce kıkırdadı. "Onunla Londra'da bir partide tanıştım, ikimiz de bir çakıl taşı ile bir elmas kadar farklıydık. Ama bir şekilde onu güldürdüm. Uzun zamandır bu denli gülmemişti." Duraksadı. "Ondan sonra birkaç kez buluştuk ve babasının işime fon sağlamakla ilgilendiğini söylediğinde her şey gerçek olamayacak kadar iyi göründü ama sonra havale geldi; doğrudan banka hesabıma." Alnını ovuşturdu. "Benim için büyük bir kazançtı ve zamanlama bundan daha iyi olamazdı. O fonlama olmasaydı, batardık. Beni kurtardı ve sanırım ona karşı doğru olanı yapmam gerektiğini hissettim."

"Yani bu yüzden mi onunla evlendin?" diye ekledim.

Başını olumlu anlamda salladı.

"Yani ona karşı doğru, oğluna karşı yanlış mı yaptın?"

"Ah, Lena," dedi Colm dirseklerine yaslanarak. "Senin için her şey ne kadar siyah beyaz. Hayat biraz daha karmaşık, öyle değil mi?"

Başımı iki yana sallarken anlamaya çalışıyordum. "Öyle imi?"

Colm düşüncelerini toparlarken kadehlerimizi tazeledi. "Başarı gerçekten çok tuhaf. Tüm hayatını onun peşinde koşarak geçiriyorsun ama elde ettiğinde ne oluyor? Gerçekten mutlu oluyor musun?" Omzunu silkti. "Mutlu muyum emin değilim. Ama varlıklı olmanın hayatı gerçekten kolaylaştırdığını söyleyebilirim."

Colm için hem hayal kırıklığı hem de hüzün hissederken dizlerimi göğsüme çektim. Hayatının bu versiyonu beni çileden çıkardığı kadar

kalbimi de kırmıştı ama ben kimim ki onu yargılayayım? Bu haftanın başında emeklileri dolandıran bir dolandırıcıyla evliydim.

Tek bildiğim, birlikte olduğumuzda Colm'un kalbiyle hareket ettiği ve Kinsale'de güzel bir sonuca ulaştığıydı. Evet, hâlâ onun o versiyonunun anısı zihnimde canlılığını korusa da bunlar sadece başka bir hayatta âşık olduğum adamın belli belirsiz fısıltılarıydı. Her şeyden önce bugün, onun karakterine bir büyüteç tutmuş; neleri başarabilmiş ve neleri başaramamış onu göstermişti. Güçlü olduğunu düşünüyordum ve belki de bir anlamda öyleydi. Ama Colm'un bir dayanağı yoktu. O sadece rüzgârda sürüklenen bir tüydü, yönü bir sonraki esintiye bağlıydı.

"Eh," dedim sonunda ödüllü viskisinden bir yudum daha alıp ayağa kalkarak. "Muhtemelen yatmalıyım."

"Bekle, Lena," dedi ayağa kalkarken. "Gitmeden önce... sana bir şey sorabilir miyim?"

"Elbette."

Kimsenin görünürde olmadığından veya duyamayacağından emin olmak için etrafına bakındı.

"Trende tanıştığımız o akşam... sana telefon numaramı vermiştim, hatırlıyor musun?"

Başımı olumlu anlamda salladım.

"Hep merak etmişimdir... neden aramadın?"

"İstedim," dedim. "Yani, niyetim buydu ama hostele vardığımda cebime koyduğum kâğıt parçası yoktu. Sanırım düşmüş."

"Ah," dedi Colm yüzü pişmanlıkla düşerken. "Ama neden beni aramayı denemedin? Facebook'ta ya da başka bir yerde. Soyadımı biliyordun, sana söylemiştim ama ben seninkini hiç bilmiyordum."

Düşüncelerimi toparlamak için bir an sustum. "Çok uzun zaman önceydi," dedim uzun bir süre birbirimize bakarak. "Bir parçam eğer o zaman bunu yapsaydım hayatlarımızın nasıl olacağını merak ediyor ama günün sonunda sadece bir hayatımız var."

Colm hüzünle başını salladı. "Yani demek istediğin bizim..."

"Birlikte olmak kaderimizde yokmuş," dedim o cümlesini tamamlamadan.

Colm küpeşteye tutunarak bakışlarını aşağıya çevirdi. "Peki, bu mu yani? Haftalarca denizde, Avustralyalı kaptanınla bizim gibi huysuz insanlarla mı uğraşıyorsun?"

"Sana huysuz demem, Colm. Ama grubundaki diğerleri? Kesinlikle."

Bir kahkaha attı. "Sanırım suç ortaklığından mustaribim."

"Dürüst olmak gerekirse, ben de senin gibi her şeyi anlamaya çalışıyorum. Bana dağıtılan kartlarla elimden gelenin en iyisini yapıyorum."

"Haklısın," dedi Colm uzun bir iç çekişle. "Neyse, gidip karımı kontrol etsem iyi olacak." Gülümsedi; kalbime sonsuza dek kazınacak olan o tanıdık gülüşü. "Lena, seni tekrar görmek harikaydı." Yüzümü incelerken gözlerindeki ıssızlığı fark etmemek elde değildi.

"Evet," dedim içten bir gülümsemeyle. "Seni de."

***

Güneş çoktan ufukta kaybolmuştu. Del harita üzerinde yarının programını yaparken, ben yatak odasının yolunu tuttum. Esneyerek karnımın guruldamasını görmezden geldim ve başımı yastığa koydum. Lombozdan dışarıya son bir kez bakarken, her şeyin yavaş yavaş gözden kayboluşunu izledim. Ay ışığının vurduğu denizde yansıyan biyolüminesans gözüme ilişti. Yeşil ve mavi ışık huzmelerinin suyun kenarında dans edişini hayranlıkla izledim. Doğaüstü olmaktan çok uzak bir görüntüydü bu, sadece gelgitlere tepki olarak ışık yayan organizmalardan ibaretti. Rosie, bu fenomeni bana yedinci sınıftayken annem öldükten kısa bir süre sonra açıklamıştı ve sanırım o anlar zihnimde karışıp birleşmişti. Fosforlu ışık gördüğüm an hemen Rosie'yi düşündüm; aklım hep evimdeydi.

Elbette, binlerce kilometre uzakta, Ege Denizi'nin ortasındaydım ama nedense ev her zamankinden daha yakın geliyordu, sanki elimi uzatsam dokunabilecektim. Sis sonunda dağılıp hayatımı ve kendimi yeni bir gözle görmemi sağladığı için mi? Emin değildim; sadece neyin önemli olup neyin olmadığı, hayatta ne istediğimi sandığım ve aslında neye ihtiyaç duyduğum konusunda artık daha net olduğumu hissediyordum.

Şimdilik, bu ihtiyaçlardan biri de uykuydu. Yatağın içinde bir top gibi kıvrılırken kalbimde bir ağırlık vardı. Lütfen, eve gitmeme izin ver. Hayatımı geri istiyorum. Daha fazlasını kaldıramam.

ON BİRİNCİ BÖLÜM

21

Gözlerimi açtığımda duyduğum ilk ses pencereye vuran yağmur tıkırtısıydı ama Tanrı'ya şükür, bir lomboza değil gerçek pencereye vuruyordu. Ayrıca yanımda yeni bir adam yatıyordu, şaşırdım mı, tabii ki hayır... Hemen beni saran kollarından sıyrıldım. Karada olduğum için memnun muydum? Evet. Ama bu döngü hâlâ devam ediyordu. Bugünün versiyonuna kendimi hazırladım; bu sefer günüme duvarda modern bir tablo asılı olan lüks bir gökdelendeki dairede ve yastığa yüzüstü uzanmış, üstü çıplak bir adamla başlamıştım.

Giyinmek için parmak uçlarımda gardıroba doğru yürüdüm, sonra gizlice oturma odasına geçtim. Pencereden gördüğüm tanıdık manzara beni yüreklendirdi: Karşımda Seattle'daki en sevdiğim bina olan Smith Tower duruyordu. Seattle! Sıkışıp kalmış olabilirdim ama en azından geri dönmüştüm ve Bainbridge Adası sadece bir feribot yolculuğu mesafesindeydi. Ne yapmam gerektiğini biliyordum.

Kapıya yöneldim ama cilalı mermer tezgâhın üzerinde bir erkek cüzdanı, boş bir şarap şişesi ve kenarında ruj izi olan iki kadeh görünce duraksadım. Kimliğine baktım: Roert Fenway. Yeşil gözler, 1.88 boyunda, 88 kilo. Organ bağışçısı. En azından benim tipim. Şimdi onun kim olduğunu hatırlamam gerekiyordu. Siz kimsiniz, Bay Fenway? Bir süre çabaladıktan sonra gülümsemesindeki bir şey dikkatimi çekti; diş tellerinin olmaması.

Robbie? On dört yaşımdayken âşık olduğum çocuğu, diş telleriyle mücadele ettiğimiz ânı ve son anda vazgeçtiğimiz o öpücüğü düşündüm. Cüzdanından American Express kartını, birkaç yüz dolar

ve birkaç yirmilikle birlikte çıkarırken, dudaklarını büzmüş bir hâlde bana doğru yaklaştığı ânı gözümde canlandırdım.

“Lena?” diye seslendi yatak odasından. Kapıdan hışımla çıkıp koridorda koşar adım asansöre giderken kalbim hızla çarpıyordu.

Dışarıda, Pike Caddesi'nde yürürken yağmur yanaklarıma çarpıyordu. Elliott Koyu'na bir feribotun yanaştığını görünce hızımı artırdım. Dün yelkenlide yaşadığım çileyi, fırtınayı, Colm'u düşünerek ürperdim. Dizlerimin üzerine çöküp yeri öpme isteği duysam da durmadım; aslında ergenliğimin geçtiği bu tanıdık sokaklarda, bu güzel şehirde hızla yürüdüm, ta ki bir sonraki geçiş için ücretimi ödediğim feribot iskelesine varana kadar. Sonunda eve gidiyordum.

***

"Rosie?" dedim ön kapıdan dikkatlice içeri bakarak. Ayakkabılarımı çıkarıp püskülleri yıpranmış eski yün halıya basarken, giriş duvarındaki çerçeveli fotoğrafları görmemle birlikte kalbim bir an duracak gibi oldu. Tanrı'ya şükür, geri döndüm.

İçeriden müzik sesi yükseliyordu; 1950'ler cazı. Mutfaktan geçip köşeyi döndüğümde oturma odasından gelen ayak seslerini duydum, teyzemin Şöminenin yanında bir adamla dans ettiğini görünce ağzım açık kaldı.

Boğazımı temizledim.

"Ah, merhaba canım,” dedi Rosie. "Ne hoş bir sürpriz. içeri girdiğini duymadım." Yanındaki adama baktı, o da en az kendisi kadar

şaşırmış görünüyordu. "Bu Jim, arkadaşım ve dans partnerim. Jim, bu yeğenim Lena."

Rosie ne zamandan beri sabahın on birinde oturma odasında dans ediyor?

"Merhaba," dedim Jim'e, boynunda papyonu vardı ve seyrelen gri saçları özenle taranmıştı. Hafta sonları bir izci birliğine liderlik eden emekli bir geometri profesörü havasına sahipti.

"Tanıştığıma memnun oldum," dedi yakasındaki soluk pembe gül goncasını düzelterek.

Rosie gülümsedi. "Jim adanın en iyi dansçısı."

"Senden sonra ikinciyim, canım," diye karşılık verdi adam.

"Ve kendisi aynı zamanda usta bir bahçıvan! Tanışmamız da böyle oldu," diyen Rosie, Jim'e baktı. "Lena'ya Bainbridge Botanik Bahçeleri'ndeki çalışmalarından bah-setsene."

"Eh," diye başladı Jim hayranlık dolu bir tonla. "Sevgiyle yapılan zahmetli bir iş. Uzun zamandır orada gönüllü olarak çalışıyorum. Toprağa bir tohum ekip büyümesini izlemek gibisi yok."

Emeklilerin tuhaf eğlenceleri.

"Ee, sizi baş başa bırakayım da biraz sohbet edin," dedi Jim, Rosie'nin yanağını öperek, ardından Rosie onu bir liseli gizli âşıklar gibi el sallayarak uzaklaştırdı.

"Kimdi o?" diye sordum Rosie'nin yetmişlik erkek arkadaşı yanımızdan ayrıldıktan sonra.

"Söyledim ya," dedi kendinden emin bir şekilde gülümseyerek. "Dans partnerim. Jim hem batı hem doğu swing dansında tam bir profesyonel." Gülümsedi, reçeteli bir şişeden bir hap aldı ve bir bardak

suyla içti. "Neden aramadın, tatlım?" diye sordu. "Öğle yemeği hazırlardım."

"Üzgünüm," dedim. "Çok şey oldu... Baksana, bir dakika konuşabilir miyiz?"

***

"Ne oldu?" diye sordu Rosie, yanımdaki koltuğa oturarak. "Robie ile her şey yolunda mı?"

Robbie. Diş telleri olan Robbie. "Şey, evet, her şey yolunda ama bu gece burada kalabilir miyim diyecektim?"

"Elbette canım. Eski yatak odan..."

"Aslında misafirhaneyi kastediyorum."

Rosie bana merakla baktı. "Misafirhaneyi mi?"

Elini tuttum ve başıma gelen her şeyi anlatmaya başladım; erkekleri, yaşananları, tüm bu olup bitenleri. Rosie uzun süre sessizliğini korurken kucağındaki ellerini bir kavuşturup bir çözüyordu. "Yani sen şimdi diyorsun ki burası gerçek değil?"

Göğsümde bir duygu dalgası yükselirken başımı salladım. "Bu benim hayatım değil."

Rosie ellerimi sıktı; ifadesi kararlı ve güven doluydu, bana ne olursa olsun her şeyin yoluna gireceğini söyler gibiydi.

"Şey, şahsen ben yakışıklı bir Fransız'ın yanında uyanmayı umursamazdım."

Bir kahkaha attım. "O öyle bir Fransız değildi. Sebastian... karmaşık biriydi ve inan bana bu tabir hafif kalır."

"Peki ya Marcus?" diye sordu. "Kulağa hoş geliyor. Bir de şu tatlı kız çocuğu var..."

"Sabrina," dedim boğazımda bir yumruyla. "Adı Sabrina."

Rosie elini kalbine götürdü. "Peki o İrlandalı?" Bir kaşını kaldırdı. "Her zaman İrlanda aksanını sevmişimdir."

Pencereden dışarı, bir Kanada kazı sürüsünün ürküp uçup gittiği plaja baktım. "Colm kalbimi kazanmış olabilir ama sonra da kaybetti."

Rosie omzunu silkti. "Belki gerçek hayatta o ..."

Başımı iki yana salladım. "Gerçek hayatta değil, hiçbir hayatta değil... Sadece değil işte."

"Eh," diye devam etti. "Çok sayıda uygun bekâr aday var, bu benim yaşlı kalbimin kaldırabileceğinden çok fazla doğrusu. "

"Adil olmak gerekirse," diye ekledim, "bazıları diğerlerinden biraz daha uygunsuzdu."

Rosie gözlüğünü çıkarıp meraklı bir ifadeyle bana baktı. "Peki, olup bitenler hakkında ne hissediyorsun?"

"Sanki kırbaçla dövülmüşüm gibi," diye yanıt verdim. "Hayatımın ne kadar farklı olabileceğini görmek beni çok korkuttu ama aynı zamanda gözlerimi açtı. "

"Nasıl?"

"Şey," diye devam ettim. "Anne olabileceğimi fark etmek gibi... Hem de iyi bir anne."

Rosie başını salladı.

"Ve bunca zamandır o kadar planlı hareket etmişim ki yol boyunca manzarayı fark edememişim, rotadan saptığımda karşına çıkan güzel şeyleri deneyimlemeyi tamamen unutmuşum. On gün önce bu

sandalyede. oturmuş, Kevin'ın evlenme teklif etmemesi yüzünden kalbim kırıkken, şimdi kendimi iyi ve hafiflemiş hissediyorum."

"Kevin?"

"Kevin Shmevin."

Rosie bir kahkaha attı.

"Dinle, tüm bu zaman boyunca bunun nasıl olduğunu, nasıl işlediğini anlamaya çalışıyordum. Yani, neden misafirhane? Kristallerin yüzünden mi? Uzay-zaman sürekliliği meselesi mi? Başka bir şey mi?"

"Kesinlikle başka bir şey," dedi Rosie başını sallayarak. "Tam olarak ne olduğundan emin değilim. Tek bildiğim, adanın o köşesinin özel olduğu. Bunu her zaman hissettim." Rosie düşünceli bir ifadeyle ellerini kucağında kavuşturdu. "Yani her şey misafirhanede uyuyakaldığında başladı, değil mi?"

Başımı salladım ve pencereden kayalık yamacın kenarında duran küçük kulübeye baktım. Her zamankinden daha fazla yıpranmıştı ama neyse ki bu sefer yıkılmamıştı.

"O zaman bu gece orada olmalısın."

***

Öğleden sonra göz açıp kapayıncaya kadar geçti ve Rosie'nin eşliğinde her ânın tadını çıkardım. Akşam yemeğinden sonra ikimize birer kadeh şarap koydum ve şöminenin başındaki oturma odasında birlikte oturduk.

"Sabahleyin bunların hepsini seninle konuşmak için sabırsızlanıyorum," dedi sanki bilim deneyimiz hiçbir aksilik olmadan gerçekleşecekmiş gibi güven verici bir şekilde elimi sıkarak. Ama gerçek şuydu ki ikimiz de bundan emin değildik. Tek yapabileceğimiz umut etmekti.

Uzun bir süre oyalanıp ikimiz de esneyene kadar anılarımızı paylaştık.

"Zamanı geldi mi?" diye sordu sonunda.

Başımı salladım ve derin bir nefes alarak peşinden mutfağa gittim. O da alt çekmecelerden birinden kararmış pirinç bir anahtar çıkarıp avucuma koydu.

"Seni özleyeceğim," dedim yüzünü dikkatle incelerken zihnime kazımak isteyerek.

"Bu kadar laf yeter! Sabah görüşürüz." Sırıttı, tezgâhtaki bir kitaba uzandı ve bana kapağını gösterdi: Grinin Elli Tonu. "Geçen gün kütüphaneden bunu aldım. Benim gibi yaşlı bir kadın için biraz uçuk kaçık olabilir ama hey, insan bir kere hayata geliyor, değil mi?"

Gözyaşlarımı bastırdım. "Bunu seveceğini hissediyorum."

Rosie gülümseyip bana bir yorganla temiz çarşaflar uzattı, sonra yanağımı öptü. "İyi geceler, sevgili çocuğum."

"İyi geceler," dedim yatak odasına doğru yönelirken.

***

Misafirhaneye doğru çimlerin arasından geçerken rüzgâr şiddetlendi ve ürpererek kapıyı açtım. İçerisi bıraktığım gibiydi, tabii

etrafı daha çok örümcek ağının sarması dışında. Yatağa uzanırken beni buraya getiren yolu, yol boyunca karşılaştığım birbirinden farklı insanları ve deneyimlediğim tüm alternatif hayatları düşündüm. İyi ya da kötü, tüm bu anılar artık benimleydi, hatta kimileri diğerlerinden daha cazip hayatlardı. Ama tüm bu birikmiş deneyimler, hayatımda daha fazlasını yapabileceğimi gösterdi bana; tabii Akdeniz'de ceviche şefi ya da Florida'da emlakçı olarak değil.

Her gün, bazı seçimlerin heyecan verici, bazılarınınsa düpedüz korkutucu olduğu bir Kendi Maceranı Seç romanı gibiydi. Ancak hepsi bana sahip olduğum gerçek hayatı -kusurlu da olsa, planladığım gibi gitmese de- değer vermeyi öğretti. Uzun zamandır bir senaryoya göre yaşıyor, listemdeki tüm kutuları işaretlemeye uğraşıyordum. O yoldan sapmak korkutucuydu, hatta biraz asi hissettiriyordu ama kendi yolunu çizmenin getirdiği bir özgürlük duygusu da vardı ve ben artık bunu kucaklamaya hazırdım. Uzun bir süre öylece yattım ve pencereden yıldızları izleyip kıyıya vuran dalgaların sesini dinledim. Evet, evdeydim ama tam olarak değil, henüz değil. Yarının gelmesini iple çekiyordum. Hazırdım.

ON İKİNCİ BÖLÜM

22

Sert yatak yayları hareket ettiğimde gıcırdadı ve serin bir hava tenime çarptığında battaniyeyi boynuma kadar çektim. Gözlerimi ovuşturdum, uyku mahmurluğunu üzerimden atarken oda yavaşça netleşmeye başladı. Misafirhanedeydim. Yanımda yabancı bir adam yoktu. Parmağıma baktığımda yüzük de yoktu. O an tüm bedenimi ateş gibi saran bir coşku kapladı. İşe yaradı! Gerçekten işe yaradı! Yataktan fırlayıp banyodaki aynaya koştum; düz ve sıradan kesimli saçlarımı gördüğüme hiç bu kadar mutlu olmamıştım.

Komodinin üzerindeki telefonum çalmaya başladı. Arayan Frankie'ydi. Frankie!

"Selaaaam!" diye bağırdım telefona doğru, içimden ekranı öpmek geliyordu.

"Sanırım bu sabah yeterince kafein almışız." Alaycılığı hiç bu kadar tatlı gelmemişti. "Ee, nasıl hissediyorsun?"

"Muhteşem! Frankie, eve döndüm! Sonunda evdeyim!" "Evet, biliyorum. Lena? Sen... iyi misin?"

"Evet! Aslında hiç bu kadar iyi olmamıştım!"

"Güzel çünkü dün histerik bir karmaşa içindeydin."

"Seni çok seviyorum, Frankie! Christian'la olan aşkınıza da bayılıyorum!"

"Dostum," dedi. "Bu sevgi seli de nereden çıktı?"

Kıkırdadım. "Sonra açıklarım. Rosie'yi bulmalıyım!"

***

Yüzümde koca bir gülümsemeyle çimenliği koşarak geçtim. Çocukluğumun geçtiği ev hiç bu kadar güzel görünmemişti gözüme, yağmurun yüzüme çarptığı bu gri gökyüzünün altında bile. Düşen bir damlayı yakalamak için ağzımı açtım; evde olmanın, gerçekten evde olmanın rahatlığıyla âdeta kendimden geçmiştim. Hayatıma geri dönmüştüm.

"Rosie?" diye seslendim koridordan botlarımı tekmeleyerek çıkarırken.

Rosie pankek pişirdiği ocağın başından dönüp bana baktı. "Ah, günaydın, tatlım," dedi yüzünde gülümsemeyle. "Uyanman neredeyse onu buldu. Neyse sevindim. Dinlenmeye ihtiyacın vardı."

Ona sıkıca sarıldığımda neredeyse elindeki ıspatulayı düşürüyordu.

"Kevin aradı... birkaç kez," dedi temkinli bir sesle konuşurken yüzümü inceleyerek.

"Kevin mı?"

"Evet, sanırım seni merak etmiş." Duraksadı, yüzündeki ifade yerini gülümsemeye bırakmıştı. "Galiba işleri düzeltmek istiyor."

Başımı iki yana salladım. "Rosie, ben işleri düzeltmek istemiyorum."

"Ama dün sen çok ..."

"Dinle," dedim derin bir nefes alarak. "Konuşabilir miyiz?"

Birlikte şöminenin yanındaki koltuklara geçtik. "Nereden başlamam gerektiğini bilmiyorum."

"En başından başlamaya ne dersin?"

Dün olduğu gibi, Rosie'ye başımdan geçenleri anlattım; bitmek bilmeyen yeni gerçeklikler silsilesini, farklı erkekleri ve bambaşka hayatları, tüm inişler ve çıkışları. Teyzem beni sanki Grinin Elli Tonu'ndan bonus bölümler anlatı-yormuşum gibi dikkatle dinliyordu ve bitirdiğimde başını sallarken gözleri şefkat ve anlayışla doluydu. Ama misafirhanenin sırlarını biliyorsa bile kendine sakladı.

Oturma odasının duvarında, daha önce orada görmediğim tanıdık bir tabloyu fark ettiğimde duraksadım; annemin eski yatak odasında onlarca yıl boyunca saklı kalmış, seramik sürahinin yanında iki olgun armudu betimleyen o natürmort tablo.

Rosie bakışlarımı takip ederek, "Onun eserlerinden bazılarını sergilemenin zamanının geldiğini düşündüm," dedi duygu dolu bir sesle. "Böyle bir güzelliği kilit altında tutmanın anlamı yok. Sıradan olanı olağanüstü gösterme konusunda gerçekten bir yeteneği vardı, değil mi?"

Başımı salladım. "Bu olayları yaşarken annemi çok düşündüm. Fark ettim ki kendimde ondan çok daha fazla şey barındırıyormuşum. Sanırım bunca yıldır bu benzerliklerle yüzleşmekten korkuyordum. "

"Ah, tatlım, " dedi Rosie sandalyesinde kayarak gözlerimin içine bakıp. "Evet, sende annenin pek çok yansımasını görüyorum. Aile mirası budur. Annen kusurlu olduğu kadar zekiydi de. Ama sen bambaşka bir ruhsun. Asla, bir an bile olsa kendi yolunun başkasının izinden gitmek olduğuna inanma. İyiyi seçebilir, kötüyü reddedebilirsin." Gülümsedi. "Bunu zaten yapıyorsun."

"Öyle mi düşünüyorsun?"

"Öyle olduğunu biliyorum."

Dizlerimi göğsüme çekip başımı koltuğa yasladım. "Şu anda burada olsaydı nasıl olurdu merak ediyorum."

"Ben de," dedi Rosie başını sallayarak. "Ölüm ne kadar kesin olursa olsun, onları aramaktan asla vazgeçmiyorsun. Kaç sabah mutfağa girdiğimde Bill'in kahvaltı masasında oturup mısır gevreğini katır kutur yediğini duyduğuma yemin edebilirim biliyor musun?"

Gülümsedim.

Rosie derin bir nefes aldı. "Evet, gözüm her yerde onu arıyor, anneni de öyle çünkü yeterince dikkatle bakarsam onları en beklenmedik yerlerde bulacağımı biliyorum."

"Kahvaltı masasında bile," diye ekledim gözlerim yaşlarla dolarken.

Rosie ayağa kalkıp kollarını uzattı. "Tüm bunları bir kenara bırakıp öğleden sonra Pike Place'e gitmeye ne dersin? Biraz daha bal ve milyonlarca başka şey almam gerekiyor. Gelir misin?"

"Gelirim," diye mırıldandım.

"Güzel. Önce bahçedeki bazı işleri bitirmem lazım ama öğle vakti mi yola çıkarız."

Rosie ortancalarına bakmak için dışarı çıkarken aklımdan -ki bu ilk kez olmuyordu- burada tek başına ne kadar yalnız olabileceği ve Bill'i ne kadar özlediği geçti. Dünkü yetmişlik dans partnerini hatırlayarak kendi kendime gülümsedim: Papyonu ve yakasındaki pembe gül goncasıyla Jim. Nerede gönüllü çalıştığını söylemişti? Bainbridge Botanik Bahçeleri'ndeydi değil mi? Evet. En son ziyaret ettiğimde çocuktum ama yine de buradan uzakta olmadığını

biliyordum. Telefonuma uzanıp Google Haritalar'da hızlı bir arama yapıp beklediğimden daha yakın olduğunu keşfedince şaşırdım; kıyıdan sadece bir kilometre ötedeydi. Ya şu anda oradaysa? Paltoma uzanıp arka kapıdan çıktım.

***

"Merhaba?" diye seslendim bir çiçek tarhıyla uğraşan birine.

Puslu havada elinde bahçe malasıyla bir kadın başını kaldırıp baktı. "Üzgünüm ama sadece hafta sonları halka açığız."

"Doğru ya," dedim hemen. “Ben Jim'i arıyordum."

"Jim mi?" Eldivenlerindeki toprağı silkelerken bana şaşkın bir ifadeyle bakıyordu.

“Evet, ta kendisi... burada gönüllü çalışıyor, değil mi? Uzun boylu, yaşlı bir adam, biraz kel. Dans etmeyi seviyor?"

"Aah," dedi sonunda, sanki az önce ona gizli şifreyi vermiştim. “Albay'ı kastediyorsun!"

"Albay mı?"

"Evet, sebze bahçesinin albayı."

"Doğru," dedim yüzümdeki şaşkınlığı gizlemeye çalışarak. "Evet."

"Hepimizin burada görevleri var,” diye devam etti kadın resmi bir ses tonuyla. "Ben Bitkiler Kraliçesiyim. Fred, Ortancaların Dükü. Mary, Kontes..."

"Dur tahmin edeyim," diye araya girdim. “Karnabahar mı?"

"Aslında lahana," diye yanıtladı ciddi bir ses tonuyla. “On dört aile yadigârı çeşidimiz var." Barb ve Babbs'ı düşündüm. Lahana cennetine gitmişlerdi belki de.

"Vay canina," dedim. "Ama Jim, şey, Albay, onu nerede bulabileceğimi biliyor musun?"

"Evet," dedi çakıllı yolu işaret ederek. “Hemen köşede, havuç tohumlarını toprağa ekiyor."

"Teşekkürler," dedim ve ilerleyip taze, siyah toprak yığınının yanında, elinde kürek tutan bir adam gördüm.

"Jim?"

Yaşlı adam biraz şaşkın bir ifadeyle başını kaldırdı.

"Affedersin," dedim hemen. "Albay mı demeli miydim?"

Yaşlı adam kıkırdadı. “Jim gayet uygun. Demek Mary ile tanıştın."

"Bitkilerin Kraliçesi? Evet," diyerek sırıttım. “Ben komşunuz sayılırım." Ardından güneyi işaret ettim. “Ve ilginç bir iyilik istemeye geldim."

***

“Bu enerjiyi hissedebiliyor musun?" diye sordu Rosie, Pike Caddesi'nin taş döşeli yollarına adım attığımızda bana sevinçle bakarken. Pazarın eşsiz kokularını içime çekerek derin bir nefes aldım; deniz ürünleri, taze pişmiş ekmek, yakındaki bir İran restoranında pişen ızgara et.

"Dünyada buna benzer bir şey yok," diye devam etti önümde yürüyen teyzem.

Kalabalığın arasından onu takip ederken, Rosie en sevdiği tezgâhlarda durup bir buket çiçek, bir sürü sebzeyle meyve ve üç kavanoz bal satın aldı. Bu kadarı yetmiyormuş gibi bir parti daha sipariş verdi, yakında özel bir ürün çıkacağını öğrenmişti.

"Gitmeden önce başka bir şeye ihtiyacımız var mı?" diye sordu ganimetleri hasır sepetinden dolmuş taşarken.

"Evet," dedim Pazar Yeri'nin alt katına inen merdivenlere bakarak. "Belki bir kahve içeriz."

Birlikte merdivenlerden inerken taze kavrulmuş kahve çekirdeklerinin kokusu burnumuza çalındı. Cafe Vita hemen ilerideydi ve vitrinden Spencer görünüyordu.

Öylece donakalırken Rosie'nin kolunu sıkarak manzarayı seyrettim.

"Bu o, değil mi?" dedi. "Bana bahsettiğin eski arkadaşın?" "Spencer, evet."

Rosie başını salladı. "Rüya gibiymiş." Teyzem, güzel sarışın bir kadın yaklaşıp da Spencer'a uzun uzun sarıldığında yüzümdeki ifadenin değiştiğini fark etti. Spencer uzun bir süre kadının yüzünü ellerinin arasında tutarak gözlerinin içine baktı, ardından biri omzuna dokununca yavaşça arkasına döndü. Yanında duran kadın, benim ortaokulda yaptığım gibi uzun saçlarını arkaya doğru savurdu.

"Lena?" dedi Rosie, huzursuzluğumu hissederek. "İçeri girip bir selam vermek..."

"Hayır," dedim aceleyle. "Hemen gidelim."

***

Akşam yedide kapı zili çaldığında Rosie endişelenmiş bir hâlde başını okuduğu kitaptan kaldırdı.

"Kargo falan beklemiyordum," dedi kaşlarını çatarak. "Muhtemelen iki haftada bir buraya gelip beyzbol takımı için şeker satan komşu çocuğudur. Benim zamanımda akşam yemeğinden sonra insanları rahatsız etmezdik!"

"Ben bakarım," dedim onun huysuzca söylenmesini görmezden gelerek ve sinsi bir gülümsemeyle yan camdan dışarı baktım. Kapının önünde, ceketinin yakasına taze bir gül goncası iliştirilmiş hâlde takım elbisesiyle Jim duruyordu. Mükemmel.

"Umarım geç kalmamışımdır," dedi Jim biraz mahcup bir şekilde, elinde süpermarketten alınmış soluk pembe güllerden oluşan bir buket tutuyordu.

"Tam zamanında," diye fısıldadım. "Teyzemin bu konuda hiçbir şey bilmediği ve ayrıca çok inatçı olduğu konusunda seni uyarmalıyım."

"İnatçı kadınları iyi bilirim," dedi kolunu düzelterek. "Kırk yıl boyunca onlardan biriyle evliydim. Her zaman söylediğim gibi: ‘En iyisini bekle, en kötüsüne hazırlan." Sırıttı. "Bence güzel vakit geçireceğiz."

"Ama her ihtimale karşı bir kaçış planın olsun," diye önerdim oturma odasına girerken; ikimiz de kendimizi hazırlıyorduk, özellikle de ben.

"Kim gelmiş?" diye sordu Rosie romanının sayfalarını çevirerek; anladığım kadarıyla Elli Ton serisinin bir sonraki kitabıydı.

"Bir misafir," dedim. "Senin için."

Kitabını koltuğunun minderine sıkıştırırken hem kafası karışmış hem de biraz utanmıştı. Kanıtını gizlemeye çalışıyordu.

"Rosie," dedim. "Bu Jim. Kendisi mükemmel bir dansçıdır ve dans etmek isteyip istemediğini öğrenmek için onu davet ettim."

"Merhaba," dedi Jim buketi ona uzatırken.

Rosie başını iki yana salladı. Sinirlenmiş miydi, yoksa keyiflenmiş miydi anlayamadım. "Dans mı? Lena, aklından neler geçiyor senin?"

"Hiç swing dansı yaptın mı?" diye sordu Jim havayı yumuşatmak için ciddi bir girişimde bulunarak.

"Şey, evet," diye yanıtladı Rosie biraz temkinli bir ifadeyle. "Ama bu yaşlı kalçamın işbirliği yapmayı bırakmasından önceydi."

"Senin kalçan, benim de omzum," dedi Jim sol omzunu sıvazlayarak. "Ne dersin, eski kaslarımızı biraz esnetip bir şans daha verelim mi?"

Rosie telaşla oturduğu yerde kımıldanıp durdu. Bir an için tüm bu fikirden pişmanlık duydum ama sonra inadını kırıp Jim'e gülümsedi ve bana doğru döndü. "Lena, yakışıklı bir beyefendinin geleceği konusunda beni uyarabilir-din. Biraz ruj sürerdim."

"Bu hâlinle çok güzelsin," diye araya girdi Jim, Rosie'ye elini uzattığında teyzemin yanakları kıpkırmızıydı.

"Bir plak koyayım mı?" diye sordum Jim sehpayı kenara iterken.

"Evet," diye yanıtladı Rosie hemen, eski pikabı göstererek. "Benny Goodman."

"Ah, görüyorum ki mükemmel bir müzik zevkin var," dedi Jim, Rosie'nin plaklarını karıştırırken. “Peki ya dans yeteneğin?"

"Ben de aynısını sana soracaktım," diye karşılık verdi Rosie hem şakacı hem ciddi bir sesle. Bense o sırada plağı kılıfından çıkarıp iğneyi yerine yerleştiriyordum.

Müzik başladığında, eski plak cızırtılı sesini etrafa yaymaya başladı. Rosie, Jim'in omuzlarını tuttuğunda mutfakta bulunduğum yerden Jim'in onu odanın içinde nazikçe dolaştırmasını izledim.

"Tüm yapabildiğin bu mu?" diye söylendi Rosie, Jim onu yere yatırdığında teyzemin saçları neredeyse yere değecekti.

"Daha iyi mi?" diye sordu Jim, geniş ve kendinden emin bir gülümsemeyle onu tekrar ayağa kaldırırken.

"Eh, evet," diye haykırdı Rosie nefesi kesilerek.

Artık Rosie'nin yüzü yeniden gülüyordu. Jim, eski caz müzikleri eşliğinde onu bir o yana bir bu yana döndürürken çılgınca kahkaha atıyorlardı. Klarnet, trompet, iki adım ileri, bir adım gerinin güzel sadeliği. Benim müdahalem olmadan birbirlerini tekrar bulabilirler miydi? Sahilde birbirlerinin yanından geçerler miydi ya da süpermarkette, belki de mısır gevreği reyonunda yolları kesişir miydi? Belki evet. Belki hayır. Evet, bu ânı ben planladım ama can sıkıcı yolculuğumdan böylesine umut verici bir şeyin ortaya çıktığını görmek bana iyi gelmişti; karanlıktan ışığa doğru uzanan küçük yeşil bir filiz. Tohumu ben ekmiş olabilirdim ama onu büyütmek Rosie'ye bağlıydı.

23

İKİ HAFTA SONRA

Uyku sersemliğiyle telefonumun alarmını susturmak için komodine uzandım. Misafirhanede uyandığımdan bu yana on dört gün geçmişti. Justin Timberlake'in platin sarısı röfleli hâlini yansıtan posterin duvarda asılı olduğu çocukluk odamdaydım.

Dünyam tersine dönmüş gibiydi. Bu çılgın deneyimden önce istediğimi sandığım her şey arka planda silinip gitmiş, yerini şu âna bırakmıştı: Puget Körfezi üzerinde turuncuya çalan gün doğumu, Rosie'nin bir kupa ballı papatya çayı, alçalan denizle birlikte sahildeki çakılların ayaklarımın altında çıkardığı çatırtı. Eve dönmüş olsam da hâlâ sersem gibiydim; hâlâ tüm o alternatif hayatların gelgitlerini anlamaya çalışıyordum. Belki de hayatımın geri kalanında nasıl ve neden sorularıyla boğuşacak olsam da "o hayatlarda" geçirdiğim zaman bana bir netlik kazandırdı; neyin önemli ve neyin önemsiz olduğu.

Ancak her şeyden önce, bana son derece nadir bir hediye verildiğini fark ettim; hayatımda bir yolu değil de diğerini seçmiş olsaydım neler olabileceğini görme şansı. Bu bir insanı değiştirirdi ve kesinlikle beni de değiştirmişti. Bu deneyim bana birçok şey öğretti ama her şeyden öte seçimlerimizin düşündüğümüzden daha fazla önem taşıdığını.

Hayat çoğu zaman adım adım ilerliyormuşsun gibi kuralcı ve sıradan gelebilirdi: Başarılı olmalısın. Mükemmel eşini bulmalısın. Listendeki tüm kutucukları işaretlemelisin. Ben de öyle yaptım, en azından denedim ama bu yolda kendimi kaybettim. Bitiş çizgisine o kadar odaklanmıştım ki yol boyunca denk gelen tüm o güzel anları görmeyi ihmal ettim. Her gün, her dakika kendi hikâyelerimizi yazıyorduk ve her bir an önemliydi: Yorgun bir büyükannenin market kasasında önünüze geçmesine izin vermek, dışarıdan yemek söyleyip Netflix'te bir şeyler izlemek isterken bir arkadaşınızın doğum günü partisine gitmek, trende bir yolcuya gülümsemek, hayallerinizdeki işe başvurmak veya ruhunuzu tüketen işi bırakma cesaretini göstermek. Tüm bu büyük ve küçük kararlar bir araya gelerek hayatınızın hikâyesini oluşturuyordu.

Benim hikâyeme gelince hâlâ her şeyi anlamlandırmaya çalışıyordum. İlk adım olarak işten izin almaya karar verdim. Patronum Christina, haberi verdiğimde biraz bozuldu ama kararımdan vazgeçmedim. "Beş yıldır izne çıkmadım," dedim ona telefonda. Ancak ona söylemediğim şey, kariyerimin geri kalanını ruhsuz şirketlere ve içi boş yönetici ekiplerine "değer sağlamakla″ geçirip geçirmeyeceğim konusundaki artan belirsizliğimdi.

Frankie birkaç gün önce telefonda, "Bir kek dükkânı açabilirsin," diye Öönerdi.

Fikri hemen reddettim. "Yenmeyen kekler için bir pazar yok."

"Belki yazmaya başlayabilirsin? Bir senaryo yazmayı deneyebilirsin?"

Doğru, elimde bolca malzeme vardı ve başka bir hayatta ben çoksatan bir roman yazarıydım. Belki Hawaii'de tanıştığım Gina'yı bile araştırabilirdim. Elbette, beni hatırlamazdı ama ona hikâyemi, o gece sahilde dikkatini çeken hikâyemi sunabilirdim. Belki.

"Ah, biliyorum!" diye ekledi Frankie. "Sanatsal yönüne ağırlık verebilirsin. Belki annenin eski resimlerinden bazılarını bitirebilirsin!"

Frankie ziyarete geldiğinde, annemin şövaleyle tuval koleksiyonunu Rosie'nin oturma odasına taşımıştık. Hatta Amazon'dan birkaç fırça ve akrilik boya tüpü bile sipariş etmiştim. Ama her oturup başladığımda ellerim kurşun gibi ağırlaştı.

***

Başka bir sinir bozucu denemeden sonra derin bir iç çekip fırçamı bırakmıştım ki mutfaktaki telefon çaldı.

"Tatlım, telefona bakar mısın?" diye seslendi Rosie yatak odasından.

"Alo?" dedim telefona yanıt vererek.

"Rosie?" diye sordu bir kadın.

"Hayır, ben yeğeniyim," dedim. "Nasıl yardımcı olabilirim?"

"Ben Pike Place'deki Ateş Böceği Balcılık'tan Kelly. Teyzeniz özel üretimden bir parti sipariş etmişti. Balları elimizde." Duraksadı. "Uğrayıp alabilirse harika olur ve ne kadar erken olursa o kadar iyi. Bugün bile olabilir. Yerimiz kalmadı da."

"Tamam," dedim. "Kusura bakmayın. Ona haber vereceğim."

"Harika, teşekkürler."

"Kimmiş?" diye sordu Rosie mutfağa girerken.

"Bal dükkânından aradılar," dedim. "Siparişin teslim alınmaya hazırmış. Bugün uğramam istiyorlar."

Gözleri parladı. “Böğürtlen balı mı?"

Omzumu silktim. "Bilmem. Kadın bununla ilgili bir şey söylemedi."

"Tatlım, sen alabilir misin? Jim öğle yemeğinden sonra gelecek,” dedi gözleri parlayarak. "Yeni bir figür üzerinde çalışıyoruz da."

"Tabii," dedim yüzümde koca bir gülümsemeyle.

***

Seattle'da feribottan inerken martılar tepemde uçuşup ötüyordu. Pazar Yeri çok uzakta değildi, Alaskan Caddesi'nden kısa bir yürüyüş mesafesindeydi ve neyse ki bugün hava güneşliydi. Post Alley boyunca yukarı çıkarken meşhur "sakız duvarı"nın önünden geçtiğim sırada yüzümde bir gülümseme belirdi. Aklıma balodan sonra Mike'la dondurma yemeye gittiğimiz o gece gelmişti. O zaman pazarın girişinin hemen altındaki tuğla duvara ikimiz de sakız yapıştırmıştık; Seattle'da ne kadar iğrenç olsa da neredeyse herkesin yaşadığı bir geçiş ritüeliydi bu.

Olağandışı sıcak bir bahar günüydü ve Pike Caddesi turistlerle doluydu, birçoğu ünlü halk pazarı tabelasının altında fotoğraf çekmek için duruyordu. Diğerleri, balıkçıların tiyatrovari bir şekilde devasa bir somonu ileri geri fırlatmasını hayranlıkla izliyordu. İlerideki çiçek standına gidip sıkıca paketlenmiş soluk pembe şakayıklardan bir

demet seçtim, Rosie'nin en sevdiği çiçeklerdi, ardından balı almaya gittim. Kavanozları çantama koydum, sonra çıkışa yöneldim. Cafe Vita'ya çıkan merdiveni çıkarıyordum ki telefonum titredi. Arayan Frankie'ydi.

"Selam," dedim ağır çantamı taş kaldırıma bırakırken. "Bugün İzlanda'ya uçacağını sanıyordum." Christian ve o, seyahati son bir yıldır planlıyorlardı. Christian gerçek bir yanardağ görmek istiyordu ve o da Mavi Lagün'de yüzmeyi hayal ediyordu.

"Evet, Reykjavik'e yeni indik," diye başladı, ses tonundan sinirlendiği anlaşılıyordu. "Az önce olanlara inanamazsın."

"Ne oldu?"

"Havayolu şirketi JFK'de valizime yanlış etiket yapıştırmış. Valizim şu anda Paris'e doğru yola çıktı." İç çekti.

"Aman Tanrım!"

"Ah, evet. Sakın o lafı söyleyeyim deme."

"Neyi söylemeyeyim?"

"Herkesin söylediği şu şey var ya, birinin gerçek karakterini valizi kaybolduğunda anlarsın lafı. Çok öfkeliyim. Az önce havayolu çalışanını boğabilirdim. Bana baktı ve sadece Şanssızlık, hanımefendi dercesine omzunu silkti. Neyse, Christian müşteri hizmetleri kontuarında her şeyi halletmeye çalışıyor ama sanırım önümüzdeki beş gün boyunca aynı kıyafeti giyeceğim."

Onun için üzülsem de yol yorgunu ve muhtemelen açlıktan ölmek üzere olan en iyi arkadaşımın bagaj teslim noktasındaki çalışanla karşı karşıya geldiğini hayal ettiğimde kendimi gülmemek için zor tutuyordum.

"Üzülmemeye çalış," diye önerdim. "Belki bir yerde durup fazladan kıyafet alabilirsin." Spencer'ın o gün Bainbridge Adası'nda söylediklerini hatırlayarak kendi kendime gülümsedim. "Sadece Çaresiz Gezgin ânı yaşıyorsun. Christian, Yetkin Gezgin olacak."

"Lena, ne saçmalıyorsun?"

"Bir kitaptan alıntı," dedim kendi kendime gülerek. "Neyse, bunun tatilinizi mahvetmesine izin verme. Alt tarafı bir valiz.

"Evet," diye onayladı Frankie uzun bir iç çekişle. “Haklısın.”

"Tamam, bana fotoğraf gönder ve havayolu çalışanlarına karşı nazik ol. Seni seviyorum!"

Telefonumu çantama koydum ve Spencer'ın sözleri zihnimde yankılanırken merdivenlerden aşağı Cafe Vita'ya doğru ilerledim. İçeri girip sıraya geçtiğimde kalbim hızla atıyordu.

Kafe aynıydı ama hoş bir şekilde farklıydı da; yeni mermer tezgâhlar ve lezzetli görünümlü seçeneklerle dolu daha büyük bir pasta dolabı. Spencer'ın benimle paylaştığı kafeyle ilgili olan hayallerini hatırladım; yapmak istediği değişiklikler ve aynı tutmaya yemin ettiği şeyler. Eski berjerleri gördüğümde hemen gülümsedim; eski püsküydü ama hâlâ pencerenin yanında duruyorlardı. Acaba hayalini gerçekleştirebildi mi diye merak etmeden duramadım.

Tezgâhta burnunda hızması, kâküllü bir kız gülümseyerek beni selamladı. "Ne içmek istersiniz?"

"Ee, bir chai latte lütfen," dedim. "Badem sütlü olsun." Omzunun üzerinden espresso makinesine baktım. “Affedersin,” diye devam ettim konuşmama biraz çekinerek. "Spencer burada mı?"

Kız başını salladı. "Büyük patron bu sabah New York'a uçtu."

"Büyük patron mu?"

"Evet, Spencer," dedi. "Biliyorsunuzdur, buranın sahibi."

“Ah evet... doğru,” diye onayladım.

İçeceğimi bana uzattı. "Brooklyn'de şube açacağımızı duymuşsunuzdur. Yeni çekirdek kavurma tesisini kurmak için muhtemelen bir süre orada kalacak." Yanımda bir raf dolusu kahve çekirdeği paketlerini işaret etti. "Yıldönümü karışımımızı denediniz mi?"

Başımı iki yana salladım.

"Fırsatınız varken alın çünkü hafta sonu gelmeden tükeneceğe benziyor." Gülümsedi. "Bu da aklınızda bulunsun, satılan her paket için Güney Amerika'daki çiftçilere yüzde on pay veriyoruz."

Gururla gülümsedim. Spencer başarmıştı ve tam da planladığı gibi ilerlemişti. "Dört paket alayım."

Kahve paketlerini zaten ağır olan çantama tıkıştırırken bana merakla baktı. "Spencer'ın arkadaşı mısınız?"

"Evet," dedim gülümseyerek. “Eski bir arkadaş."

Zihnim düşüncelerin ve bedenim Rosie'nin muazzam bal siparişinin ağırlığının altında ezilirken merdivenlerden amaçsızca çıktım. Spencer'ın o gün Bainbridge Adası'nda beni nasıl rahatlattığını, bana şefkatle sarılışını hatırlayarak gülümsedim. Çok doğaldı, sanki... birbirimize tam uyuyorduk, yine de ona ilk kez farklı bir gözle bakmıştım, ilk kez arkadaşlığın sınırlarının dışında bir şey düşünmüştüm. Belki onunla yeniden denk gelirdim ya da gelmezdim. Ama şimdi yakalamam gereken bir feribot vardı.

Hızlı adımlarla çıkışa doğru ilerlerken yavaş hareket eden bir turist grubunun yanından geçtiğim sırada arkadan birinin bana seslendiğini duyar gibi oldum.

"Lena?" diyen bir erkek sesi kalabalığın arasından tekrar seslendi.

Arkamı dönüp sağa sola bakındığım sırada birkaç metre ötede tanıdık bir yüz fark ettim. "Spencer?" Sinirli yabancılar etrafımdan zikzaklar çizerek geçerken olduğum yerde donup kaldım. O komşu çocuğu gülümsemesi, o nazik mavi gözleriyle aynıydı ama bir yandan da değişmişti sanki; üzerinde lacivert spor ceketi ve omzuna asılı deri çantasıyla bana doğru yürürken daha havalı ve daha profesyonel görünüyordu.

"Vay canina," dedi şaşırdığını belli eden bir ses tonuyla. "Lena! Buna inanamıyorum! Sen olduğunu düşündüm ama emin olamadım. Ne kadar oldu? On yıl, belki daha fazla?"

Hayır, sadece birkaç hafta, demek istedim. Tam olarak yirmi iki gün. “Evet, o kadar olmalı," dedim bunun yerine.

"Seattle'a geri mi taşındın?"

Başımı iki yana salladım. “San Francisco'da yaşıyorum ama kısa bir süreliğine şehirde olacağım, Bainbridge Adası'ndaki teyzemi ziyarete geldim. İşten biraz uzaklaşıp kafamı boşaltmak iyi gelecek."

"Hiç sorma," dedi. “Üç yıl önce kafeyi devraldığımdan beri bir gün bile izin yapmadım desem yeridir."

"Tebrikler," dedim kalbim hızla atarken. “Ben, şey, daha demin... merhaba demek için kafeye uğradım. Baristalardan biri New York'ta olduğunu söyledi.” Gözlerine baktım.

"Uçağım iptal oldu," dedi Spencer omzunu silkerek. "Atlantik'e bir kasırga yaklaşıyormuş."

Aşırı dolu çantamı yanıma koyarken hayatımda ilk defa bir kasırga haberine bu kadar mutlu olmuştum.

"Bunca zaman sonra seninle karşılaşmak ne tuhaf," diye devam etti sol yanağına vuran güneş ışığı yüzünü aydınlatırken.

"Evet," dedim zar zor nefes alarak. "Tuhaf."

Spencer başını kaşıdı. "Bu çılgınca gelecek ama şu anda tam bir deja vu yaşıyorum, sanki bunu daha önce yaşamışım gibi."

"Ben de," dedim biraz şaşkın bir şekilde.

Çantamı süzdü. "Demek alışveriş yapıyordun?"

"Ah, çok önemli bir iş için buraya geldim. Teyzemin özel bal siparişini almam gerekiyordu."

"Bal."

"Evet, ister misin? Artık ömür boyu yetecek kadar balımız var."

Spencer gülümseyerek ağır çantamı omzuna attı ki bu hareketi kalbimin daha hızlı atmasına neden oldu. "Ne zaman geri döneceksin, yani San Francisco'ya?"

"Bilmiyorum. Hâlâ kafamda çözmem gereken şeyler var. İşimden izin aldım. Durumum biraz karışık. Beni geri istiyorlar ama geri dönmek isteyip istemediğimden emin değilim."

Spencer bana merakla bakıyordu ve bakışlarının yüzük parmağıma kaydığını fark etmemek elde değildi. "Yani evli değilsin sanırım?"

Başımı iki yana salladım. "Hayır, değilim."

"Önemli biri yok mu?"

"Sadece bir sürü önemsiz diğerleri," dedim en son Pazar Yeri'ne geldiğimde onun bir kadınla kucaklaştığını hatırlayarak. “Baksana,” dedim utana sıkıla. "Bir itirafta bulunmam gerek."

"Ah, öyle mi?"

"Geçen ay teyzemle Pazar Yeri'ne geldiğimde seni kız arkadaşınla gördüm.”

Sırıttı. "Demek beni gözetliyormuşsun."

"Hayır, hayır," diye karşılık verdim biraz utanarak. “Sadece... geçiyordum ve seni pencerede gördüm."

“Peki, beni birlikte gördüğün kadın,” diye devam etti. “Uzun boylu muydu? Sarışın mıydı?"

"Eh, evet."

"Başka ayırt edici bir özelliği var mıydı?

"Şey, saçını şöyle savurdu," diyerek elimle abartılı bir hareket yaptım.

"Demek gözetliyordun."

Yanaklarım kızardı. “Gözetlemiyordum!"

Spencer bir kahkaha attı. “O kız kardeşim Anne'di. O hafta şehirdeydi, Pittsburgh'dan ziyarete gelmişti."

"Ah," dedim biraz utanmış bir şekilde ama dudaklarımda bir gülümsemenin belirdiğini hissediyordum.

"Evet, yani ben de yalnızım."

Spencer'a baktım, bir şey söylesem mi diye düşünüp dururken göz göze geldik. "Şey, iki yalnız bir arada desene,” dedim birden. “Ee, müsaitsen bu akşam yemek yiyelim mi?"

"Evet," dedi. "Yani, hayır. Yani ...” Duraksadı. “Bir planım yok ve seninle akşam yemeği yemeyi çok isterim. Hiç Matt'in yerine gittin mi?”

Başımı iki yana salladım.

"Eh, o zaman ziyafete hazır ol. Şehrin en iyi çiğ istiridyeleri orada. Sonra kafeye inip eski zamanlar hatırına biraz Rummikub oynayabiliriz? Biliyor musun, o eski kutu hâlâ tezgâhın altında."

"Kulağa mükemmel geliyor," dedim. "Ağır yenilgiye hazır ol o zaman."

Spencer kahkaha attı. “Sanırım ikimiz de Rummikub şampiyonunun kim olduğunu biliyoruz ve adı Lena değil."

"Göreceğiz," diye karşılık verdim.

Pazar Yeri'nde dolaşırken içimi bir ürperti sardı, annemin sözleri zihnimde yankılanıyordu. Haklıydı, çok haklıydı: Bazen hayattaki en güzel şeyler tam gözümüzün önündedir. Bunu anlamam otuz beş yılımı ve on günlük bir macerayı gerektirmişti.

“Şu chai latte'yi tazeleyelim mi?” diye sordu Spencer.

"Hatırlıyorsun," dedim şaşkınlıkla ona bakarken.

"Nasıl unutabilirim?” Gözleri ruhumun derinliklerine bakıyormuş gibi gözlerimi taradı.

Gülümsedim; kalbim yerinden çıkacak gibi, aklım karmakarışıktı. Benim için doğru kişi oydu. Takım elbise veya önlük giymiş, hayatın bu versiyonunda veya başka bir versiyonunda, her zaman oydu.

Cafe Vita'ya çıkan merdivenlere doğru yürürken topuğum bir parke taşına takıldı. Öne doğru sendelediğimde Spencer düşmemi engelleyerek elimi yakaladı.

Sıkıca onu tuttum. Bu sefer o eli hiç bırakmayacaktım.

YAZAR NOTU

Bu kitap, sevgili dostum ve suç ortağım, film yapımcısı Chris Goldberg olmasaydı bir hikâyeye dönüşemezdi. Elbette, on yılı aşkındır süregelen dostluğumuzun katkısı büyük ama onun parlak zekâsını yok sayamayız. Kendisinden "Insignificant Others" başlıklı bir e-posta okuduğumu hatırlıyorum. "Birlikte çalışmak ister misin?" diye sormuştu. Cevabım hemen "evet" oldu (bazen hemen anlarsınız) ve sonraki ayları hikâye üzerinde kafa yorarak geçirdik. Roman benim sesimle yazılmış olsa da bu sayfalarda Chris'ten çok şey var; mizahı, hikâyeye bakışı, işleri aşırı karmaşıklaştırmamı engellemedeki gizli yeteneği ki ben buna yatkınım. Chris, bu kitabı seninle yazmak apayrı bir keyifti ve senin arkadaşın olmaya bayılıyorum. Şimdi, lütfen vitaminlerini al.

Harika edebiyat temsilcilerim Elisabeth Weed ve Jenny Meyer'a (ve D. J. Kim ve Heidi Gall'e), kariyerimdeki tüm başarıları size borçluyum; hikâyelerime ve bana inandığınız için. Ortaklığımız ve dostluğumuz için sonsuza dek minnettarım.